

ANTIC TEATRE

ADRIANTIC /// ESPAI DE CREACIO

TEL. +34 93 315 2354 /// C. VERDAGUER 1 CALLÍS 12, 08003 BCN /// WWW.ANTICTEATRE.COM

GENER-JUNY 2012 /// ENERO-JUNIO 2012 /// JANUARY-JUNE 2012

02 ÍNDEX / PROGRAMACIÓ REGULAR

03 EL PROJECTE DE L'ANTIC TEATRE

04 L'ADRIANTIC

05 Canvis Vells (CONCERT)
CANVIS VELLS EN CONCERT

06 João Costa Lima (NOUS LENGUATGES DEL COS)
O OUTRO DO OUTRO

07 Eduard Mont de Palol (PERFORMANCE)
CONSTRUYE CASTILLOS EN ESPAÑA

08 Aina Alegre (NOUS LENGUATGES DEL COS)
NO SE TRATA DE UN DESNUDO MITOLÓGICO

09 Les filles Föllén (CABARET CONTEMPORANI)
ENTRADA AMB CONSUMICIÓ (Dues noies fumen un cigarret en només 30 segons)

10 Quim Bigas i Costas Kekis (NOUS LENGUATGES DEL COS)
BRUNSWICK CENTRE 1970'S

11 Giulia y Los Tellarini (CONCERT)
GIULIA Y LOS TELLARINI EN CONCERT

12 Cie Art's Mixés (TEATRE FÍSIC)
TRAGE

13 Martir (Mar Medina / Tirso Orive) (TEATRE FÍSIC)
LE(R)IDA

14 Clavel & Mariblanca (NOUS LENGUATGES DEL COS)
LLENA DE FLORES TU BOCA + GARE DU MIDI

15 Madame Humtata (CONCERT)
FAT BLACK SPIDER

16 Trukitrek (TEATRE DE TITELLES & CLOWN)
BLUE MOON

17 Senyor Marküsen (CONCERT / PERFORMANCE)
SEÑOR MARKÜSEN | SOLO

18 Festival Didàctic Audiovisual (FESTIVAL D'EXPERIMENTACIÓ MUSICAL)
CURTCIRCUIT. RECICLA I GENERA NOUS SONS /fes-ho tú mateix/

19 El Conde de Torrefiel (NOVES DRAMATÚRGIES)
ESCENAS PARA UNA CONVERSACION DESPUÉS DEL VISIONADO DE UNA PELÍCULA DE MICHAEL HANEKE

20 Laboratori de Creacions Intermedial (UPY) (FESTIVAL DE CREACIÓ AUDIOVISUAL)
**#NOVES REALITATS VIDEO-POLÍTIQUES.
CONSTRUÏNT LA NOSTRA MIRADA DEL PRESENT**

21 Cia. Jordi L. Vidal (TEATRE D'HUMOR / CLOWN / DANSA)
OXYMORON (VERSIÓ SALA)

22 Enmedio (TROBADA D'ART I ACTIVISME)
TROBADA INTERNACIONAL D'ART I ACTIVISME

23 Jornades de Música Electrònica (CONCERT/CONCERT-VISUALS DE MÚSICA ELECTRÒNICA)
CAU D'ORELLA

24 CALENDARI DE LA PROGRAMACIÓ GENE-JUNY 2012

26 La Corcoles + Artista convidat (DANSA / CIRC)
GRIS

27 Festival Internacional de Curtmetratges de Barcelona (CURTMETRATGES)
MEGAL PRO 2012

28 Pere Faura + Iñaki Alvarez (NOVES DRAMATÚRGIES / NOUS LENGUATGES DEL COS)
DIARI D'ACCIONS

29 Fundación Collado-Van Hoestenbergh (CONFERÈNCIA PERFORMÀTICA)
DE MILAGROS Y MARAVILLAS - CONFERENCIA OPTIMISTA

30 Marja Montseny (NOUS LENGUATGES DEL COS)
OFELIA 37

31 Co. Deria + Rectificadora (NOUS LENGUATGES DEL COS)
NO HAY LUGAR PARA EL REPOSO

32 Companyia Dejabugo (TEATRE D'HUMOR)
COCHOLATE MUFFIN

33 Albert Quesada (NOUS LENGUATGES DEL COS)
SOLOS BACH & GOULD

34 Cía. Puctum (TEATRE DOCUMENTAL)
VOLK (historias de pueblo)

35 Companyia Contrafacto (NOVES DRAMATÚRGIES)
APAGADA ANALOGICA 2.0

36 Veus Sense Sostre (Fundació Arrels i Carles Vidal) (TEATRE SOCIAL)
VEUS SENSE SOSTRE

37 Amaranta Velarde (NOUS LENGUATGES DEL COS)
LO NATURAL

38 Glej, across the border (C&V_a / PROJECTE INTERNACIONAL DE L'ANTIC TEATRE)
CROSS-BORDER ENGAGEMENT & CULTURAL COOPERATION

39 C&V_a (C&V_a / PROJECTE INTERNACIONAL DE L'ANTIC TEATRE)
CROSS-BORDER ENGAGEMENT & CULTURAL COOPERATION

40 FLUX CLUB & CINE 4UBJ K (CINE)
PROGRAMACIÓ REGULAR DE CINEMA

42 Rubén Ramos (TEXT)
AIXO NO FUNCIONA

44 Quim Bigas (OPINIÓ)
SOBRE LES RESIDÈNCIES ARTÍSTIQUES

48 CONTRAPORTADA / LOCALITZACIÓ DE L'ANTIC TEATRE I L'ADRIANTIC (MAPES)

PROGRAMACIÓ REGULAR A L'ANTIC TEATRE

de DILLUNS a DISSABTE a les 21h

i els DIUMENGES a les 20h

ESPECTACLES: noves dramatúrgies, nous llenguatges del cos, noves tecnologies, teatre d'humor, teatre d'objectes, teatre social...

L'entrada per a espectacles és 10 €, per a socis de l'Antic 8 €, altres descomptes de la ciutat 8 €.

Per a projeccions audiovisuals, propostes poètiques, música, performance, exposicions, el preu és variable (gratuït - fins a 10 €)

2 DILLUNS de cada mes a les 21h

HABITUAL VIDEO TEAM presenta **FLUX CLUB**

club de video / projeccions

www.fluxfestival.org - info@fluxfestival.org

El **BAR** és obert de

DILLUNS a DIJOUS de 10h a 23,30h

DIVENDRES de 10h a 24h

DISSABTES de 16h a 24h

DIUMENGES de 16h a 23,30h

L'Associació Cultural, que compta amb més de 32.000 Socis acumulats al llarg de 9 anys, per una quota de 3 euros l'any, obre les portes als seus associats a un espai que és punt de trobada i exhibició d'artistes, ofereix descomptes pels espectacles de la pròpia sala i informa sobre avantatges i oportunitats en arts escèniques a nivell local, nacional i internacional. L'Associació també dedica els seus esforços a la recuperació de la història cultural i social de l'edifici que l'acull.

de LUNES a SABADO a las 21h

y los DOMINGOS a las 20h

ESPECTACULOS: nuevas dramatúrgias, nuevos lenguajes del cuerpo, nuevas tecnologías, teatro de humor, teatro de objetos, teatro social...

La entrada para espectáculos es 10 €, para socios del Antic 8 €, otros descuentos de la ciudad 8 €.

Para proyecciones audiovisuales, propuestas poéticas, música, performance, exposiciones, el precio es variable (gratuito - hasta 10 €)

2 LUNES de cada mes a las 21h

HABITUAL VIDEO TEAM presenta **FLUX CLUB**

club de video / proyecciones

www.fluxfestival.org - info@fluxfestival.org

El **BAR** está abierto de

LUNES a JUEVES de 10h a 23,30h

VIERNES de 10h a 24h

SABADO de 16h a 24h

DOMINGO de 16h a 23,30h

La Asociación Cultural, que cuenta con mas de 32.000 socios acumulados a través de 9 años, por una cuota de 3 euros al año, abre las puertas a sus asociados a un espacio que es punto de encuentro y exhibición de artistas, ofrece descuentos para espectáculos de la propia sala e informa sobre ventajas y oportunidades en artes escénicas a nivel local, nacional e internacional. La Asociación también dedica sus esfuerzos a la recuperación de la historia cultural y social del edificio que lo acoge.

MONDAY through **SATURDAY** at 21h

and on **SUNDAYS** at 20h

SHOWS: new playwritings, new languages of the body, new technologies, theatre of humor, theatre of objects, social theatre...

The entrance for shows is 10 €, for members of Antic 8 €, other discounts of the city 8 €.

For audiovisual projections, poetical proposals, music, performance, exhibitions, price is variable (free - until 10 €)

2 MONDAYS every month at 21h

HABITUAL VIDEO TEAM presents **FLUX CLUB**

video club / projections

www.fluxfestival.org - info@fluxfestival.org

The **BAR** is open

MONDAY TO THURSDAY from 10h to 23,30h

FRIDAY from 10h to 24h

SATURDAY from 16h to 24h

SUNDAY from 16h to 23,30h

The Cultural Association, which has accumulated more than 32,000 members in over 7 years, for a fee of 3 euros per year, opens the door to his associates to a space which is a meeting and exhibition point, offers discounts for all events and reports on the advantages and opportunities in the performing arts locally, nationally and internationally. The association also is dedicated to the recovery of cultural and social history of the building that accommodates it.

Staff:///Concepte: Semolinika Tomic:///Textos: els artistes:///Traducció: Veronica Blazer, Imma Romero, Georgina Majench:///Disseny:corpopech@gmail.com:///Realització:Antic Teatre:///D. L. B-16803-2010/////

ANTIC TEATRE - ESPAI DE CREACIÓ

Fotos: Sandra Nicolau.

Antic Teatre-Espai de Creació és un Centre Cultural i Social independent situat en un edifici, patrimoni cultural, construït el 1650 al centre de Barcelona, al barri de Sant Pere, Casc Antic. Disposa d'una sala polivalent, bar, terrassa i jardí amb connexió wi-fi.

Antic Teatre és un dels referents de l'escena contemporània. Un centre de recursos per a les arts multidisciplinars, dedicat a l'exhibició i el suport a la recerca, creació, producció, promoció i difusió de les arts escèniques i visuals. Compromesos amb la recerca de nous llenguatges del cos, noves tecnologies i noves dramaturgies; els nous desenvolupaments en la música, arts visuals i literatura, els temes socials, culturals, polítics i de pensament contemporanis. Dóna suport als creadors joves i emergents, així com als artistes independents experimentats no consolidats, i als que tenen una carrera extensa i reconeguda.

Actualment **Antic Teatre** integra un conjunt d'entitats i espais interrelacionats:

1. **Antic Teatre- Espai de Creació s.l.**
2. **Associació Cultural**
3. **AdriAntic- Espai de Recerca, Creació, Assaigs i Residències artístiques a Sant Adrià del Besòs (Barcelona)**
4. **Artistes Residents a nivell local, nacional i internacional**

Antic Teatre té les seves portes obertes tots els dies de l'any com a lloc de trobada i intercanvi per als socis, veïns, públic, artistes. Reacciona també als problemes del seu entorn, donant recolzament en la seva seu a iniciatives socials. Treballa en xarxa amb altres entitats, individus i col·lectius de la ciutat per tal d'optimitzar els recursos i pensar/executar estratègies per donar a conèixer el món de les arts escèniques i de la cultura contemporània al màxim, a més de lluitar políticament per millorar la situació actual, exigint polítiques que garanteixin el seu dret a l'existència i els faciliti el seu desenvolupament i creixement professional. El seu objectiu és dinamitzar la vida del barri i difondre el model socio-cultural en el qual creu.

En conjunt, prenent les xifres del 2011, es realitzen al voltant de 25 residències artístiques a l'any, 121 espectacles, 237 funcions amb 240 artistes implicats, i una xifra de públic de 12.000 espectadors. **Antic Teatre**, abans anomenat Cercle Barcelonès San José, es va fundar el 1879, gràcies a l'arquitecte Joan Martorell. Reobert per segona vegada el 2003 sota la direcció de l'artista Semolinika Tomic. Es inaugurat per tercera vegada el 2010, després d'una REFORMA INTEGRAL DE L'EDIFICI.

Antic Teatre-Espai de Creació es un Centro Cultural y Social independiente situado en un edificio, patrimonio cultural, construido en 1650 en el centro de Barcelona, en el barrio de San Pere, Casc Antic. Dispone de una sala polivalente, bar, terraza y jardín con conexión wifi.

Antic Teatre es uno de los referentes de la escena contemporánea. Un centro de recursos para las artes multidisciplinarias, dedicado a la exhibición y soporte a la investigación, creación, producción, promoción y difusión de las artes escénicas y visuales. Comprometidos en la búsqueda de nuevos lenguajes del cuerpo, nuevas tecnologías y nuevas dramaturgias; los nuevos desarrollos en la música, artes visuales y literatura, los temas sociales, culturales, políticos y de pensamiento contemporáneos. Apoya a los creadores jóvenes y emergentes, así como a los artistas independientes experimentados no consolidados, y a los que tienen una carrera extensa y reconocida.

Actualmente **Antic Teatre** integra un conjunto de entidades y espacios interrelacionados:

1. **Antic Teatre Espai de Creació s.l.**
2. **Asociación Cultural**
3. **AdriAntic - Espacio de Investigación, Creación, Ensayos y Residencias artísticas en Sant Adrià del Besòs (Barcelona)**
4. **Artistas Residentes a nivel local, nacional e internacional**

Antic Teatre mantiene sus puertas abiertas todos los días del año como lugar de encuentros e intercambios para los socios, vecinos, público, artistas. Reacciona también a los problemas de su entorno, dando apoyo en su sede a iniciativas sociales. Trabaja en red con otras entidades, individuos y colectivos de la ciudad para optimizar los recursos y pensar/ejecutar estrategias para dar a conocer el mundo de las artes escénicas y de la cultura contemporánea al máximo, además de luchar políticamente para mejorar la situación actual, exigiendo políticas que garanticen su derecho a la existencia y facilitar su desarrollo y crecimiento profesional. Su objetivo es dinamizar la vida del barrio y difundir el modelo socio-cultural en el que cree.

En conjunto, tomando las cifras del 2011, se realizan alrededor de 25 residencias artísticas al año, 117 espectáculos, 236 funciones con 240 artistas implicados, y una cifra de público de 12.000 espectadores. **Antic Teatre**, antes llamado Círculo Barcelonés San José, se fundó en 1879, gracias al arquitecto Joan Martorell. Reabierto por segunda vez en 2003 bajo la dirección de la artista Semolinika Tomic. Es inaugurado por tercera vez en 2010, después de una REFORMA INTEGRAL DEL EDIFICIO.

Antic Teatre-Espai de Creació is an independent Cultural and Social Centre based in a cultural heritage building constructed in 1650 in central Barcelona, the district of Sant Pere, the Casc Antic. It has a multifunctional hall, a terrace and garden bar with wi-fi internet connection.

Antic Teatre is one of the reference points for the contemporary stage, a resource centre for multidisciplinary arts dedicated to exhibiting and supporting the research, creation, production, promotion and dissemination of performing and visual arts that are committed to the search for new languages of the body, new technologies or new drama; to new developments in music, visual arts and literature; and that deal with society, culture, politics and contemporary thought. It supports young, emerging creators as well as independent, experienced artists and also established artists with a well-known career repertoire.

At present, **Antic Teatre** is made up by a group of entities and interconnected spaces:

1. **Antic Teatre Espai de Creació Co.**
2. **Cultural Association**
3. **AdriAntic - Space for research, creation, rehearsal and artist residencies in San Adrià del Besòs (Barcelona)**
4. **Artists in Residence at the local, national and international level**

Antic Teatre keeps its doors open every day of the year as a hub and exchange place for members, neighbours, audience, artists. It also reacts to problems of its environment and supports social initiatives. It networks with other organizations, individuals and other city's collective groups to better profit resources and think/apply strategies to better know performing arts and contemporary culture at its best as well as to struggle politically to improve its existence and development as well as its professional growth. Its aim is to make the neighbourhood more dynamic and extend the socio-cultural model in which it believes.

Altogether the figures for 2011, is made around 25 residencies per year, 117 shows, 236 performances involving 240 artists, with audience of 12,000.

Antic Teatre was founded in 1879 by architect Joan Martorell under the name of Círculo Barcelonés San José. It re-opened in 2003 under the direction of the artist Semolinika Tomic, and then again in 2010 after a COMPLETE REFURBISHMENT OF THE BUILDING.

ADRIANTIC

Depenent de l'Antic Teatre hi ha el Centre de Recerca, Creació, Assaigs i Residències **Adriàntic** a Sant Adrià del Besòs, el qual ofereix a les companyies i creadors un espai amb les condicions mínimes necessàries, és a dir:

-Cessió de l'espai de manera completament gratuïta per a creadors en residència.
-Disponibilitat exclusiva d'un espai amb la consegüent comoditat de no haver de muntar i desmuntar tota l'escenografia a cada sessió de treball.

-Llibertat absoluta d'horaris d'accés i ús d'espai.

-Preus mínims de lloguer de l'espai, assequibles per qualsevol companyia o artista professional de qualsevol edat.

Adriàntic, situat a la frontera amb el municipi de Sant Adrià del Besòs (a 6 parades de metro del centre de Barcelona), es troba en un edifici al 1r pis, que conté únicament locals industrials, on no hi ha vivendes ni veïns. La sala consta d'un gran espai principal de 490 m² i 4,20 m d'alçada. Té accés directe a un ascensor per a persones i un muntacàrregues amb entrada per a camions.

com arribar-hi: mapa a la contraportada.

Dependiendo del Antic Teatre está el Centro de Investigación, Creación, Ensayos y Residencias **Adriàntic** de Sant Adrià del Besòs, que ofrece a las compañías y creadores un espacio con las condiciones mínimas necesarias, es decir:

-Cesión del espacio de forma completamente gratuita para creadores en residencia.

-Disponibilidad exclusiva de un espacio con la consiguiente comodidad de no tener que montar y desmontar toda la escenografía en cada sesión de trabajo.

-Libertad absoluta de horarios de acceso y uso del espacio.

-Precios mínimos de alquiler del espacio, asequibles para cualquier compañía o artista profesional de cualquier edad.

Adriàntic, situado en la frontera con el municipio de Sant Adrià del Besòs (a 6 paradas de metro del centro de Barcelona), está en un edificio en el 1er piso, que contiene únicamente locales industriales, en los que no hay viviendas ni vecinos. La sala consta de un gran espacio principal de 490 m² y 4,20m de altura. Tiene un acceso directo a un ascensor y a un montacargas con entrada para camiones.

cómo llegar: mapa en la contraportada.

Depending on Antic Teatre is the Center for Research, Creation, Rehearsal and Residences **Adriàntic** in Sant Adrià del Besos, which offers companies and artists a place with the minimum requirements, such as:

-Free space cession for artists in residence program.

-Exclusive use of a space not having to reset scenery every working session.

-No limited timetable for accesses and use of the space.

-Minimum rent price of space accessible to any company or professional artist of any age.

Adriàntic is placed in the border of the borough of Sant Adrià Del Besòs (6 metro stops away from the centre of Barcelona), it is in an industrial building on the 1st floor, where there are no people or housing. The hall has a great 490m² space and 4,20m tall. It has direct access to a lift and a weight lift with a lorry entrance.

how to reach: map on the back cover.

Foto: Ignacio Argañarás.

CANVIS VELLS EN CONCERT

Canvis Vells

26 de gener a les 21 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 50-55 minuts

Veu:

Angélica Sánchez

Flauta:

Maya Fernández

Clarinet:

Pau Badia

Piano:

Cristian Vega

Contrabaix i direcció:

Miquel Ferrés

Composició:

Toni Martí

www.canvisvells.com

"Canvis vells" presenta un repertori de 17 cançons sobre textos d'autors com Joan Vinyoli, José Agustín Goytisolo, César Vallejo, Joan Brossa, o Robert Frost. Es tracta sovint de confrontar aquests poemes inspiradors amb motius musicals "autònoms" que interactuant amb el poema creen cançons, entenent cançó com a música amb veu i lletra i no com a gènere. Canvis vells s'inspira musicalment en fonts molt diverses. Parteix normalment de ritmes i melodies tradicionals o pop i els sotmet a una harmonització i arranjament de tipus clàssic.

Canvis vells és una formació hereva de "La Lidia" banda creada per Toni Martí i Lucas Quejido (ambdós, així com Miquel Ferrés, exmembres del grup "Ivo Naïf") l'any 2000.

Concerts:

"La reina d'Àfrica" el 20/05/2011

Gravacions:

-Maqueta amb 8 cançons (Desembre 2011)

"Canvis vells" presenta un repertorio de 17 canciones sobre textos de autores como Joan Vinyoli, José Agustín Goytisolo, César Vallejo, Joan Brossa, o Robert Frost. Se trata a menudo de confrontar estos poemas inspiradores con motivos musicales "autónomos" que interactuando con el poema crean canciones, entendiendo canciones como música con voz y letra y no como género. "Canvis vells" se inspira musicalmente en fuentes muy diversas. Parte normalmente de ritmos y melodias tradicionales o pop y los somete a una armonización y arreglo de tipo clásico.

Canvis vells es una formación heredera de "La Lidia" banda creada por Toni Martí y Lucas Quejido (ambos, así como Miquel Ferrés, antiguos miembros del grupo "Ivo Naïf") en el año 2000.

Conciertos:

"La reina d'Àfrica" el 20/05/2011

Grabaciones:

-Maqueta con 8 canciones (Diciembre 2011)

"Canvis vells" presents a repertoire of 17 songs on texts by authors such as Joan Vinyoli, José Agustín Goytisolo, César Vallejo, Joan Brossa, or Robert Frost. Most of the time "canvis vells" confronts these inspiring poems to "autonom" musical themes that interact with the poems creating songs, understanding song as music with voice and lyrics and not as a genre. "Canvis vells" inspire in very different sources. It starts usually from traditional rhythms and melodies or from pop patterns submitting them to classical harmonics and developpements.

Canvis vells is a band that issues from "La Lidia", the band created by Toni Martí and Lucas Quejido (both, just like Miquel Ferrés, former members of "Ivo Naïf") in year 2000.

Concerts:

La reina d'Àfrica on 20/05/2011

Recordings:

Cd with 8 songs (December 2011)

O OUTRO DO OUTRO

João Costa Lima

28 de gener a les 21 h.
29 de gener a les 20 h.

Entrada: 5 euros
Durada: 45 minuts

Direcció i interpretació:

João Costa Lima

Assistència de moviment:

Cecília Colacrai

Assistència dramàtica:

Rita Natalio

Disseny sonor:

Christian Dergarabedian

Fotografies:

Márcio Vasconcelos i Ivson Miranda

Agraïments:

Pere Núñez, Elena Castella, Núria Bernaus i Vera Mantero

Suports:

tragantDansa, Centre Cívic Barceloneta i O Rumo do Fumo

Web:

www.outrodooutro.wordpress.com

Video promocional :

<http://www.youtube.com/watch?v=4Ry3Q3FtHZ8>

O outro do outro es concentra en la idea d'identitat, de com la percebem, de com construir i desconstruir les nostres representacions i les representacions dels altres, de com som múltiples. L'escena es revela un lloc obert, destinat a relacions i transformacions. Aquí es gira d'altres, una i una altra.

João Costa Lima. Actua regularment entre el teatre i la dansa com a performer, coreògraf, mestre o dramaturg. Va integrar el Curs de Formació d'Actors de la Fundació Joaquim Nabuco i va freqüentar la Llicenciatura en Arts Escèniques de la Universitat Federal de Pernambuco, Brasil. El 2006, va participar en el Curs de Pesquisa e Criação Coreogràfica de Forum Dança, a Lisboa, i també ha finalitzat la Formació Essais, al Centre National de Danse Contemporaine d'Angers, França, 2007. El 2002, va rebre el premi d'interpretació de la Associação de Produtores de Artes Cênicas de Pernambuco.

Va ensenyar a diverses organitzacions: Croada de Ação Social, Teatre Hermilo Borba Filho i Penitenciària Femenina do Bom Pastor, Brasil; Institut de Danses Isabel Taboga i Saló Camargo, Argentina; Centre Cívic Cotxeres Borrell, La Danseria, tragantDansa i AreaDansa, Barcelona.

Entre les seves creacions estan *Noturno* (2003), *Sandcastle* (amb Vitor Roriz i Sofia Dies, 2007), *Involuntariamente* (amb Vitor Roriz i Sofia Dies, 2007), *Come Closer* (amb Carmen Pereiro Numbre, 2007), *It's a Jungle in Here!* (2007) i *Azul como uma Laranja* (amb Cecília Colacrai, 2009). Viu i treballa a Barcelona.

O Outro do Outro se concentra en la idea de identidad, de como la percibimos, de como construimos y deconstruimos nuestras representaciones y las representaciones de los otros, de como somos múltiples. La escena se revela un lugar abierto, destinado a relaciones y transformaciones. Aquí viramos otros, una y otra vez.

João Costa Lima. Actúa regularmente entre el teatro y la danza como performer, coreógrafo, maestro o dramaturgo. Integró el Curso de Formación de Actores de la Fundación Joaquim Nabuco y frecuentó la Licenciatura en Artes Escénicas de la Universidad Federal de Pernambuco, Brasil. En 2006, participó en el Curso de Pesquisa e Criação Coreográfica de Forum Dança, en Lisboa; y también ha finalizado la Formación ESSAIS, en el Centre National de Danse Contemporaine d'Angers, Francia, 2007. En 2002, recibió el premio de interpretación de la Associação de Produtores de Artes Cênicas de Pernambuco.

Enseñó en diversas organizaciones: Cruzada de Ação Social, Teatre Hermilo Borba Filho y Penitenciària Femenina do Bom Pastor, Brasil; Instituto de Danzas Isabel Taboga y Saló Camargo, Argentina; Centre Cívic Cotxeres Borrell, La Danseria, tragantDansa y AreaDansa, Barcelona. Entre sus creaciones están *Noturno* (2003), *Sandcastle* (con Vitor Roriz y Sofia Dias, 2007), *Involuntariamente* (con Vitor Roriz y Sofia Dias, 2007), *Come Closer* (con Carmen Pereiro Numbre, 2007), *It's a Jungle in Here!* (2007) y *Azul como uma Laranja* (con Cecília Colacrai, 2009). Vive y trabaja en Barcelona.

O Outro do Outro focuses on the concept of identity, on how we perceive it, how we construct and deconstruct our representations and the representations of others, on our multiplicity. The stage reveals itself as an open space, designed for relationships and transformations. Here we turn and become others, again and again.

João Costa Lima works regularly in both theatre and dance as a performer, choreographer, teacher and playwright. He studied Acting at the Fundação Joaquim Nabuco and holds a degree in Performing Arts from the Universidade Federal de Pernambuco, Brazil. In 2006 he studied Research and Creation in Choreography at Forum Dança, Lisbon, and in 2007 he completed the ESSAIS training course at the Centre National de Danse Contemporaine d'Angers, France. He received the Best Actor Award from the Pernambuco Association of Scenic Arts Producers in 2002.

He has taught theatre and dance in many organisations: Cruzada de Ação Social, Teatre Hermilo Borba Filho and Penitenciària Femenina do Bom Pastor, in Brazil; Instituto de Danzas Isabel Taboga and Saló Camargo, in Argentina; Centre Cívic Cotxeres Borrell, La Danseria, tragantDansa and AreaDansa, in Barcelona. His creations include *Noturno* (2003), *Sandcastle* (with Vitor Roriz and Sofia Dias, 2007), *Involuntariamente* (with Vitor Roriz and Sofia Dias, 2007), *Come Closer* (with Carmen Pereiro Numbre, 2007), *It's a Jungle in Here!* (2007) and *Azul como uma Laranja* (with Cecília Colacrai, 2009). He lives and works in Barcelona.

CONSTRUYE CASTILLOS EN ESPAÑA

Eduard Mont De Palol

1, 2 i 3 de febrer a les 21 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 60 minuts

Concepte i realització:
Eduard Mont de Palol

Blog:
http://produccionsescopeta.org/blog/?page_id=114

Video promocional en youtube d'1 minut:
<http://www.youtube.com/watch?v=EE9PxYc2Cp0>

La primera setmana ella féu l'ala sud del castell amb les pàgines internacionals del Süddeutsche Zeitung i després de cridar set vegades *give me no affliction* els murs es van tornar més sòlids i pogué començar amb l'ala est, l'ala nord i l'ala oest. La segona setmana un mussol va dir-li que allí dins hi trobaria un tresor, així doncs es va posar a cavar amb un parell de guitarres elèctriques ben amplificades i en aquell forat hi ha quedat una piscina. Finalment va adonar-se que tot això no tenia res a veure ni amb el capità Toby Shandy, ni amb l'agrimensor K, ni amb el rabí Sadok Ben Mamoun i ho demostra ballant sobre la torre de vigilància.

Una performance d'Eduard Mont de Palol, amb l'ajuda de Die Spukkommune, In-presentable i Juan Eduardo Cirlot.

Eduard Mont de Palol (Girona, 1976) ha col·laborat amb coreògrafs com Martine Pisani, Petra Sabisch, Isabelle Schad i Arantxa Martinez, amb músics com Mil Pesetas i Christian Garcia, i ha traduït Boris Vian, Christophe Fiat i William S. Burroughs al català.

La primera semana ella hizo el ala sur del castillo con las páginas internacionales del Süddeutsche Zeitung y después de gritar siete veces *give me no affliction* los muros se volvieron más sólidos y pudo empezar con el ala este el ala norte y el oeste.

La segunda semana una lechuza le dijo que ahí dentro encontraría un tesoro así que se puso a cavar con un par de guitarres eléctricas bien amplificadas y en ese agujero ha quedado unapiscina. Finalmente se dio cuenta de que todo esto no tenía nada que ver ni con el capitán Toby Shandy ni con el agrimensor K ni con el rabino Sadok Ben Mamoun y lo demuestra bailando sobre la torre de vigilancia.

Una performance de Eduard Mont de Palol, con la ayuda de Die Spukkommune, In-Presentable y Juan Eduardo Cirlot.

Eduard Mont de Palol (Girona 1976) ha colaborado con coreógrafos como Martine Pisani, Petra Sabisch, Isabelle Schad y Arantxa Martinez, con músicos como Mil Pesetas y Christian Garcia i ha traducido Boris Vian, Christophe Fiat y William S. Burroughs al catalán.

The first week she built the north wing of the castle using Süddeutsche Zeitung's international pages and after screaming 'give me no affliction' seven times, the walls solidified and she could begin working on the east, south and west wings. The following week an owl told her she'd find a treasure in there, so she started digging with two well amplified electric guitars and now the hole is a swimming pool. Finally she realised that all this had nothing to do with either Captain Toby Shandy or Land-Surveyor K. – or with Rabbi Sadok Ben Mamoun – and she proved it by dancing at the top of the watchtower.

A performance by Eduard Mont de Palol, with assistance from Die Spukkommune, In-Presentable and Juan Eduardo Cirlot.

Since 2002, **Eduard Mont de Palol** (Girona 1976) has collaborated as a performer with several choreographers (Martine Pisani, Petra Sabisch, Arantxa Martinez or Isabel Schad), and as a musician with Christian Garcia and Mil Pesetas among others.

He has translated Boris Vian, Christophe Fiat and William S. Burroughs into Catalan, and some of his texts have been published in the poetic anthology *Nueve fresquíssimos d'Espanya* (Produccions Escopeta, 2009).

NO SE TRATA DE UN DESNUDO MITOLÓGICO

Aina Alegre

4 de febrer a les 21 h. i 5 de febrer a les 20 h.

Entrada: 8 euros socis

10 euros no-socis

Durada: 40 minuts (environ)

ESTRENA

Concepció i interpretació:

Aina Alegre

Assistent dramaturg:

Charlie Fouchier

Creació Llums i So:

Guillaume Olmeta

Col.laboradors:

Point Éphémère (Paris),

Antic Teatre, Les Complices de Nina

Agraïments:

Colectiu Comipok, Giuseppe Molino,

Marina Tuillo, Hadrien Touret, Thibaud Croisy....

Premsa:

<http://www.paris-art.com/spectacle-danse-contemporaine/petites-formes-dcousues/alegre-aina-auberville-stephania/7478.html>

La línia.

La línia és el terreny on s'inscriu aquest projecte.

NO SE TRATA DE UN DESNUDO MITOLÓGICO és una forma coreogràfica que forma part del projecte LA MAJA DESNUDA DICE. Després d'haver explorat un llenguatge basat en la noció de la *figura*, avui m'interesso a les diferents manifestacions físiques de les actituds passionals i en els *fantasmes* que aquesta expressió estimula. Aquest treball convoca una experiència física que oscila entre el "cos" de l'ordre i de la desmesura; una temptativa de no només reproduir les representacions d'aquestes actituds passionals com a simples "postures plàstiques" sinó de travessar la violència que elles contenen.

Aina Alegre estudia Sociologia a la Universitat de Barcelona i paral·lelament inicia la dansa a l'escola Company & Company. Continua la formació d'artista coreogràfica al CNDC (Centre Nacional de la Dansa Contemporània) d'Angers, França.

Des del 2009 desenvolupa el seu propi treball artístic i co-signa el duo *Speed*, el curtmetratge *12 45 84* i participa en les creacions in situ del col·lectiu Comipok.

Actualment és artista resident al Point Éphémère de Paris on desenvolupa el projecte LA MAJA DESNUDA DICE per dur a terme una recerca al voltant de diverses possibilitats coreogràfiques. Viu a París i col·labora com intèrpret en creacions com *Pacifique* de Nasser Martin Gousset, *CASSETTE* i *BATTEMENT* de David Wampach o *Rock Identity* de Kataline Patkai.

La línea.

La línea es el terreno donde se inscribe este proyecto.

NO SE TRATA DE UN DESNUDO MITOLÓGICO es una forma coreogràfica que forma parte del proyecto LA MAJA DESNUDA DICE. Después de haber explorado un lenguaje basado en la noción de *figura*, hoy me intereso en las diferentes manifestaciones físicas de las *actitudes pasionales* y en los *fantasmas* que esta expresión estimula. Este trabajo convoca una experiencia física que oscila entre el "cuerpo" del orden y de la desmesura; una tentativa de no sólo reproducir las representaciones de estas *actitudes pasionales* como simples "posturas plásticas" sino de atravesar la violencia que ellas contienen.

Aina Alegre estudia Sociología en la Universidad de Barcelona y paralelamente inicia la danza en la escuela Company&Company. Continúa su formación de artista coreogràfica en el CNDC (Centro Nacional de la Danza Contemporánea) de Angers, Francia.

Desde el 2009 desarrolla su propio trabajo y co-signa el dúo *Speed*, el cortometraje *12 45 84* y participa en las creaciones in situ del colectivo Comipok.

Actualmente es artista residente en el Point Éphémère de París donde desarrolla el proyecto LA MAJA DESNUDA DICE, una investigación entorno de diferentes posibilidades coreogràficas. Vive en París y colabora como intèrprete en creaciones como *Pacifique* de Nasser Martin Gousset, *CASSETTE* y *BATTEMENT* de David Wampach o *Rock Identity* de Kataline Patkai.

The line.

The line is the land where this project is written.

NO SE TRATA DE UN DESNUDO MITOLÓGICO is a choreographic shape that is part of the LA MAJA DESNUDA DICE project. Having investigated a language based on the notion of the *figure*, I am now interested in the various physical demonstrations of *passionate attitudes* and the *fantasies* that these expressions stimulate. The piece evokes a physical experience which oscillates between the "body" of order and excess; an attempt not to reproduce these representations of *passionate attitudes* as simple "plastic poses" but to transcend the violence they contain.

Aina Alegre studied Sociology at Barcelona University and at the same time began to dance at the Company&Company school. She continued her training as a choreographic artist at the CNDC (National Centre for Contemporary Dance) in Angers, France. She has been developing her own artistic creations since 2009, co-creating the duo *Speed* and *12 45 84*, a short film, as well as taking part in the in situ creations of the Comipok collective. At present she is resident artist at the Point Éphémère in Paris, where she is working on LA MAJA DESNUDA DICE, a research piece based on different choreographic possibilities. She lives in Paris and has performed in such shows as *Pacifique* by Nasser Martin Gousset, *CASSETTE* and *BATTEMENT* by DAVID WAMPACH and *Rock Identity* by Kataline Patkai.

ENTRADA AMB CONSUMICIÓ:

Dues noies fumen un cigarret en només 30 segons

Les filles Föllén

9 i 10 de febrer a les 21 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 50 minuts

Concepte i interpretació:

Margherita Bergamo
i **Tuixén Benet**

Assistència dramàtica:

Pablo Gisbert

Escenografia:

Charlotte Dubois

i **Adrià Pinar**

Vestuari:

Erika Perotti

Il·luminació:

Ignasi Bosch

i **Luigi Kovacs**

Creació musical:

Tu Madre

www.lesfillesfollen.com

lesfillesfollen.blogspot.com

Video:

www.youtube.com/watch?v=xcGPIBPSHm0

vimeo.com/28946810

La primera aparença enganya i desvia. Tots ens deixem enganyar. La fascinació i la percepció estètica es fonen en l'atracció per alguna cosa desconeguda i alhora digna de valor per la seva excepcionalitat. Envoltades d'una societat enlluernada per les aparences, decidim posar a prova fins quin punt podem aconseguir els nostres fins amb un joc d'aparences. Les accions performatives enganyen al públic i desvien la seva atenció cap a extrems oposats: el desig i el rebuig, el plaer i la vergonya, la diversió i l'espera, l'amor i la violència.

Les filles Föllén és un duet format per Tuixén Benet i Margherita Bergamo. Treballen juntes des de l'any 2008 i el 2010 estrenen l'espectacle 'Entrada amb consumició: dues noies fumen un cigarret en només 30 segons', que és premi del públic al festival Scena Simulacro a Madrid. De recent creació són la instal·lació coreogràfica 'Tropical Bunker' i el projecte futbolístic-coreogràfic 'Unter der schönen Haut' estrenats el 2011 a Barcelona. S'han format en estudi i en escena amb Erre que erre, Sol Picó, Vanessa Walters, Olga Mesa, Carmelo Salazar, David Zambrano, Thomas Mc Manus, entre d'altres. Els agrada la relació amb el públic dintre i fora d'escena, el mitjà audiovisual i els vídeos.

La apariencia engaña y desvía. Todos nos dejamos engañar. La fascinación y la percepción estética se funden en la atracción por algo desconocido pero digno de valor por su excepcionalidad. Rodeadas de una sociedad deslumbrada por las apariencias, decidimos poner a prueba hasta qué punto podemos conseguir nuestros fines con un juego. Las acciones performativas engañan al público y desvían su atención hacia extremos opuestos: deseo y rechazo, placer y vergüenza, diversión y espera, amor y violencia.

Les filles Föllén es un dueto formado por Tuixén Benet y Margherita Bergamo. Trabajan juntas desde de 2008 y en 2010 estrenan el espectáculo 'Entrada con consumición: dos chicas fuman un cigarrillo en sólo 30 segundos', premio del público en el festival Scena Simulacro en Madrid. De reciente creación son la instalación coreográfica 'Tropical Bunker' y el proyecto futbolístico-coreográfico 'Unter der schönen Haut' estrenados en 2011 en Barcelona. Se han formado en estudio y escena con Erre que erre, Sol Picó, Vanessa Walters, Olga Mesa, Carmelo Salazar, David Zambrano, Thomas Mc Manus, entre otros. Les gusta la relación con el público dentro y fuera de escena, el medio audiovisual y los vídeos.

Appearances are deceptive and distracting. We can all allow ourselves to be deceived. Fascination and aesthetic perception melt away when faced with the attraction of something unknown but worthy of value for its exceptional nature. Surrounded by a society dazzled by appearances, we decided to see how far we could achieve our objectives with a game. The performance's actions deceive the public and detract their attention to opposite extremes: desire and rejection, pleasure and shame, enjoyment and hope, love and violence.

Les filles Föllén is a duet partnership by Tuixén Benet and Margherita Bergamo. They work together since 2008 and on 2010 they premier their first show 'Entrance with charge: two girls smoke a cigarette in only 30 seconds', Audience Award at the festival Scena Simulacro in Madrid. Their recent creations are the choreographic installation 'Tropical Bunker' and the footballistic-choreographic project 'Unter der schönen Haut' both released in 2011 in Barcelona. They've been trained in studio and on scene by Erre que erre, Sol Picó, Vanessa Walters, Olga Mesa, Carmelo Salazar, David Zambrano, Thomas Mc Manus, among others. They like the relationship with the audience in and out of the stage, the audiovisual media and the music videos.

Brunswick Centre 1970'S

Quim Bigas (SP) i Costas Kekis (GR)

11 i 12 de febrer a les 21 h.

Entrada: 8 euros socis

10 euros no-socis

Durada: 45 minuts aprox.

ESTRENA

Concepte/Coreografia/Intèrprets:

Quim Bigas i Costas Kekis.

Vestuari comprat a H&M (L'uniforme del món)

Amb el suport de:

Trigger Track Collective, WUK (Viena) i Adriantic.

Webs:

<http://triggertrackcollective.com/news/news/>

<http://quimbigas.wordpress.com/>

<http://www.tea-tron.com/quimbigas/blog/>

Video:

<http://vimeo.com/27975916>

Al Brunswick Centre dos enormes complexes d'apartaments, són elevats des de una secció central de formigó... existeixen aquí escassos negocis i grans àrees d'espai públic buit... L'espai públic (a Brunswick) és una àrea de pas, no de permanència.

(The Fall of Public Man, by Richard Sennett, 1974)

Material arquitectònic situat a l'espai públic buit, pot imposar un ús concret. Tanmateix, un espai públic buit, com l'escenari, no pot afavorir a qualsevol altre ús que no sigui de pas.

Els intèrprets, en aquesta peça, decideixen utilitzar relacions internes calculades, així com aleatorietat, mútues aparences, moviments i estats, per a tal d'arribar al punt on un constant intercanvi entre la persona formal/pública i l'intèrpret informal/privat té lloc per mitjà d'una constant navegació a l'espai performatiu nu.

Uniformitat i abstracció assisteixen a l'aparença de personalitat.

Quim Bigas va néixer a Barcelona i ha crescut a l'Alt Maresme fins que va tenir un atac d'ansietat per culpa dels viatges de tren. Després de anar a viure a Barcelona, on ja rebia classes de diferents disciplines de dansa i teatre. Al cap d'uns mesos, va marxar de Catalunya i va anar a formar-se i treballar a Salzburg, seguit de Berlín, Viena, Copenhagen i Amsterdam. La seva curiositat i dedicació l'ha portat a col·laborar amb diversos artistes i a presentar el seu treball arreu d'Europa.

Costas Kekis (Grècia) és traductor, coreògraf i intèrpret. Actualment, viu entre Viena i Atenes després d'haver rebut formació a Rallou Manou Dance School, SEAD i NYU Tisch. Al 2010 va obtenir una beca Danceweb i actualment és un membre fundador de Trigger Track Collective, amb seu a Viena. Treballa independentment i col·laborant amb altres persones, treballant arreu d'Europa, principalment a Àustria i Grècia.

En el Brunswick Centre, dos enormes complejos de apartamentos se elevan en una sección central de hormigón... existen aquí unos pocos negocios y vastas áreas de espacio público vacío... el espacio público (en Brunswick) es un área de paso, no de permanencia.

(El declive del hombre público de Richard Sennett, 1974)

Material arquitectónico situado en el espacio público vacío, puede imponer un uso concreto.

Siendo así, un espacio público vacío, como el escenario, no puede favorecer a cualquiera otro uso que no sea de paso. Los intérpretes, en esta pieza, deciden utilizar relaciones internas calculadas, así como aleatoriedad, mutuas apariencias, movimientos y estados, para llegar al punto donde un constante intercambio entre la persona formal/pública y el intérprete informal/privado tiene lugar mediante una constante navegación en el espacio performativo vacío. Uniformidad y abstracción asisten a la apariencia de personalidad.

Quim Bigas nació en Barcelona y ha crecido en Alt Maresme hasta que tuvo un ataque de ansiedad por culpa de los viajes de tren. Después, se fue a vivir a Barcelona, donde ya recibía clases de diferentes disciplinas de danza y teatro. Pasados unos meses, marchó de Cataluña y fue a formarse y trabajar en Salzburgo, seguido de Berlín, Viena, Copenhagen y Amsterdam. Su curiosidad y dedicación lo ha traído a colaborar con varios artistas y a presentar su trabajo en todo Europa.

Costas Kekis (Grecia) es traductor, coreógrafo e intérprete. Actualmente, vive entre Viena y Atenas después de haber recibido formación a Rallou Manou Dance School, SEAD y NYU Tisch. En 2010 obtuvo una beca Danceweb y actualmente es un miembro fundador de Trigger Track Collective, con sede en Viena. Trabaja independientemente y colaborando con otras personas, trabajando en todo Europa, principalmente en Austria y Grecia.

In the Brunswick Centre two apartment complexes rise away from a central concrete concourse...there were few shops and vast areas of empty space...It was an area to pass through, not to use. (The Fall of Public Man, by Richard Sennett, 1974) Architectural material placed in the middle of empty public space may demand a particular use. If that is so, then an empty public space, such as the stage, cannot favour any usage that is not transitory.

In this piece the performers decide to use calculated internal relations, such as randomness or mutual looks, motions and states, in order to arrive at a point where a constant interchange between the formal/public and the informal/private person takes place through constant navigation in the empty performance space. Uniformity and abstraction assist the appearance of personality.

Quim Bigas was born in Barcelona and grew up in the Alt Maresme until he suffered a nervous breakdown from too much train travel. So he moved to Barcelona, where he was already taking classes in different kinds of dance and theatre. After some months, he left Catalonia and went to study and work in Salzburg, then Berlin, Vienna, Copenhagen and Amsterdam. His curiosity and commitment have led him to collaborate with different artists and show his work all over Europe.

Costas Kekis (Greece) is a translator, choreographer and performer. At present he lives between Vienna and Athens, having trained at Rallou Manou Dance School, SEAD and NYU Tisch. In 2010 he won a DanceWeb scholarship and now he is a founding member of Trigger Track Collective, based in Vienna, while also working independently and in collaboration with other people around Europe, but mainly in Austria and Greece.

GIULIA Y LOS TELLARINI EN CONCERT

Giulia y Los Tellarini

14 de febrer a les 21 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 1h 30 min.

ESTRENA

Veu, acordió: **Giulia Tellarini**

Contrabaix, coros: **Alejandro Mazzoni**

Guitarra espanyola, charango, guitarra elèctrica, coros: **Jens Neumaier**

Guitarra espanyola, charango, guitarra elèctrica, coros: **Miquel Angel Alemany**

Trompeta, coros: **Xavier Tort**

Saxo, flauta travessera, coros: **Olga Abalos**

Bateria i percussions: **Camilo Zorrilla**

Web:

www.giuliylostellarini.com

www.myspace.com/giuliylostellarini

Video:

<http://www.youtube.com/watch?v=Xho-nrHVEMQ>

Amb aquest concert

Giulia y los Tellarini presenten per primer cop a Barcelona el nou disc titulat "L'ARRABBIATA". ÉS EL SEGON DISC D'UN GRUP ECLÈCTIC I US SORPRENDRÀ PEL SEU ESTIL INCONFUSIBLE.

La història de *Giulia y los Tellarini* és una història de casualitats i capricis del destí, el qual volgué que un bon dia l'italiana *Giulia Tellarini* aparegués amb el seu acordió a l'estudi *MaikMaier* de Barcelona, en aquells moments habitat per en *Maik*, en *Jens* i l'*Alejandro*. Enamorats de la seva veu, inicien immediatament aquest projecte que recorre paratges musicals de tot el món: la calidesa mediterrània, la suggerent chanson, el tremendisme llatí, la fatalitat mexicana, i l'elegància jazzy. És a través d'aquests camins, i amb l'ajut de diversos músics i amics, que creen les cançons del que serà "*Eusebio*", un disc abrumador, persuasiu i meravellós.

La seva sort arriba quan una copia de "*Eusebio*" cau a les mans de *Woody Allen*, qui queda fascinat amb la música del grup i decideix incloure-la a la banda sonora de "*Vicky Cristina Barcelona*", la pel·lícula que en aquells moments estava rodant a Barcelona. És precisament la cançó que porta el nom d'aquesta ciutat l'escollida com a tema principal de la pel·lícula, així com "*La Ley Del Retiro*" és també escollida per aparèixer al metratge. Amb aquesta pel·lícula el grup guanya un Premi Gaudí (premis de cinematografia catalans) a la millor banda sonora d'aquell any.

Des de setembre del 2008 el grup es dedica a presentar el disc per diferents regions d'Espanya i del món, al mateix temps que finalitza la gravació del segon disc que estarà disponible en el mercat a principis del 2012.

El setembre del 2010 també es va estrenar una nova pel·lícula del mateix director en la qual s'inclouia una altra cançó del grup.

Con este concierto

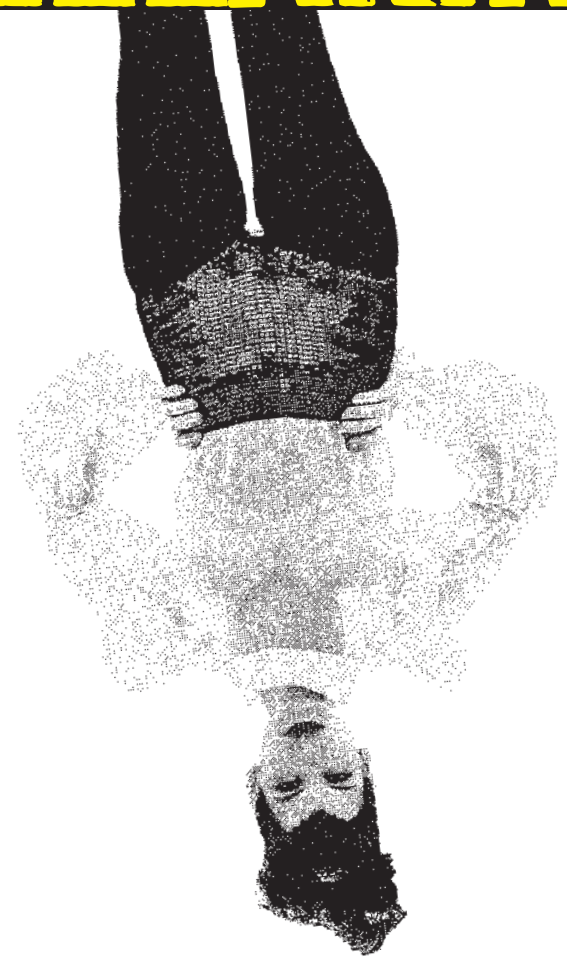
Giulia y los Tellarini

presentan por primera vez en Barcelona su nuevo disco llamado "L'ARRABBIATA". ES EL SEGUNDO DISCO DE UN GRUPO ECLECTICO Y OS SORPRENDRÁ POR SU ESTILO INCONFUNDIBLE.

La historia de *Giulia y Los Tellarini* es una historia de casualidades y caprichos del destino, quien quiso que un buen día la italiana *Giulia Tellarini* apareciera con su acordeón en el estudio *MaikMaier* de Barcelona, en aquellos momentos habitado por *Maik*, *Jens* y *Alejandro*. Enamorados de su voz, inician inmediatamente este proyecto que recorre parajes musicales de todo el mundo: la calidez mediterránea, la sugerente chanson, el tremendismo latino, la fatalidad mexicana y la elegancia jazzy. A través de estos caminos, y con la ayuda de diversos músicos y amigos, crean las canciones de "*Eusebio*", un disco abrumador, persuasivo y maravilloso. Su suerte viene cuando una copia de "*Eusebio*" llega a las manos de *Woody Allen*, quien queda fascinado con la música del grupo y decide incluirla en la banda sonora de "*Vicky Cristina Barcelona*", la película que en aquellos momentos se encontraba rodando en Barcelona. Es precisamente la canción que lleva el nombre de la ciudad escogida como tema principal de la película, así como "*La Ley Del Retiro*" es también elegida para aparecer en el metraje. Con esta película el grupo gana un Premio Gaudí (premios de cinematografía catalanes) a la mejor banda sonora de aquel año.

Desde septiembre 2008 el grupo se dedica a la presentación del disco por diferentes regiones de España y del mundo al mismo tiempo que finaliza la grabación del segundo disco que estará disponible en el mercado a principios de 2012.

En septiembre 2010 también se ha estrenado una nueva película del mismo director en la que se incluye otra canción del grupo.

The band **Giulia y los Tellarini** will present their second album just released around Europe, called 'L'ARRABBIATA'

A preview of the new album can be found here. The tale of *Giulia y Los Tellarini* is one filled with coincidence and driven by the whims of destiny. It was destiny that brought Italian singer, *Giulia Tellarini*, with an accordion in her hands, to *MaikMaier* studio in Barcelona where she met *Maik Alemany*, *Jens Neumaier* and *Alejandro Mazzoni*. Immediately falling in love with her voice, these three musicians began a project with *Giulia* that was to draw on musical landscapes from all over the world: Mediterranean warmth, suggestive chanson, Latin tremendismo, Mexican tragedy and jazzy elegance. Following these musical paths, and with the help of various friends and fellow musicians, they created the songs on "*Eusebio*", an album that is persuasive, wonderful and overwhelming.

Destiny then worked its wonders once again and a copy of "*Eusebio*" found its way into the hands of *Woody Allen* who, won over by the music of *Giulia y Los Tellarini*, decided to include it in the soundtrack of "*Vicky Cristina Barcelona*", which he was filming in Barcelona at that time. In fact it is the song titled "*Barcelona*" that he chose to be the film's main theme, whilst another track, "*La Ley Del Retiro*", was also picked to feature in the movie.

Woody Allen's next movie, "*You will meet a tall dark stranger*", had its international release in September 2010 and also featured music composed by the band.

Since September 2008 the band has been engaged in touring Spain and the rest of the World presenting their first album, at the same time as editing their second album, which should be ready by the end of February 2011.

With this new album to be called "*L'Arrabbiata*" and its 11 new songs the band explores new sonic territories, focusing on creating new rhythms and patterns.

TRACE

Cie Art's Mixés

16 i 17 de febrer a les 21 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 45 minuts

ESTRENA

Concepció, coreografia i interpretació:

Violeta Todó González

Concepció i creació sonora, il·luminador i intèrpret:

Morgan Romagny

Fotògraf:

Alain Killar

Web:

www.artsmixes.com

Trace, una performance de 45 minuts de morfologia variable.

Trace és un desig de recerca, una pregunta que es queda a l'aire... La història d'un ésser que no sap si la bogeria és quedar-se tancat dins del seu cap o intentar "sortir" i enfrontar-se a l'absurditat exterior.

Violeta Todó González

Des de petiteta ja volia ballar. Després d'una formació clàssica, entra a l'Institut del Teatre de Barcelona (92-96) i comença la seva activitat professional. Al 2000 rep una beca per anar a Brussel·les, on es creua amb Anne Theresa de Keesmaker, Julien Hamylton, David Zambrano, Meg Stuart, Wim Vandekeybus, Jan Ritsema etc. Ha treballat amb les Cies Mar Gómez, Danat Dansa, Trànsit, Maria Clara Villalobos, Iñaki Azpillaga, Philippe Saire, Anabelle Bonnery, Dromesko i Nicolas Hubert, entre d'altres. El 2002 crea la seva pròpia companyia: *La Chaudière Intime*, i co-funda Pora Project, a Helsinki. Trace és la seva primera peça amb Art's Mixés.

Morgan Romagny

Il·luminador i creador sonor. Creix en un ambient circense, que li ensenya tots els secrets de la vida itinerant i li inculca el virus de la curiositat i de la multidisciplinarietat. Reparteix el seu temps entre projectes més (i molt) personals i la col·laboració amb companyies de circ, dansa, teatre i música (La Villette, Cie Les choses de rien, Cie Les Philébulistes, La Reine Mab i d'altres).

Trace, una performance de 45 minutos de morfología variable.

Trace es un deseo de búsqueda, una pregunta que se queda en el aire... La historia de un ser que no sabe si la locura es quedarse encerrado dentro de su cabeza o intentar "salir" y encontrarse en la absurdidad del exterior.

Violeta Todó González

Desde pequeña ya quería bailar. Después de una formación clásica, entra en el Institut del Teatre de Barcelona (92-96) y empieza su actividad profesional. En el 2000 recibe una beca para ir a Bruselas, donde se cruza con Anne Theresa de Keesmaker, Julien Hamylton, David Zambrano, Meg Stuart, Wim Vandekeybus, Jan Ritsema etc. Ha trabajado con las Cías. Mar Gómez, Danat Dansa, Tránsit, Maria Clara Villalobos, Iñaki Azpillaga, Philippe Saire, Anabelle Bonnery, Dromesko y Nicolas Hubert, entre otros. En el 2002 crea su propia compañía: *La Chaudière Intime* y co-funda Pora Project, en Helsinki. Trace es su primera pieza con Art's Mixés.

Morgan Romagny

Iluminador y creador sonoro. Crece en un ambiente circense, que le enseña todos los secretos de la vida itinerante y le inculca el virus de la curiosidad y de la multidisciplinarietat. Reparte su tiempo entre proyectos más (y muy) personales y la colaboración con compañías de circo, danza, teatro y música (La Villette, Cie Les choses de rien, La Reine Mab, Cie les Philébulistes, y otros).

Trace is a 45 minute performance of variable morphology.

Trace is the desire for a quest, a question left in the air... It is the story of someone who cannot tell if madness is to stay locked inside their own head or to try and 'get out' and face the absurdity of the outside world.

Violeta Todó González

Wanted to dance ever since she was little. After training in classical dance, she attended the Institut del Teatre de Barcelona (92-96) and began her professional career. In 2000 she received a grant to go to Brussels where she met up with Anne Theresa de Keesmaker, Julien Hamylton, David Zambrano, Meg Stuart, Wim Vandekeybus, an Ritsema, etc. She has worked with several companies, including Mar Gómez, Danat Dansa, Tránsit, Maria Clara Villalobos, Iñaki Azpillaga, Philippe Saire, Anabelle Bonnery, Dromesko and Nicolas Hubert. In 2002 she created her own company, *La Chaudière Intime*, and co-founded Pora Project in Helsinki. Trace is her first work with Art's Mixés.

Morgan Romagny

Illuminator and creator of sound. He was brought up in a circus atmosphere which taught him all the secrets of a traveller's life, and instilled in him the germs of curiosity and the multidisciplinary. He divides his time between more (and very) personal projects and his work with circus, dance, theatre and music companies (La Villette, Cie. Les choses de rien, La Reine Mab, Cie. Les Philiboulistes, etc.)

LE(R)DA

Martir (Mar Medina /Tirso Orive)

18 de febrer a les 21 h.
19 de febrer a les 20 h.

Entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Durada: 50 minuts

ESTRENA

Al moviment i a la veu:

Mar Medina

A la veu i el so:

Tirso Orive

Fotografia de la revista original de:
Tristán Pérez-Martín

Amb el suport de:

**Residències la caldera 2011
i La Virgueria**

<http://duocaphre.bandcamp.com/>

<http://duocaphre.com/astro/>

<http://alexandertechnique-mar.blogspot.com/>

Pillow Willow balla un rally d'amor a la terra de l'encantament. (A)guarda el final Le(r)da i mou-te folgat.

MARTIR som Mar Medinadóttir, nascuda a Badalona i crescuda a Barcelona, i Tirso Tirso, nascut a Barcelona i crescut a Badalona. No som germans, tot i que podríem ser-ho, ni vivim vides creuades, ni paral·leles. No ens coneixem des de fa massa temps però ens assemblem una mica i sabem, entre d'altres coses, que les nostres mares ens obsequiaven amb un plat de "pajaritos fritos" cada divendres nit. Cuiinat i presentat de la mateixa manera: oberts per la meitat i amb el seu all i el seu julivert. Hem pensat que potser era una moda dels 70 però igual és una peculiaritat del nostre cas i no ho sabem.

Pillow Willow baila un rally de amor en la tierra del encanto. (A)guarda el final Le(r)da y muévete holgado.

MARTIR somos Mar Medinadóttir, nacida en Badalona y crecida en Barcelona, y Tirso Tirso, nacido en Barcelona y crecido en Badalona. No somos hermanos, aunque podríamos serlo, ni vivimos vidas cruzadas, ni paralelas. No nos conocemos desde hace demasiado tiempo pero nos parecemos un poco y sabemos, entre otras cosas, que a ambas nuestras madres nos obsequiaban con un plato de pajaritos fritos cada viernes noche. Cocinado y presentado de igual manera: abiertos por la mitad y con su ajo y perejil. Hemos pensado que quizás era una moda de los 70 pero igual es una peculiaridad de nuestro caso y no lo sabemos.

Pillow Willow dances a rally of love in the land of enchantment. Awaiting the final coming dimwit Leda and move loose.

MARTIR we are Mar Medinadóttir, born in Badalona and raised in Barcelona, and Tirso Tirso, born in Barcelona and raised in Badalona. We are not brothers, but could be, and neither live crossed lives or parallels ones. We don't know each other for too long but we resemble each other a bit and we know, among other things, that both our mothers gave us a plate of fried birds every Friday night. Cooked and presented the same way: open down the middle and with its garlic and its parsley. We thought that maybe it was a fad of the 70 but maybe is a peculiarity of our case and we don't know.

LLENA DE FLORES TU BOCA

GARE DU MIDI

Clavel & Mariblanca

24 i 25 de febrer a les 21 h.

Entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Durada: 20 + 20 minuts

Ballarines i coreògrafes:
Olga Clavel i Miryam Mariblanca
Management:
Danger Hill

LLENA DE FLORES TU BOCA
<http://www.youtube.com/watch?v=IwJhXlnw08g>

GARE DU MIDI
<http://www.youtube.com/watch?v=qBvkIOYziLE>

LLENA DE FLORES TU BOCA
Aquesta coreografia està basada en la confiança i en la mirada posada en l'altre, en el desig com un estat d'obsessió i en el contagi de les nostres pors i plaers. "Quan per fi es van atrevir, amb dissimulo al principi i després amb total franquesa, van haver de somriure. Estaven extraordinàriament orgullosos. Per primera vegada havien fet alguna cosa per amor."

GARE DU MIDI
Gare du midi és una peça que està inspirada en l'estació de Brussel·les, és un lloc ple de vida i moviment, que dóna a entendre que la solitud és comuna entre els quals arriben, els que es van i els que estan perduts, també parla de la desesperació, la nostàlgia, l'angoixa, del dolor de la perduda i el retrobament d'un mateix.

Olga Clavel va cursar estudis a l'Institut Superior de Dansa Alicia Alonso. També ha estat la primera ballarina del Jove Ballet de Càmera de Madrid. Des del 2006 ha ballat per Lanònima Imperial, i va rebre a l'estiu 2009 un American Dance Award. A l'agost 2009 ha estat escollida entre més de 300 candidates per formar part de la prestigiosa companyia Jasmin Vardimon a Londres.

Miryam Mariblanca és titulada de l'Institut del Teatre de Barcelona i ha col·laborat amb grans artistes i companyies internacionals com per exemple Sol Picó o Mudances. Ha ballat en les dues últimes produccions de Lanònima Imperial i actualment està realitzant cursos d'especialització de dansa contemporània en diferents països europeus.

LLENA DE FLORES TU BOCA
Esta coreografía está basada en la confianza y en la mirada puesta en el otro, en el deseo como un estado de obsesión y en el contagio de nuestros miedos y placeres. "Cuando por fin se atrevieron, con disimulo al principio y después con total franquesa, tuvieron que sonreír. Estaban extraordinariamente orgullosos. Por primera vez habían hecho algo por amor."

GARE DU MIDI
Gare du midi es una pieza que está inspirada en la estación llamada igual de Bruselas, es un lugar lleno de vida y movimiento, que da a entender que la soledad es común entre los que llegan, los que se van y los que están perdidos, también habla de la desesperación, la nostalgia, la angustia, del dolor de la perdida y el reencuentro de uno mismo.

Olga Clavel cursó estudios al Instituto Superior de Danza Alicia Alonso. También ha sido la primera bailarina del Joven Ballet de Cámara de Madrid. Desde el 2006 ha bailado por Lanònima Imperial, i recibió en verano 2009 un American Dance Award. En agosto 2009 ha sido escogida entre más de 300 candidatas para formar parte de la prestigiosa compañía Jasmin Vardimon en Londres.

Miryam Mariblanca es titulada del Instituto del Teatro de Barcelona i ha colaborado con grandes artistas i compañías internacionales como por ejemplo Sol Picó o Mudances. Ha bailado en las dos últimas producciones de Lanònima Imperial i actualmente está realizando cursos de especialización de danza contemporánea en diferentes países europeos.

LLENA DE FLORES TU BOCA
This choreography is based on the confidence and on the look put in other one, on the desire as a condition of obsession and on the contagion of our fears and pleasures. "When finally they dared, with fear initially and later with total honesty, they had to smile. They were extraordinarily proud. For the first time they had done something for love." Patrick Suskind.

GARE DU MIDI
Gare du midi is a piece that is inspired on the tren station of Brussels, is a place full of life and movement, which gives to understand that the loneliness is common between that they come, which go away and those who are lost, also he speaks about the desperation, the nostalgia, the distress, about the pain of the loss and the reunion about one itself.

Olga Clavel studied in the Institute of Dance Alicia Alonso. Also she has been the first dancer of the Ballet of Chamber of Madrid. From 2006 she has danced for Lanònima Imperial, and received in summer 2009 an American Dance Award. In August, 2009 she has been chosen between more than 300 people to form a part of the prestigious company Jasmin Vardimon in London.

Miryam Mariblanca is titled of the Institute of the Theatre of Barcelona and has collaborated with great artists and international companies as for example Sol Picó or Mudances. She has danced in last Lanònima Imperial's two productions and nowadays she realizes courses of specialization of contemporary dance in different European countries.

FAT BLACK SPIDER

Madame Humtata

28 de febrer a les 21 h.

Entrada: 7 euros

Durada: 1 hora

Vocals:

Madame Humtata

Electrònica:

Enrique Tomas

Drums:

Florian Kasper

Video:

Reinhold Bidner

www.madamehumtata.com

Official videoclip "Fat Black Spider":

www.youtube.com/watch?v=Gp5LJ36409Q

An excerpt of the Live performance:

www.youtube.com/watch?v=CnlnWXXLtoU

MADAME HUMTATA arriba amb la performance "Fat Black Spider", pop d'avantguarda en la línia de The Dresden Dolls, Björk o Peaches. Des de les obscures profunditats, una veu sorprenent canta la llum. Una desfilada Trash Couture de roba no portable; seqüències de curts addicionals. No t'ho perdís!

Madame Humtata. Nascuda a Àustria, es gradua en cant jazz i pop a l'Anton Bruckner Privat-University Linz al 2006, treballant com a cantant, compositora, música i artista. Entre el 2007 i el 2009, treballa amb una companyia de dansa a Barcelona com a cantant i compositora, fundant el col·lectiu artístic "The guinea pig collective" al 2009. Al 2010 llança el seu primer àlbum com "Madame Humtata", titulat "Fat Black Spider". Ha rebut beques com a compositora, i juntament amb altres companyies artístiques ha rebut diversos guardons. Actualment viu a Àustria on està adaptant cançons de l'àlbum "Fat Black Spider" per 80 músics de metal, per a un concert multimèdia que es presentarà a Alcoi al febrer de 2012.

MADAME HUMTATA llega con la performance de "Fat Black Spider", pop de vanguardia en la línea de The Dresden Dolls, Björk o Peaches. Desde las oscuras profundidades, una voz asombrosa canta la luz. Un pase Trash couture de ropa no llevable; secuencias de cortos adicionales. ¡No te lo pierdas!

Madame Humtata. Nacida en Austria, se gradúa en canto jazz y pop en el Anton Bruckner Privat-University Linz en el 2006, trabajando como cantante, compositora, música y artista. Entre 2007 y 2009 trabaja con una compañía de danza en Barcelona como cantante y compositora, fundando el colectivo artístico "The guinea pig collective" en el 2009. En el 2010 lanza su primer álbum como 'Madame Humtata', titulado "Fat Black Spider". Ha recibido becas como compositora, y junto con otras compañías artísticas ha recibido varios galardones. Actualmente vive en Austria donde está adaptando las canciones del álbum "Fat Black Spider" para 80 músicos de metal, para un concierto multimedia que se presentará en Alcoy en febrero del 2012.

MADAME HUMTATA performing "Fat Black Spider"; avant-garde pop in the line of The Dresden Dolls, Björk or Peaches.

From the deepest darkness, an amazing voice singing into the light; a "Trash Couture" unwearable fashion show and additional short film sequences. Don't miss it!

Madame Humtata. Born in Austria, she graduated in jazz- and pop vocals from the Anton Bruckner Privat-University Linz in 2006, working as a singer, composer, musician, performance artist. From 2007 to 2009 she worked with a dance company as a singer and composer in Barcelona, founding artist collective "the guinea pig collective" in 2009. 2010 saw the release of debut album "Fat Black Spider" as "Madame Humtata". She obtained scholarships as a composer and is the recipient of several awards jointly with other artist companies. At present she lives in Austria where she is working on orchestrating the tracks from the album "Fat Black Spider" for 80 brass musicians, to be performed at a multimedia concert in February 2012 in Alcoy.

BLUE MOON

Trukitrek

1, 2 i 3 de març a les 21 h.
4 de març a les 20 h.

Entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Durada: 40 minuts

Actor:

Roberto di Lerna

Escenografia i titelles:

Lu Pulici i Josep Piris

Direcció:

Lu Pulici

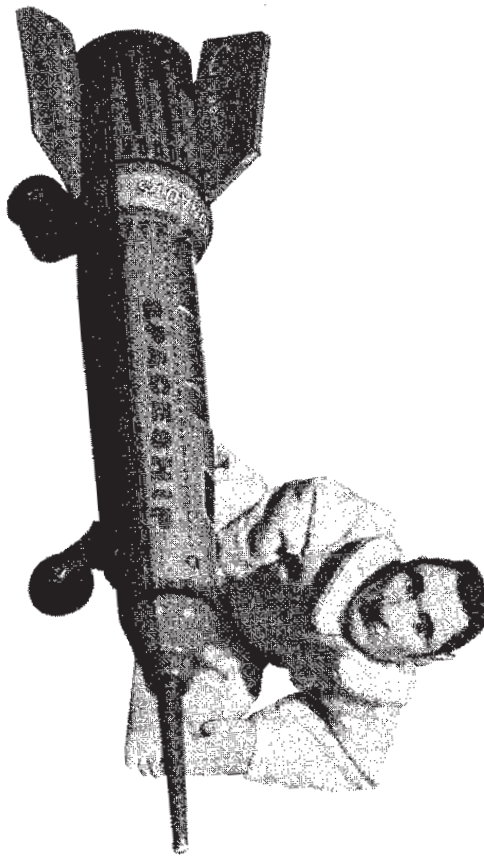
Idea i realització:

Trukitrek Espectacles

www.trukitrek.net

Video promocional:

<http://www.twitvid.com/ZJB2Z>

On eres el dia en què l'home va arribar a la lluna? Era el dia 21 de juliol de 1969 i n'Amadeu estava tot sol a casa seva. No tenia res a fer i va passar el dia entre la tele, el seu gos i els seus hàbits quotidians, somiant despert amb trobar l'amor de la seva vida. Fins que el va trobar...

Blue Moon és un espectacle poètic construït a partir de petites accions i petits absurds. Un espectacle de clown i titelles, que conta el dia a dia d'un home enamorat de la lluna. Món real i món en miniatura comparteixen l'escena ambientada a finals dels anys 60.

Una petita història sense paraules ideada per a públic adult.

La companyia catalana **Trukitrek** es va formar l'any 1998. Els seus integrants provenien de diferents mons artístics i es van unir amb la idea de formar una companyia itinerant de teatre de titelles.

La companyia s'ha especialitzat en produir espectacles que combinen el teatre gestual amb el món dels titelles. El teatre gestual aporta un tipus d'humor universal que es basa en la interpretació dels actors. Els titelles aporten riquesa i dinamisme a la història de cada espectacle.

Els espectacles de la companyia proposen una posada en escena còmica i sense paraules, on titelles, poesia visual i música son elements constants a servei dels actors.

La mímica com a llenguatge universal i l'originalitat de la proposta escènica, han portat la companyia a nombroses gires internacionals. Trukitrek ha actuat a 27 països d'Europa, Àsia i Llatinoamèrica.

¿Dónde estabas el día en que el hombre llegó a la luna? Era el día 21 de julio de 1969 y Amadeo estaba solo en su casa. No tenía nada que hacer y pasó el día entre la tele, su perro y sus hábitos cotidianos, soñando despierto en encontrar el amor de su vida. Hasta que lo encontró...

Blue Moon es un espectáculo poético construido a partir de pequeñas acciones y pequeños absurdos. Un espectáculo de clown y marionetas, que cuenta el día a día de un hombre enamorado de la luna. Mundo real y mundo en miniatura comparten la escena ambientada a finales de los años 60.

Una pequeña historia sin palabras ideada para público adulto.

La compañía catalana **Trukitrek** se formó el año 1998. Sus integrantes provenían de diferentes mundos artísticos y se unieron con la idea de formar una compañía itinerante de teatro de títeres.

La compañía se ha especializado en producir espectáculos que combinan el teatro gestual con el mundo de los títeres. El teatro gestual aporta un tipo de humor universal que se basa en la interpretación de los actores. Los títeres aportan riqueza y dinamismo a la historia de cada espectáculo.

Los espectáculos de la compañía proponen una puesta en escena còmica y sin palabras, donde muñecos, poesía visual y música son elementos constantes a servicio de los actores.

La mímica como lenguaje universal y la originalidad de la propuesta escènica, han llevado la compañía a numerosas giras internacionales. Trukitrek ha actuado en 27 países de Europa, Asia y Latinoamérica.

Where were you the day man landed on the moon? It was July 21, 1969, and that day Amadeo was all alone at home. He had nothing to do and spent the day between the TV, his dog and his everyday habits, dreaming of finding the love of his life. And suddenly he found her...

Blue Moon is a poetic show built out of small actions and small absurdities. A clown and puppet show that explains the day-to-day life of a man in love with the moon. The real world and a miniature world share the stage, set at the end of the 60s.

A little story without words devised for adult audiences, but suitable for children.

Catalan company Trukitrek was started in 1998. Its members, from different artistic backgrounds, got together with the idea of forming a travelling puppet theatre company.

The company specialises in producing shows that combine gestural theatre with the world of puppetry. The gestural theatre provides a universal type of humour, based on the interpretation of the actors, while the puppets bring a richness and dynamism to the show.

The company's shows present a wordless, comic performance, where the actors rely on puppets, music and visual poetry.

The universal language that is mime and the company's original performances have led to various international tours. Trukitrek has performed its shows in 27 countries in Europe, Asia and Latin America.

SEÑOR MARKÜSEN | SOLO

Señor Marküsen

8 i 9 de març a les 21 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 40 minuts

ESTRENA

Home-orquestra i conductor:

Marcos Andreu

Equilibri i malabars:

Tongué

Direcció:

Inés Forn

www.senormarkusen.com

www.myspace.com/senormarkusen

Video:

<http://www.youtube.com/watch?v=79-15ekV4SY>

Andreyi Marküsen treballava en un circ que va desaparèixer per culpa de la crisi. Ell no pot renunciar al seu somni i decideix portar endavant l'espectacle tot sol, convertint-se en el Señor Marküsen...

Solo és un viatge musical, amb tocs escènics, cap a un desig. En el transcurs d'aquest viatge, la memòria dialoga amb la fantasia i l'esperança ha de vèncer la por...

Marcos Andreu, músic i arquitecte de Barcelona, és un dels referents nacionals en l'àmbit del didjeridu. Amb una destacada trajectòria en la divulgació de la cultura de la qual procedeix l'instrument, ha exercit la docència i presentat les seves propostes artístiques a nivell internacional des del 2002.

Tongué és un artista multidisciplinar de Guinea-Conakri amb llarga experiència en el món del circ. Acròbata, equilibrista, malabarista i ballarí, va viatjar amb el Circ Baobab durant 8 anys per Sudamèrica, Europa i Àsia, mostrant el seu espectacle Dixnara.

Andreyi Marküsen trabajaba en un circo que tiene que desaparecer por culpa de la crisis. Él no puede renunciar a su sueño y decide llevar adelante el espectáculo solo, convirtiéndose en el Señor Marküsen...

Solo es un viaje musical, con tintes escènics, hacia un deseo. En el transcurso de este viaje, la memoria dialoga con la fantasia y la esperanza debe vencer al miedo...

Marcos Andreu, músico y arquitecto de Barcelona, es uno de los referentes nacionales en el ámbito del didjeridu. Con una destacada trayectoria en la divulgación de la cultura de la cual procede el instrumento, ha ejercido la docencia y ha presentado sus propuestas artísticas a nivel internacional desde 2002.

Tongué es un artista multidisciplinar de Guinea-Conakri con larga experiencia en el mundo del circo. Acròbata, equilibrista, malabarista y bailarín, viajó con el Circo Baobab durante 8 años, mostrando su espectáculo Dixnara por Sudamérica, Europa y Asia.

Andreyi Marküsen used to work for a circus which had to close down due to the crisis. He can't give up his dream, so he decides to carry on with the show just by himself, becoming Señor Marküsen.

Solo is a musical trip, with dramatic tones, towards a desire. During this journey, memory holds a dialogue with fantasy and hope has to overcome fear.

Marcos Andreu, musician and architect from Barcelona, is one of Spain's referential didjeridu players. He has developed an informative and educational career on the culture from which the instrument comes from, teaching and performing internationally since 2002.

Tongué is a multidisciplinary artist from Guinea-Conakry with extensive experience in the circus scene. Acrobat, aerialist, juggler and dancer, he traveled with Circus Baobab for 8 years, performing his show Dixnara around South America, Europe and Asia.

CURTCIRCUIT

RECICLA I GENERA NOUS SONS

/FES-HO TÚ MATEIX/

Festival Didàctic Audiovisual

10 de març de 18:00 a 23:00 h.

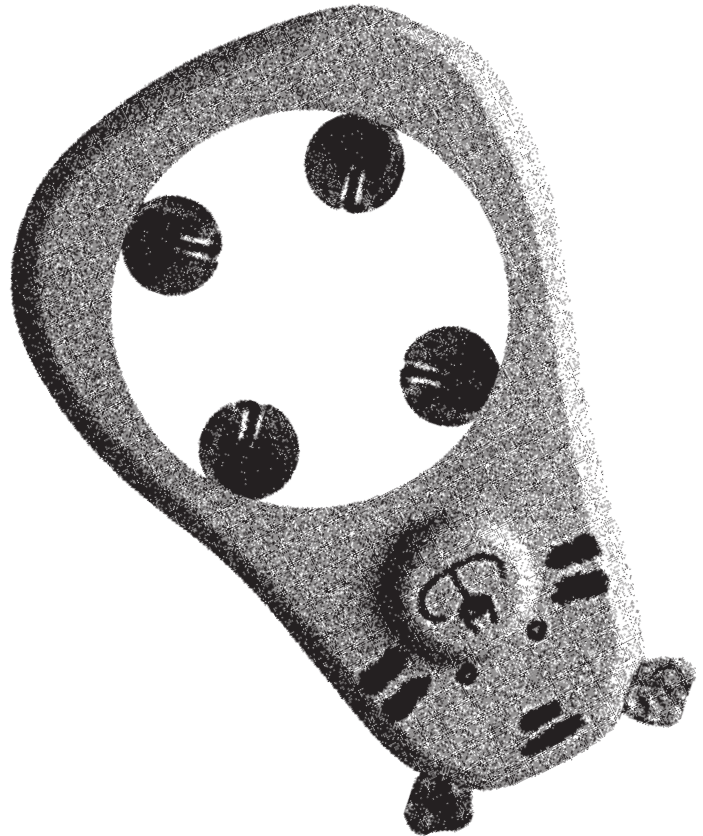
Entrada: 5 euros

Artistes:

CashMan,
Manuel Son Coc,
Tim,
Alex Barrachina,
Santaub,
LinaLab,
Baschet, etc...

Organitzen:

Damián Pissarra
i Sebastián Jara

4 dies, 4 espais, tallers, xerrades, música experimental, performances audiovisuals, etc...

La idea és fusionar cables amb la artesania, l'art sonor i el video art. És una expressió actual de la realitat tecnològica de la societat. El festival neix de la curiositat, de les ganes de seguir experimentant i principalment per descobrir nous sons generats per un mateix, d'aquest mode volem motivar a noves generacions a experimentar i reciclar.

Primera edició d'aquest nou festival, de caràcter didàctic i de lliure coneixement. **Curtcircuit** és una nova proposta d'exposar l'actualitat artística d'aquesta societat tecnològica.

4 días, 4 espacios, talleres, charlas, música experimental, performances audiovisuales, etc.

La idea es fusionar cables con la artesería, el arte sonoro y el video arte. Es una expresión actual de la realidad tecnològica de la sociedad. El festival nace de la curiosidad, de las ganas de seguir experimentando y principalmente para descubrir nuevos sonidos generados por uno mismo, de esta forma queremos motivar a nuevas generaciones a experimentar y reciclar.

Primera edición de este nuevo festival, de carácter didáctico y de libre conocimiento. **Curtcircuit** es una nueva propuesta de exponer la actualidad artística de esta sociedad tecnològica.

4 days, 4 spaces, workshops, conferences, experimental music, audiovisual performances, etc.

The idea is to create fusion between crafts, sound art and video art, as a contemporary expression of the technological reality of our society. The Festival is a result of curiosity and the desire to keep experimenting; its main aim is to discover new self-created sounds, so that we can encourage new generations to experience and to recycle.

This will be the first edition of this new, didactic festival of free knowledge. **Curtcircuit** presents a new way of exposing the contemporary art of our technological society.

ESCENAS PARA UNA CONVERSACIÓN DESPUÉS DEL VISIONADO DE UNA PELÍCULA DE MICHAEL HANEKE

El Conde de Torrefiel

15, 16 i 17 de març a les 21 h.
18 de març a les 20 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 65 minuts

Idea, creació i direcció:

El Conde de Torrefiel

Textos:

Rebecca Praga

Intèrprets:

repartiment por confirmar

Projecte d'investigació escollit per les
trobades de Magalia 2011 de la Red de
Teatros Alternativos

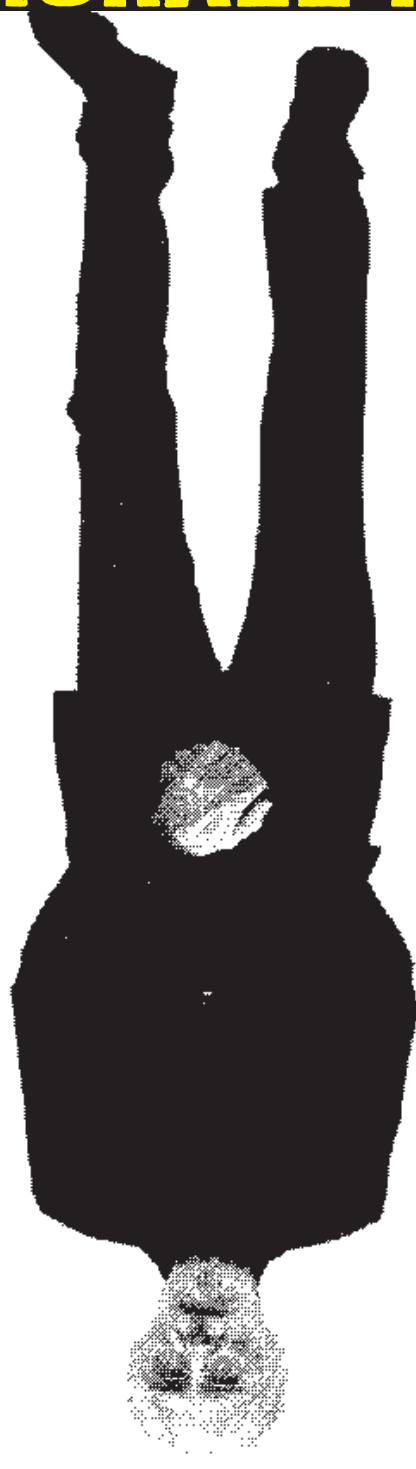
Residència artística:

Antic Teatre / Adriantic, Barcelona

www.elcondedetorrefiel.com

Video:

<http://vimeo.com/33394479>

Ningú mai va saber què fer amb la seva vida.

Per això, en una ciutat, existeixen tantes possibilitats per poder concretar una vida.

I per això, perquè en una ciutat hi ha tantes possibilitats per a concretar una vida, ningú va saber mai què fer amb la seva vida.

Desastres que resulten gairebé imperceptibles pel seu caràcter quotidià.

Les creacions de:

El Conde de Torrefiel tenen el seu punt de partida en l'art plàstic, la lliteratura contemporània i la performance. El seu treball consisteix en confrontar realitats i transcendir els paràmetres del llenguatge verbal per a convertir les constants de la comunitat en poesia escènica i visual.

Nadie supo nunca qué hacer con su vida.

Por eso, en una ciudad, existen tantas posibilidades para poder concretar una vida.

Y por eso, porque en una ciudad hay tantas posibilidades para concretar un vida, nadie supo nunca qué hacer con su vida.

Desastres que resultan casi imperceptibles por su carácter cotidiano.

Las creaciones de:

El Conde de Torrefiel tienen su punto de partida en el arte plástico, la literatura contemporánea y la performance. Su trabajo es confrontar realidades y transcender los parámetros del lenguaje verbal para convertir las constantes de la comunidad en poesía escènica y visual.

Nobody ever knew what to do with his life.

That's why, in a city, there are so many possibilities to make up an own life.

And that's why, because of those many possibilities they are in a city to make up an own life, no one ever knows what to do with his life.

Disasters that are almost imperceptible because of their daily basis character.

The creations of El Conde de Torrefiel have their starting point in visual arts, contemporary literature and performing arts. His work is to confront realities and go further over the parameters of verbal language, to convert the constants of the community in scenic visual poetry.

#NOVES REALITATS VIDEO-POLÍTIQUES. CONSTRUÏNT LA NOSTRA MIRADA DEL PRESENT

Laboratori de Creacions Intermèdia (UPV)

19 i 20 de març a les 21 h.

Entrada gratuïta

Durada: 2 hores

Artistes seleccionats en convocatòria oberta.

Organitza:

Laboratori de Creacions Intermèdia (UPV)

Coordina:

Iker Fidalgo i Hernán Butlla

Col·labora a Barcelona:

Antic Teatre

<http://www.nrvp.wordpress.com>

#Noves Realitatss Video-Polítiques (#NRVP) és un Festival de Creació Audiovisual que indaga sobre els nous empoderaments polítics que (re)situen a la opinió pública diferents reclams d'emancipació ciutadana: a l'Argentina del 2001, la Primavera Àrab, els Indignats del 15M, la resistència grega, les manifestacions a Londres, les revoltes estudiantils a Xile i els moviments indígenes a llatinoamèrica (des de Chiapas fins a la Patagònia), entre altres diverses manifestacions socials succeïdes durant la última dècada.

#NRVP busca posar en comú las subjectivitats que, gràcies a l'accessibilitat del vídeo com a eina i al gran paper que assumeix aquest mitjà dins dels moviments socials, permeten noves lectures i noves formes de difusió, reflexió i comprensió de diversos contextos i successos socio-polítics, superant els filtres habituals dels mitjans de masses.

#NRVP es projectarà a Espanya (Barcelona, Madrid, València, Bilbao), Chile, Costa Rica, Argentina, Mèxic, Equador, entre d'altres.

#NRVP editarà i publicarà un DVD amb tots els treballs seleccionats en el festival.

El Laboratori de Creacions Intermèdia (LCI) del Departament d'Escultura de la Facultat de Belles Arts de la Universitat Politècnica de València, és un grup de recerca que va sorgir de la necessitat d'aprofundir en el camp interdisciplinari que les últimes pràctiques escultòriques han desenvolupat amb la incorporació de noves tecnologies i de nous espais d'acció, plantejant no només una innovació tecnològica sinó també altres vies de praxi social i comunicativa de l'art.

#Nuevas Realidades Vídeo-Políticas (#NRVP) es un Festival de Creación Audiovisual que indaga sobre los nuevos empoderamientos políticos que (re)sitúan en la opinión pública diferentes reclamos de emancipación ciudadana: la Argentina del 2001, la Primavera Árabe, los Indignados del 15M, la resistencia Griega, las manifestaciones en Londres, las revueltas estudiantiles en Chile y los movimientos Indígenas de Latinoamérica (desde Chiapas hasta la Patagonia), entre otras diversas manifestaciones sociales acontecidas durante la última década.

#NRVP busca poner en común las subjetividades que, gracias a la accesibilidad del vídeo como herramienta y al gran papel que asume este medio dentro de los movimientos sociales, permiten nuevas lecturas y nuevas formas de difusión, reflexión y comprensión de diversos contextos y sucesos socio-políticos, superando los filtros habituales de los medios de masas.

#NRVP se proyectará en España (Barcelona, Madrid, Valencia, Bilbao), Chile, Costa Rica, Argentina, México, Ecuador, entre otros.

#NRVP editará y publicará un DVD con los trabajos seleccionados en el festival.

El Laboratorio de Creaciones Intermèdia (LCI) del Departamento de Escultura de la Facultad de Bellas Artes de la Universidad Politècnica de Valencia, es un grupo de investigación que surgió por la necesidad de profundizar en el campo interdisciplinar que las últimas prácticas escultóricas han venido desarrollando con la incorporación de nuevas tecnologías y de nuevos espacios de acción, planteando no solamente una innovación tecnológica sino también otras vías de praxis social y comunicativa del arte.

#New Vídeo-Political Realities (#NRVP) is a Festival of Audiovisual Creation investigating the new political empowerment movements that (re)position different calls for citizen emancipation in public opinion: Argentina 2001, the Arab Spring, the 'Indignados' of Spain, the Greek resistance, the London demonstrations, the student revolts in Chile, and the indigenous movements in Latin America from Chiapas to Patagonia, among other various social demonstrations taking place in the past decade.

#NRVP aims to find a commonality for all subjective views which, thanks to the accessibility of video as a tool, and the major role played by this medium in social movements, allow new interpretations and new methods for spreading, considering and understanding different socio-political contexts and events, bypassing the filters habitually used by the mass media.

#NRVP will be shown in Spain (Barcelona, Madrid, Valencia and Bilbao), Chile, Costa Rica, Argentina, Mexico and Ecuador among other places.

#NRVP will edit and publish a DVD with the work selected at the festival.

The **Laboratorio de Creaciones Intermèdia** (LCI - Laboratory for Inter-media Creations), based in the Sculpture Department of the Faculty of Fine Arts at the Polytechnic University of Valencia, is a research group that emerged in order to further pursue studies in the interdisciplinary tendencies that sculpture has been developing as it incorporates new technologies and new exhibition spaces, resulting not only in technological innovation but also in other forms of social and communication praxis in the art world.

OXYMORON versió sala

Cia. Jordi L. Vidal

22, 23 i 24 de març a les 21 h.

25 de març a les 20 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 55 minuts

Actors, clowns i ballarins: David Vossen i Jordi L. Vidal
Direcció: David Vossen i Jordi L. Vidal
en col.laboració amb Louis Spagna
Coreografia: Jordi L. Vidal en col.laboració amb David Vossen
Música: Ludger Kisters, Peter Helmut Lang, Diego Uzal,
Wedding Band, Richard Wagner, Motion Trio
Llums i so: Jordi L. Vidal en col.laboració amb Christophe Lecoq
Vestuari: Marie Ghislaine Losseau
en col.laboració amb Jordi L. Vidal

Aquest espectacle ha estat creat a Bèlgica gràcies a:
Espace Catastrophe, << Summer Studios >> Rosas-Parts,
La Roseraie, CAR Centre D'Arts De La Rue Ath,
WBI — Wallonie Bruxelles International, "Tournées Art et Vie"
Service de la Diffusion CFWB, WBTD — Wallonie Bruxelles Théâtre
Danse

www.jordiLvidal.net

Vídeo promocional:

www.vimeo.com/17410012

www.youtube.com/watch?v=FnlReMexjE&feature=player_embedded

« OXYMORON »

Tan saborós...Tan excitant...Tan slurp !
Duo de clown en moviment !
Espectacle visual amb un humor foll
Per a tots els públics

"Un ballarí intransigent intenta iniciar a un dels seus alumnes, particularment poc dotat, en un singular ballet, molt contemporani... Ho aconseguirà?"
Aquest duet ple d'ingenuïtat i de matusseria ens ofereix aquí un espectacle on la dansa i el clown s'uneixen, creant emocions fortes amb el públic i qui reconciliarà els més reticents d'ells a la dansa contemporània, amb una miqueta de bogeria!

Coreògraf, director i intèrpret.

Jordi L. Vidal ha estat ballarí/performer en més de 25 produccions diferents i és assessor i professor de dansa / teatre físic. Creacions: «Chrysalis» en versió de sala i carrer, «Art!stik-Labor» amb la cia. de circ Aquanaut i Ensemble Marges (D); «I'm Fine, Thank you!» Danswerkplaats Amsterdam (NL); «Piano Fortissimo» «Le Nombriil Du Monde» Espace Catastrophe Brussel.les, «Gopher Mambo Xtra», «Super Mission» Le Bal Moderne/Rosas-Parts (B), «Taiteul» amb la Cia. de circ La Scabreuse (F), i molts d'altres. Ha realitzat més de 450 representacions amb els seus espectacles per tot Europa. El seu horitzó creatiu s'estén més enllà del món de la dansa i del teatre. Creacions a partir del moviment amb i per a grups de música i orquestres de cambra, en companyies de circ i de teatre de carrer, en creacions de vídeo i instal·lacions d'arts plàstiques.

« OXYMORON »

"Tan sabroso...Tan excitante...Tan ñam, ñam!"
Dúo de clown en danza!
Espectáculo visual con un disparatado sentido del humor.Para todos los públicos

"Un bailarín intransigente intenta iniciar a uno de sus alumnos, particularmente poco dotado, en un singular ballet, muy contemporáneo... ¿lo conseguirá?"
[Con una gran ligereza y entretenimiento, este dúo lleno de ingenuidad y de torpeza nos ofrece aquí un espectáculo donde la danza y el clown se unen, creando emociones fuertes con el público y que reconciliará los más reticentes de ellos a la danza contemporánea, con además una brizna de locura!]

El coreógrafo, director e intérprete catalán **Jordi L. Vidal** fue bailarín/Performer en más de 25 diferentes producciones y es asesor y profesor en danza y teatro físico. Creaciones: "Chrysalis" en versión sala y calle, «Art!stik-Labor» con la cia. de circo Aquanaut y Ensemble Marges (D); «I'm Fine, Thank you!» Danswerkplaats Amsterdam (NL); «Piano Fortissimo» «Le Nombriil Du Monde» Espace Catastrophe Bruselas, «Oxymoron» CAR Ath, «Gopher Mambo Xtra», «Super Mission» Le Bal Moderne/Rosas-Parts (B), «Taiteul» con la cia. de circo La Scabreuse (F), y muchos más. Con mas de 450 representaciones realizadas, han sido presentadas en Europa. Su horizonte creativo se extiende más allá del mundo de la danza y del teatro. Jordi crea movimiento con grupos de música y orquestas de cámara, en compañías de circo y de teatro de calle, en creaciones de vídeo e instalaciones de artes plásticas.

« OXYMORON »

"SO TASTY...SO EXCITING...SO SLURP!"
Clown duet in movement!
Visual show with a crazy sense of humour
For all kind of audiences

An unbearably strict dancer tries to initiate one of his pupils, exceptionally untalented, to an amazingly very contemporary ballet...is he going to succeed? With a great lightness and fun, this duo filled with naivety and clumsiness offers us here a show in which dance and clown unites, creating a strong emotional bond with the audience, giving a particular flavour to the spectator and that shall reunite the most reluctant of them with contemporary dance, with a dash of craziness on the top!

Catalan choreographer, stage director and performer **Jordi L. Vidal** was dancer / performer in more than 25 different productions and he is coach and teacher in dance / physical theatre. Works: "Chrysalis" indoor and outdoorversion, «Art!stik-Labor» with Aquanaut circus and Ensemble Marges (D); «I'm Fine, Thank you!» Danswerkplaats Amsterdam (NL); «Piano Fortissimo», «Le Nombriil Du Monde» Espace Catastrophe Brussels, «Gopher Mambo Xtra», «Super Mission» Le Bal Moderne/Rosas-Parts (B), «Taiteul» with La Scabreuse circus (F) and many others. With more than 450 representations already, his creations have been on show in Europa and Africa. His creative horizon reaches further than the world of dance and theatre. Jordi creates choreographies for and with chamber music ensembles, circus and street theatre companies, video creations and art installations.

TROBADA INTERNACIONAL D'ART i ACTIVISME

27, 28 i 29 de març desde les 19.30 a l'Antic Teatre.

30 i 31, taller pràctic a l'AdriAntic (Choraris per confirmar)

31 de març a la nit, festa de clausura.

Organitza:
enmedio

www.enmedio.info
contacto@enmedio.info

Aquí la tenim, ja ha arribat. La tantes vegades anunciada crisi de tot se'ns ha tirat a sobre, està per tot arreu: a casa teva, a la meva, a la feina, al carrer, fins i tot s'ha ficat dins del meu llit. Els banquers els hi diuen als polítics que ens diguin que això és el que hi ha, que no podem fer-hi res; que ens armem de paciència i esperem a que arribin temps millors; que ens apremem els cinturons i acceptem les retallades; que si algú ha de sofrir les conseqüències d'aquesta crisi, ells, com comprendrem, no seran. És cosa nostra-diuen-, de la gent, del 99%.

Doncs bé, senyors, i una merda! Aquestes jornades d'art i activisme les muntem perquè no ens resignem a sofrir la seva crisi, i perquè estem disposats a inventar-nos noves formes d'actuar, tant al carrer com a la xarxa. Maneres creatives d'acció directa, formes d'intervenir en allò social que defugeixin tant la repressió policial com la manipulació mediàtica.

Per a això comptarem amb una selecció d'invitats internacionals, representants tots ells de l'activisme creatiu més sonat i efectiu dels darrers anys. Coneixerem de primera mà un munt d'experiències carregades d'humor i mala llet, accions creatives que han sigut capaces d'intervenir i alterar la societat, utilitzant l'art com una eina col·lectiva.

Aquest cicle de presentacions es tancarà amb un taller pràctic que desenvoluparem durant el cap de setmana a la sala AdriAntic. Ah! I amb una super festa de clausura també, és clar, que és allí on sorgeixen les millors idees. Si vols actuar contra la crisi, i busques inspiració, no et perdís aquest esdeveniment. Vine, posa't Enmedio.

Aquí la tenemos, ya ha llegado. La tantas veces anunciada crisis de todo, se nos ha echado encima, ya está por todas partes: en tu casa, en la mía, en el trabajo, en la calle, hasta en mi cama se ha metido. Los banqueros le dicen a los políticos que nos digan que esto es lo que hay, que nada podemos hacer; que nos armemos de paciencia y esperemos a que lleguen tiempos mejores; que nos apretemos el cinturón y aceptemos los recortes; que si alguien ha de sufrir las consecuencias de esta crisis, ellos, como comprenderemos, no van a ser. Eso es cosa nuestra -dicen-, de la gente, del 99%.

Pues bien señores, ¡y una mierda! Estas jornadas de arte y activismo las montamos porque no nos resignamos a sufrir su crisis, y porque estamos dispuestos a inventarnos nuevas maneras de actuar, tanto en la calle como en la Red. Maneras creativas de acción directa, modos de intervenir en lo social que eludan tanto la represión policial, como la manipulación mediática.

Para ello, contaremos con una selección de invitados internacionales, representantes todos ellos, del activismo creativo más sonado y efectivo de los últimos años. Conoceremos de primera mano, un montón de experiencias cargadas de humor y mala leche, acciones creativas que han sido capaces de intervenir y alterar lo social, empleando el arte como una herramienta colectiva.

Este ciclo de presentaciones se cerrará con un taller práctico, que llevaremos a cabo durante el fin de semana en la sala AdriAntic. ¡Ah! Y una súper fiesta de clausura también, claro; que ahí es donde nacen las mejores ideas. Si quieres actuar contra la crisis, y buscas inspiración, no te pierdas este evento. Ven, ponte Enmedio.

Here it is, it finally arrived. The so-often heralded recession to end all recessions has landed and is now everywhere: at your house, at mine, at work, on the street, it's even got into my bed. The bankers tell the politicians to tell us that these are the breaks, that nothing can be done; that we must be patient and wait for better times; that we must tighten our belts and accept the cuts; that if anyone must suffer the consequences of this recession it won't, we must understand, be them. This - they say - is our affair, of the people, of the 99%.

Well, ladies and gentlemen, fuck that! We are setting up these days of art and activism because we will not resign ourselves to suffer their recession, and because we are ready to invent new ways of acting, both on the street and on the Net. Creative forms of direct action, ways of intervening in society that elude both police repression and media manipulation.

To this end we will provide a selection of international guests, each of them representative of creative activism at its most effective and outspoken in recent years. We will see at first hand a collection of experiences loaded with good humour and bad attitude, creative actions that have been able to affect and change society, using art as a collective tool.

This cycle of presentations will close with a practical workshop to take place over the weekend at the AdriAntic. Oh! And a mega closing party also, naturally, as that's where the best ideas are born. If you want to act against the recession and are looking for inspiration, don't miss this event. Come and get Inthemiddle.

CAU D'ORELLA

Jornades de Música Electrònica

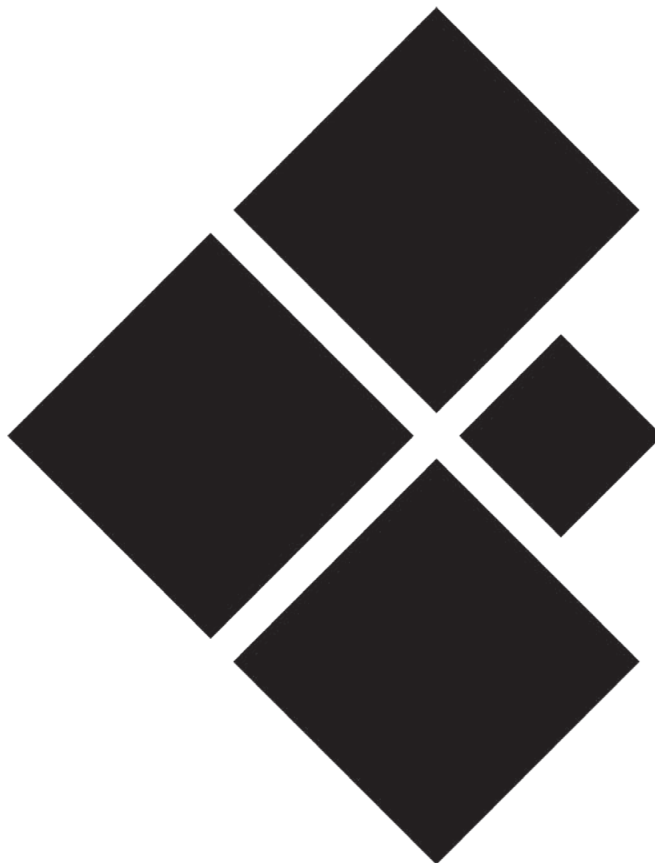
30 i 31 de març
de les 17h. a les 22h.

Entrada: gratuïta

Durada: 5 hores

Actuen:
Formació del cartell en curs.

Web de les jornades:
<http://www.caudorella.cat/>
Web de l'agenda:
<http://blog.caudorella.cat/>

«Cau d'Orella: Jornades de Música Electrònica», pretén escurçar la distància entre els productors de música electrònica localitzats a Catalunya i rodalia amb el gran públic. Proponem un espai d'intercanvi d'idees entre artistes, segells, festivals, distribuïdors, col·lectius i promotors, perquè aquestes idees no passin de llarg al seu lloc d'origen, establint una comunicació directa i fluida entre tots els agents implicats per tal de fer més proper i accessible aquest producte al públic en general.

Comencem aquest procés per consolidar una estructura capaç de donar sortida a les noves creacions autòctones, dirigida a consolidar un nínxol cultural de nova generació.

L'objectiu de l'esdeveniment és unir en un mateix programa als agents implicats en l'actual escena electrònica del nostre entorn proper i buscar la sinèrgia entre les parts integrants d'un marc que, tot i comptar amb una escassa cobertura mediàtica en circuits i canals no especialitzats, mereix pel seu interès i qualitat, gaudir de majors oportunitats de difusió.

1ª Edició de les Jornades de música electrònica. **Caudorella 2011:**
24, 25, 26 Març.
- 83 artistes
- 48 segells i col·lectius
- 1 fira discogràfica
- 5 escenaris de tarda
- 4 escenaris de
- 6 conferències

«Cau d'Orella: Jornades de Música Electrònica», pretende acortar la distancia entre los productores de música electrònica localizados en Cataluña y alrededores con el gran público. Proponemos un espacio de intercambio de ideas entre artistas, sellos, distribuidores, colectivos y promotores, para que esas ideas no pasen desapercibidas en su lugar de origen, estableciendo una comunicación directa y fluida entre todos los agentes implicados con el fin de hacer más cercano y accesible ese producto al público en general.

Iniciamos este proceso para consolidar una estructura capaz de dar salida a las nuevas creaciones autóctonas, dirigidos a afianzar un nicho cultural de nueva generación.

El objetivo del evento es aunar en un mismo programa a los agentes implicados en la actual escena electrònica nuestro entorno cercano y buscar la sinèrgia entre las partes integrantes de un marco que, a pesar de contar con una escasa cobertura mediàtica en circuitos y canales no especializados, merece por su interès y calidad, gozar de mayores oportunidades de difusió.

1ª Edición de las Jornades de música electrònica. **Caudorella 2011.**
24, 25, 26 Marzo.
- 83 artistas
- 48 sellos y colectivos
- 1 feria discogràfica
- 5 escenarios de tarde
- 4 escenarios de noche
- 6 conferencias

"Cau d'Orella: Jornades de música electrònica" aims to shorten the distance between producers of electronic music based in and around Catalonia and the greater public. We want to create a place for the exchange of ideas between artists, labels, distributors, associations and promoters, ensuring that these ideas don't go unnoticed locally, and establishing direct and free-flowing communication between all those involved. Our ultimate goal is to make the product more accessible and bring it closer to the general public.

We embarked on this process to set up a structure capable of promoting new creativity in the area and consolidating a next-generation cultural base.

The aim of the event is to bring together in one programme all the agents involved in the current electronic scene locally and to search for synergies between the components of a structure that, in spite of receiving little media coverage in unspecialised circles and channels, is of a quality and importance that deserves greater dissemination opportunities.

1st Edition of the Electronic music workshop. **Caudorella 2011.**
24th, 25th, 26th March.

83 artists
48 labels and collectives
1 record fair
5 stages in the afternoon
4 stages at night
6 conferences

GENER

(CONCERT)
CANVIS VELLS EN CONCERT
 Canvis Vells
 26 de gener a les 21 h.

(NOUS LLENGUATGES DEL COS)
O OUTRO DO OUTRO
 João Costa Lima
 28 de gener a les 21 h.
 29 de gener a les 20 h.

FEBRER

(PERFORMANCE)
CONSTRUYE CASTILLOS EN ESPAÑA
 Eduard Mont de Palol
 1, 2 i 3 de febrer a les 21 h.

(NOUS LLENGUATGES DEL COS)
NO SE TRATA DE UN DESNUDO MITOLOGICO
 Aina Alegre **ESTRENA**
 4 de febrer a les 21 h.
 5 de febrer a les 20 h.

(CLUB DE VIDEO D'AUTOR)
FLUX CLUB
 6 de febrer a les 21 h.

(CABARET CONTEMPORANI)
ENTRADA AMB CONSUMICIÓ: DUES NOIES FUMEN UN CIGARRRET EN NOMÉS 30 SEGONS
 Les filles Föllén
 9 i 10 de febrer a les 21 h.

(NOUS LLENGUATGES DEL COS)
BRUNSWICK CENTRE 1970'S
 Quim Bigas i Costas Kekis **ESTRENA**
 11 de febrer a les 21 h.
 12 de febrer a les 20 h.

(CINEMA MUT AMB MÚSICA EN VIU)
CINE4UBJK
 13 de febrer a les 21 h.

(CONCERT)
GIULIA Y LOS TELLARINI EN CONCERT **ESTRENA**
 Giulia y Los Tellarini
 14 de febrer a les 21 h.

(TEATRE FÍSIC)
TRACE **ESTRENA**
 Cie Art's Mixés
 16 i 17 de febrer a les 21 h.

(TEATRE FÍSIC)
LE(R)DA **ESTRENA**
 Martir (Mar Medina/Tirso Orive)
 18 de febrer a les 21 h.
 19 de febrer a les 20 h.

(CLUB DE VIDEO D'AUTOR)
FLUX CLUB
 20 de febrer a les 21 h.

(NOUS LLENGUATGES DEL COS)
LLENA DE FLORES TU BOCA + GARE DU MIDI
 Clavel & Mariblanca
 24 i 25 de febrer a les 21 h.

(CONCERT)
FAT BLACK SPIDER
 Madame Humtata
 28 de febrer a les 21 h.

MARÇ

(TEATRE DE TITELLES I CLOWN)
BLUE MOON
 Trukitrek
 1, 2 i 3 de març a les 21 h.
 4 de març a les 20 h.

(CLUB DE VIDEO D'AUTOR)
FLUX CLUB
 5 de març a les 21 h.

(CONCERT / PERFORMANCE)
SEÑOR MARKÜSEN | SOLO **ESTRENA**
 Señor Marküsen
 8 i 9 de març a les 21 h.

ANTIC

ADRIANTIC /// ESP
 TEL. +34 93 315 2354 /// C. VERDAGUER 1 CALLÍS 12, C

(FESTIVAL D'EXPERIMENTACIÓ MUSICAL)
CURCIRCUIT. RECICLA I GENERA NOUS SONS
 /fes-ho tú mateix/
 Festival Didàctic Audiovisual
 10 de març de les 18 h. a les 23 h.

(CLUB DE VIDEO D'AUTOR)
FLUX CLUB
 12 de març a les 21 h.

(CINEMA MUT AMB MÚSICA EN VIU)
CINE4UBJK
 13 de març a les 21 h.

(NOVES DRAMATÚRGIES)
ESCENAS PARA UNA CONVERSACIÓN DESPUES DEL VISIONADO DE UNA PELICULA DE MICHAEL HANEKE
 El Conde de Torrefiel
 15, 16 i 17 de març a les 21 h.
 18 de març a les 20 h.

(FESTIVAL DE CREACIÓ AUDIOVISUAL)
#NOVES REALITATS VIDEO-POLÍTIQUES. CONSTRUÏNT LA NOSTRA MIRADA DEL PRESENT
 Laboratori de Creacions Intermèdia (UPV)
 19 i 20 de març a les 21 h.

(TEATRE D'HUMOR / CLOWN / DANSA)
OXYMORON (versió sala)
 Cia. Jordi L. Vidal
 22, 23 i 24 de març a les 21 h.
 25 de març a les 20 h.

TEATRE

AI DE CREACIO

08003 BCN /// WWW.ANTICTEATRE.COM

(ART I ACTIVISME)

TROBADA INTERNACIONAL D'ART I ACTIVISME

Enmedio

27, 28 i 29 de març a partir de les 19,30h.
30 i 31 de març taller a l'Adriantic
31 de març a la nit festa de clausura

(CONCERT-VISUALS DE MÚSICA ELECTRÒNICA)

CAU D'ORELLA

Jornades de Música Electrònica

30 i 31 de març de les 17 h. a les 22 h.

ABRIL

(CLUB DE VIDEO D'AUTOR)

FLUX CLUB

2 d'abril a les 21 h.

(DANSA / CIRC)

GRIS

La Corcoles + Artista Convidat

5, 6 i 7 d'abril a les 21 h.
8 d'abril a les 20 h.

(CINEMA MUT AMB MÚSICA EN VIU)

CINE4UBJK

9 d'abril a les 21 h.

(FESTIVAL DE CURTMETRATGES)

MECAL PRO 2012. FESTIVAL INTERNACIONAL DE CURTMETRATGES DE BARCELONA

13, 14 i 15 d'abril.

(CLUB DE VIDEO D'AUTOR)

FLUX CLUB

16 d'abril a les 21 h.

(NOVES DRAMATÚRGIES)

DIARI D'ACCIONS **ESTRENA**

Pere Faura + Iñaki Alvarez

19, 20 i 21 d'abril a les 21 h.
22 d'abril a les 20 h.

(CONFERÈNCIA PERFORMÀTICA)

DE MILAGROS Y MARAVILLAS -CONFERENCIA OPTIMISTA-

Fundación Collado-Van Hoestenbergh

26, 27 i 28 d'abril a les 21 h.
29 d'abril a les 20 h.

(CLUB DE VIDEO D'AUTOR)

FLUX CLUB

30 d'abril a les 21 h.

MAIG

(NOUS LLENGUATGES DEL COS)

OFÈLIA 37 **ESTRENA**

Maria Montseny

3 i 4 de maig a les 21 h.

(NOUS LLENGUATGES DEL COS)

NO HAY LUGAR PARA EL REPOSO **ESTRENA**

Co.Deria + Rectificadora

5 de maig a les 21 h.
6 de maig a les 20 h.

(CINEMA MUT AMB MÚSICA EN VIU)

CINE4UBJK

7 de maig a les 21 h.

(TEATRE D'HUMOR)

COCHOLATE MUFFIN

Companyia Dejabugo

10, 11, 12, 17, 18 i 19 de maig a les 21 h.
13 i 20 de maig a les 20 h.

(CLUB DE VIDEO D'AUTOR)

FLUX CLUB

14 de maig a les 21 h.

(NOUS LLENGUATGES DEL COS)

SOLOS BACH & GOULD

Albert Quesada

24 i 25 de maig a les 21 h.

(TEATRE DOCUMENTAL)

VOLK <HISTORIAS DE PUEBLO>

Gia. Puctum

26 de maig a les 21 h.
27 de maig a les 20 h.

(CLUB DE VIDEO D'AUTOR)

FLUX CLUB

28 de maig a les 21 h.

(NOVES DRAMATÚRGIES)

APAGADA ANALOGICA 2.0

Colectivo Contrafacto **ESTRENA**

31 de maig a les 21 h.

JUNY

(NOVES DRAMATÚRGIES)

APAGADA ANALOGICA 2.0

Colectivo Contrafacto **ESTRENA**

1 i 2 de juny a les 21 h.
3 de juny a les 20 h.

(CINEMA MUT AMB MÚSICA EN VIU)

CINE4UBJK

4 de febrer a les 21 h.

(CLUB DE VIDEO D'AUTOR)

FLUX CLUB

11 de juny a les 21 h.

(TEATRE SOCIAL)

VEUS SENSE SOSTRE

Veus Sense Sostre
(Fundació Arrels i Carles Vidal)

14, 15 i 16 de juny a les 21 h.
17 de juny a les 20 h.

(NOUS LLENGUATGES DEL COS)

LO NATURAL **ESTRENA**

Amaranta Velarde

21 i 22 de juny a les 21 h.

(CLUB DE VIDEO D'AUTOR)

FLUX CLUB

25 de juny a les 21 h.

(cav_a / PROJECTE INTERNACIONAL)

CROSS-BORDER ENGAGEMENT AND CULTURAL CO-OPERATION

Glej, across the border

28, 29 i 30 de juny a les 21 h.
1 de juliol a les 20 h.

GRIS

La Corcoles + artista convidat

5, 6 i 7 d'abril a les 21 h.
8 d'abril a les 20 h.

Entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Durada: 30 minuts

Assessorament artístic: **Andrés Melero**

Interpretació: **Mariona Moya**

Estructura: **Josep Sebastià**

Escenografia: **Andrés Melero i Mariona Moya**

Foto, grafisme, video i web: **Pau Moya**

Arranjaments musicals: **Gerard Sanchez Baus**

Tècnic-maquinista: **Andrés Melero**

Vestuari: **Mariona Moya**

Il.luminació: **Dani Bartomeu**

Suports: **Ajuntament de Celrà-Can Cors**
i Faktoria d'Arts Escèniques de Celrà.

Agraïments:

Julià Lopez i Cia.Estampades

www.lacorcoles.com

Video promocional:

http://lacorcoles.com/index.php?option=com_content&view=article&id=8&Itemid=4

En escena l'estructura d'un pont de ferro i un personatge en la seva solitud. Un interval d'espera i esperança, un temps que transcorre i no deixa impassible. El pont, una via, un camí, com a trajecte i horitzó on la Corcoles s'aixopluga. Grisos, la immensitat de matisos entre els extrems, els constants desajustos fins aconseguir l'equilibri. Gris és l'interval, el punt de suspensió. L'arribada, una incògnita.

Mariona Moya Monsuñer

1998-2006 es forma en dansa en acadèmies catalanes i del sud de França. La seva trajectòria s'inicia com a ballarina en espectacles de carrer col.laborant i formant part de diverses companyies i projectes. 2003-2009 co-funda la companyia Deambulants de la qual en forma part com a ballarina i coreògrafa. 2008 forma part de la Cia.Freak Cabaret Circus. 2010 funda la cia.La Corcoles i co-funda la Cia.Estampades

Andrés Melero Deiros

Artista i creador de circ. 1998-2005 es forma com a portor en tècniques acrobàtiques, banquines i mans a mans a les escoles d'àmbit internacional. La seva trajectòria professional arranca l'any 2000 formant part del Circ Crac. Passant per l'òpera d'Amsterdam. L'any 2006 co-funda la companyia de circ contemporani Deados. BCN-Xile. 2009 col.labora en l'espectacle "Capgirat" de la Cia.Los Galindos.

En escena la estructura de un puente de hierro y un personaje en solitud. Un intervalo de espera y esperanza, un tiempo que transcurre y no deja impassible. El puente una via, un camino, como trayecto y horizonte donde la Corcoles se cobija. Grises, la inmensidad de matices entre los extremos, los constantes desajustes hasta conseguir el equilibrio. Gris es el intervalo, el punto de suspensión. La llegada, una incògnita.

Mariona Moya Monsuñer

1998-2006 se forma en danza en academias catalanes y de sud de Francia. Su trayectoria comienza como bailarina en espectáculos de calle colaborando con diversos proyectos y compañías. 2003-2009 co-funda la compañía Deambulants de la que forma parte coreógrafa y bailarina. 2008 forma parte de la cia.Freak Cabaret Circus. 2010 funda la cia.La Corcoles y co-funda la cia.Estampades.

Andrés Melero Deiros

Artista y creador de circo. 1998-2005 se forma como portor en técnicas acrobáticas, banquinas y manos-manos en escuelas de ámbito internacional. Su trayectoria profesional arranca en el año 2000 formando parte del Circ Crac. Pasando por la ópera de Amsterdam. El año 2006 co-funda la compañía de circo contemporáneo Deados, Barcelona-Xile. 2009 colabora en el espectáculo "Capgirat" de la cia.Los Galindos.

On stage, the structure of an iron bridge and a solitary figure. An interval of expectancy and hope; time passing leaving no-one unmoved. The bridge is a track, a path, a journey and a horizon where La Corcoles shelters. Greys, the vast range of shades between extremes, and the constant adjustments until balance is found. Grey (gris) is the interval, the point of suspension. The arrival is an unknown.

Mariona Moya Monsuñer

From 1998 to 2006 she trained as a dancer at schools in Catalonia and the south of France. She began her professional career dancing in street performances with various companies and projects. From 2003 to 2009 she co-founded the Deambulants company, for which she is choreographer and dancer. In 2008 she joined the Freak company circus cabaret. In 2010 she founded La Corcoles and co-founded the Estampades company.

Andrés Melero Deiros

Circus performer and deviser. From 1998 to 2005 he trained as a catcher in acrobatic balance techniques at international schools. He began his professional career in 2000 when he joined Circ Crac, with a stint at the Amsterdam Opera. In 2006 he co-founded Deados, a Barcelona - Chile contemporary circus company. In 2009 he worked on "Capgirat" by the Los Galindos company.

MECAL PRO 2012

FESTIVAL INTERNACIONAL DE CURTMETRATGES DE BARCELONA

del 13 al 15 d'abril a les 20 h.

Entrada: 4 euros

Organitza:
Associació Mecal

Mecal presenta a l'Antic Teatre la secció Obliqua. Amb aquesta secció Mecal aposta per la llibertat de creació i d'expressió, presentant obres curtes arriscades, originals i creatives, tant a nivell narratiu com formal. Sovint són obres de difícil accés i la nostra manera de contribuir a la visibilitat d'aquests treballs més independents és mostrant-ne sis programes.

Web:
<http://www.mecalbcn.org/>

Mecal, Festival Internacional de Curtmetratges de Barcelona, celebrarà la seva catorzena edició entre els dies 13 i 29 d'abril de 2012. El festival es manté i evoluciona a la vegada, tot buscant sempre el millor i el més innovador en el camp de l'audiovisual en format curt per oferir al seu públic. El certamen projectarà més de 300 curtmetratges de gran qualitat de més de 30 països diferents, repartits en tres seccions a competició, Internacional, Obliqua i Documental, que competiran per nombrosos premis atorgats pel jurat i pel públic; així com diverses seccions paral·leles que recorreran diferents èpoques, gèneres i temàtiques.

Mecal, Festival Internacional de Curtmetratges de Barcelona. Més de 14 anys dedicats al curtmetratge, a la seva difusió i al seu reconeixement públic, han servit a Mecal per a convertir-se en un certamen de gran prestigi dins i fora del seu espai natural, la ciutat de Barcelona. A l'estranger, perquè Mecal ja és un nom destacat en el panorama internacional de certàmens de curtmetratges, essent àmpliament reconegut tant per festivals i distribuïdors com per productors i realitzadors de curts. I en el nostre país, i especialment la ciutat de Barcelona, perquè la seva trajectòria i caràcter continuen essent premiats i correspostos per un públic fidel i uns no menys importants col·laboradors, empreses i institucions.

Mecal, Festival Internacional de Cortometrajes de Barcelona, celebrará su decimocuarta edición entre los días 13 y 29 de abril de 2012. El festival se mantiene y evoluciona, siempre buscando lo mejor y más innovador del campo del audiovisual en formato corto para ofrecer a su público. El certamen proyectará más de 300 cortometrajes de gran calidad provenientes de más de 30 países diferentes, repartidos en tres secciones a competición: Internacional, Obliqua y Documental, que competirán por numerosos premios otorgados por el jurado y el público. También se podrán ver variedad de secciones paralelas que recorrerán diferentes épocas, géneros y temáticas.

Mecal, Festival Internacional de Cortometrajes de Barcelona. Más de 14 años dedicados al cortometraje, a su difusión y reconocimiento, han servido a Mecal para convertir-se en un certamen de gran prestigio dentro y fuera de su espacio natural, la ciudad de Barcelona. En el extranjero, porque Mecal ya es un nombre destacado en el panorama internacional de certámenes de cortometrajes, siendo ampliamente reconocido tanto por festivales y distribuidores, como por productores y realizadores de cortos. En nuestro país, especialmente en Barcelona, porque su trayectoria y carácter continúan siendo premiados y avalados por un público fiel y unos no menos importantes colaboradores, empresas e instituciones.

The 13th edition of Mecal, the International Short Film Festival of Barcelona, will take place between the 13th and the 29th of April. The festival continues to develop, always searching for the most interesting and innovative tendencies of the short film format to deliver to its audience. About 300 short films from more than 30 different countries will be screened, competing for numerous awards from both jury and audience in three different competition categories: International, Oblique and Documentary. There will be concurrent screenings covering a variety of periods, genres and subject matters.

Mecal, the International Short Film Festival of Barcelona.

Thanks to more than 14 years dedicated to the recognition and promotion of short films, Mecal, Barcelona's International Short Film Festival, has become a well-known event both in its city of origin and in the rest of the world. Internationally, Mecal is an established name in the arena of short film competitions, recognised by festivals and distributors, producers and short film makers alike. In our country, and Barcelona in particular, Mecal's distinctive career and character are continuously rewarded and backed by a loyal audience and, just as importantly, by the companies and organisations who lend their support.

DIARI D'ACCIONS

Pere Faura + Iñaki Álvarez

19, 20 i 21 d'abril a les 21 h.
22 d'abril a les 20 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 45 minuts

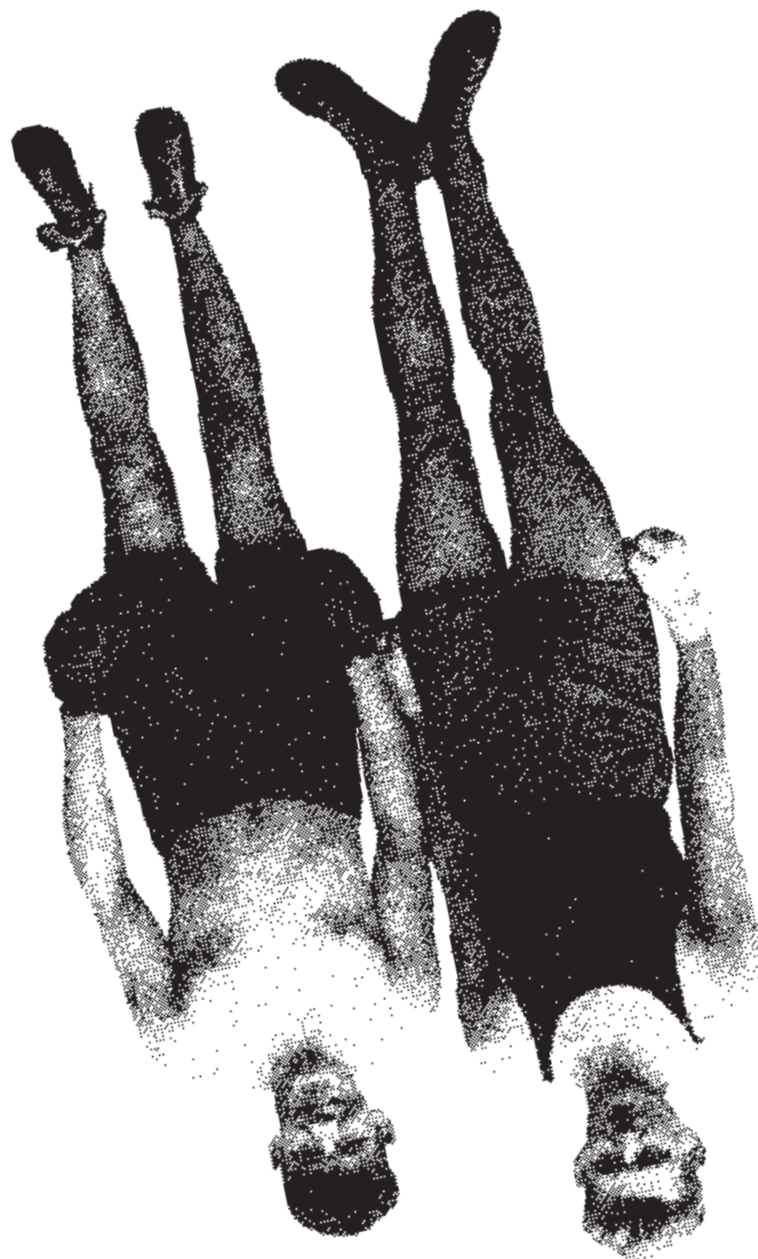
ESTRENA

un projecte de Pere Faura i Iñaki Álvarez

Web:

www.perefaura.com

<http://www.nozap.net/>

A través de la utilització de retalls de premsa diària com a element motor del procés de creació, el projecte proposa l'escenificació de titulars de diaris com a manifestació poètica i coreogràfica. Un exercici físic, visual i poètic que explora l'espai entre llenguatge i acció, entre partitura i execució, entre expectatives prèvies i realització final, entre literalitats lingüístiques i metàfores escèniques.

Iñaki Álvarez i Pere Faura es van conèixer el 2010 en una cita *A cegues* organitzada per el *Festival Escena Poblenou de Barcelona*, que cada any posa en contacte un artista visual amb un artista escènic. D'aquella col·laboració en va sorgir la seva primera performance-instal·lació titulada "Los títulos nunca mueren". Actualment estan treballant en el projecte teatral *Diari d'accions*, on tal com passava en el primer projecte, s'utilitzen els diaris tant com a font d'inspiració per a la recerca de continguts, com a material plàstic de treball.

A través de la utilización de recortes de prensa diaria como elemento motor del proceso de creación, el proyecto propone la escenificación de titulares de periódicos como manifestación poética y coreográfica. Un ejercicio físico, visual y poético que explora el espacio entre lenguaje y acción, entre partitura y ejecución, entre expectativas previas y realización final, entre literalidades lingüísticas y metáforas escénicas.

Iñaki Álvarez y Pere Faura se conocieron el 2010 en una cita *A ciegas* organizada por el *Festival Escena Poblenou de Barcelona*, que cada año pone en contacto un artista visual con un artista escénico. De esta colaboración surgió su primera performance-instalación titulada "Los títulos nunca mueren". Actualmente están trabajando en el proyecto teatral *Diari d'accions*, donde tal y como pasaba en el primer proyecto, se utilizan diarios como fuente de inspiración para el estudio de contenidos, como material plástico de trabajo.

Using press cuttings as a driving force for the creative process, the project conceives the staging of newspaper headlines as a manifestation both poetic and choreographic. A physical, visual and poetic exercise that explores the space between language and actions, between score and execution, between expectations and result, between linguistic literalities and theatrical metaphors.

Iñaki Álvarez and Pere Faura met in 2010 through *A blind date* organised by *Festival Escena Poblenou* in Barcelona, which every year brings together a visual artist and a performance artist. Their collaboration on that occasion led to their first performance-installation called "Los títulos nunca mueren" (*Headlines never die*). At the moment, they are working on the theatre project "Diari d'accions", in which, as they did for their first project, they use newspapers both as a source of inspiration and as the physical material with which they work.

DE MILAGROS Y MARAVILLAS

-conferencia optimista-

Fundación Collado- Van Hoestenbergh

26, 27 i 28 d'abril a les 21 h.
i 29 d'abril a les 20 h.

Entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Durada: 55 minuts

Creació:

Barbara Van Hoestenbergh i Ernesto Collado
amb la col·laboració especial de Jordi Bover

Música original:

Barbara Van Hoestenbergh

Fotografies i veu en off:

Jordi Bover

Direcció i dramàrgia:

Ernesto Collado

Blog:

fundacioncolladovanhoestenbergh.wordpress.com

Video:

http://youtu.be/OKwrX_g44p8

Aquesta es una conferència sobre el que més ens agrada del que sabem. Perque sabem coses que no ens agraden i de les quals estem farts de sentir parlar. També inclou coses de les que no en sabem gens, però que ens agraden molt, i coses sobre les que no estem gaire segurs però que ens fan gràcia. En definitiva, un inventari (ve d'inventar?) de coses bones, autèntics miracles i meravelles en un temps saturat de mediocritat i prediccions funestes.

Ernesto Collado, actor i creador d'*underground* Empordanés.

Barbara Van Hoestenbergh, músic i performer belga folk-punk-popdadaïsta.

Esta es una conferencia sobre lo que más nos gusta de lo que sabemos. Porque sabemos cosas que no nos gustan y de las que estamos hartos de escuchar hablar. También incluye cosas de las que no sabemos nada, pero que nos gustan mucho, y cosas sobre las que no estamos muy seguros pero que nos hacen gracia. En definitiva, un inventario (¿viene de inventar?) de cosas buenas, auténticos milagros y maravillas en un tiempo saturado de mediocridad y malos augurios.

Ernesto Collado, actor y creador de *underground* Empordanés.

Barbara Van Hoestenbergh, música y performer belga folk-punk-popdadaïsta.

This is a conference about what we most like of what we know. Because we know things that we don't like and that we're tired of. It's also about things we like but we don't know anything about and things we are not sure of but we think are funny.

Finally it is an inventory (¿does this come from invent?) of good things. Real miracles and wonders in times of doubt and disenchantment.

Ernesto Collado, actor and creator from the Empordà *underground*.

Barbara Van Hoestenbergh, belgian folk-punk-popdadaïst musician and performer.

OFÈLIA 37

Maria Montseny

3 i 4 de maig a les 21 h.

Entrada: 5 euros

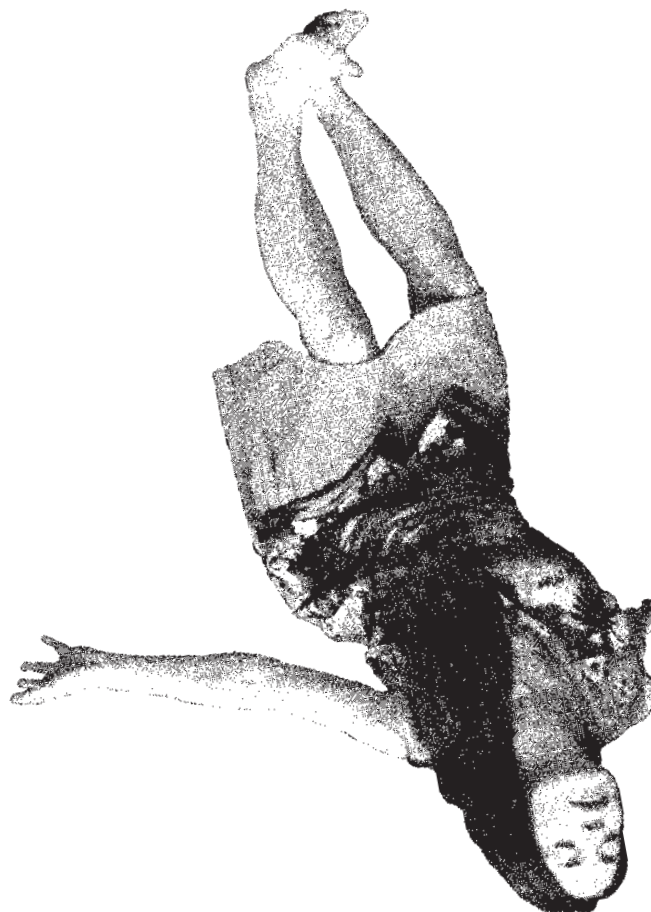
Durada: 50 minuts aprox.

ESTRENA

Creació i interpretació:
Maria Montseny

La resta de l'equip està per determinar

Web o Blog:
en construcció

Mort en paisatge natural. / Voluntat de color rosa xiclet. / Amb l'aigua al coll !! / Reomplir els buits de record amb flors incorruptibles. / Tinc 37 anys, encara sóc aquí. /

Maria Montseny. Titulada en Dansa Contemporània a l'Institut del Teatre de Barcelona, amplia la seva formació a la SNDO (School for New Dance Development) d'Amsterdam i s'especialitza en l'àmbit del *Body Weather*, formant-se amb *Andrés Corchero*, *Min Tanaka* (Japó), *Hisako Horikawa* i *Franc van de Ven* (Barcelona). Treballa com a intèrpret, ajudant de direcció i assistència tècnica amb la companyia *RARAVIS* (*Andrés Corchero-Rosa Muñoz*). Treballa com a intèrpret i assistent coreogràfica sota la direcció de *Joan Oller*. Treballa com a intèrpret amb la companyia *DANAT DANZA* (*Sabine Dahrendorf-Alfonso Ordóñez*). Des del 2000 esdevé creadora independent i participa en nombrosos festivals com *Dies de Dansa* o *Tensdansa*, entre d'altres. També s'interessa en el camp de la improvisació, participant en festivals i col·laborant amb músics com *Agustí Fernández*, *Joan Saura* o *Steve Nobel*, entre d'altres. Des del 2006 treballa en col·laboració amb *Anna Rubirola* amb qui ha creat les peces *Break Fast* o *de la Feble feblesa*, presentada a diversos festivals: *Lp'09* o *Grec'09*, entre altres, i *Coristes*, estrenada a *LP'11*. Imparteix classes de *Body Weather* a *La Piconera*, *TragantDansa* o *La Poderosa* (Barcelona), entre d'altres.

Muerte en paisaje natural. / Voluntad de color rosa chicle. / Con el agua al cuello! / Rellenar los vacíos de recuerdo con flores incorruptibles. / Tengo 37 años, todavía sigo aquí. /

Maria Montseny. Titulada en Dansa contemporània por el Institut del Teatre de Barcelona, amplia su formación en SNDO (School for New Dance Development) de Amsterdam y se especializa en el ámbito del *Body Weather*, formándose con *Min Tanaka* (Japón), *Hisako Horikawa*, *Andrés Corchero* y *Franc van de Ven* (Barcelona). Trabaja de intérprete, ayudante de dirección y asistencia técnica con la compañía *RARAVIS* (*Andrés Corchero-Rosa Muñoz*). Trabaja de intérprete y asistente coreográfica bajo la dirección de *Joan Oller*. Trabaja de intérprete para la compañía *DANAT DANZA* (*Sabine Dahrendorf-Alfonso Ordóñez*). Des del 2000 es creadora independiente y participa en numerosos festivales como *Dies de Dansa* o *Tensdansa'05*, entre otros. También se interesa por la improvisación participando en festivales y colaborando con músicos como *Agustí Fernández*, *Joan Saura* o *Steve Nobel*, entre otros. Des del 2006 trabaja en colaboración con *Anna Rubirola* con quien ha creado las piezas: *Break Fast* o *de la Feble feblesa*, presentada en diversos festivales: *Lp'09* o *Grec'09*, entre otros, y *Coristes*, estrenada en el *LP'11*. Imparte clases de *Body Weather* en *La Piconera*, *TragantDansa* o *La Poderosa* (Barcelona), entre otros.

Death in a natural landscape. / Bubble-gum coloured will. / Up to the neck in water! / Refilling the gaps in memory with incorruptible flowers. / I'm 37 and I'm still here.

Maria Montseny studied Contemporary Dance at the Barcelona Institut del Teatre, and continued her training at Amsterdam's SNDO (School for New Dance Development) specialising in *Body Weather* with *Min Tanaka* (Japan), *Hisako Horikawa*, *Andrés Corchero* and *Franc van de Ven* (Barcelona). She has worked as performer, assistant director and technician with *RARAVIS* (*Andrés Corchero-Rosa Muñoz*) and as performer and assistant choreographer under *Joan Oller*. She has also performed with *DANAT DANZA* (*Sabine Dahrendorf-Alfonso Ordóñez*). Since 2000 she has created her own work, taking part in many festivals such as *Dies de Dansa* or *Tensdansa'05* among others. She has also worked on improvisation at various festivals, collaborating with musicians such as *Agustí Fernández*, *Joan Saura* and *Steve Nobel*. In 2006 she teamed up with *Anna Rubirola* and together they created *Break Fast* o *de la Feble feblesa*, shown at various festivals including *Lp'09* and *Grec'09*, and *Coristes*, which premiered at *LP'11*. She teaches *Body Weather* at *La Piconera*, *TragantDansa* and *La Poderosa* (Barcelona), among other venues.

NO HAY LUGAR PARA EL REPOSO

Co. Deria + Rectificadora

5 de maig a les 21 h.
6 de maig a les 20 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 50 minuts

ESTRENA

Direcció/Coreografia:

**CO.DERIA + RECTIFICADORA
+ COL.LABORADORS**

Intèrpret:

Trinidad García Espinosa

Composició, direcció musical i arranjaments:

Charo Salas

Audiovisuals:

Dora Maart

<http://doramaart.com/>

Web:

<http://deria-rectificadora.blogspot.com/>

Link vídeo:

<http://vimeo.com/20268025>

<http://vimeo.com/5506324>

No hi ha lloc per al repòs

Una col·laboració en resposta sobre la resistència, la durada, la concentració i la transferència del pensament, un procés en forma viral. És un territori en pràctiques, i no una zona de descans. Una col·laboració com infecció del cos.

Tal si sabessis, qui sóc.

En realitat sóc, com aquests desposseïts dels seus cossos, cos desitjant més que desitjable, un camp minat.

Trinitat García Espinosa

(Barcelona, 1976) formada a l'Institut del Teatre, (94) i a Liverpool Institute for Performing Arts (97). Com a intèrpret va treballar per Yu Shiu-Chin & Guests, Simone Hueber, Davide Campliani, Osatinsky i Pelliccioli, Karin Wickenhauser, Sebastian Garcia Ferro, Cia.Fernando Hurtado... Crea les seves pròpies peces a Col·lectiu Deria + Rectificadora (99). Ha coreografiat per a Carles Santos, Rosa Novell, entre altres. Estudia Feldenkrais.

No hay lugar para el reposo.

Una colaboración en respuesta sobre la resistencia, la duración, la concentración y la transferencia del pensamiento, un proceso en forma viral. Es un territorio en prácticas, y no una zona de descanso. Una colaboración como infección del cuerpo.

Tal si supieras, quien soy.

En realidad soy; como esos desposeídos de sus cuerpos, cuerpo deseante mas que deseable, un campo minado.

Trinidad García Espinosa

(Barcelona, 1976) formada en el Instituto del Teatro (94) y en Liverpool Instiute for Performing Arts (97). Como intérprete trabajo para Yu Shiu-Chin & Guests, Simone Hueber, Davide Campliani, Osatinsky y Pelliccioli, Karin Wickenhauser, Sebastian Garcia Ferro, Cia.Fernando Hurtado... Crea sus propias piezas en Colectivo Deria + Rectificadora (99). Ha coreografiado para Carles Santos, Rosa Novell, entre otros. Estudia Feldenkrais.

No hay lugar para el reposo (No place to rest).

This is a collaborative response to resistance, endurance, concentration and thought-transference; a viral process. It is an area of practice, not rest. A collaboration in the form of an infected body.

If you knew who I was.

I actually am; like those dispossessed of their bodies, body desiring more than desirable, a minefield.

Trinidad García Espinosa

(Barcelona 1976) trained at the Institut del Teatre (1994) and Liverpool Institute for Performing Arts (1997). She has performed with Shiu-Chin Yu & Guests, Simone Hueber, Davide Campliani, Osatinsky y Pelliccioli, Karin Wickenhauser, Sebastian Garcia Ferro, Cia.Fernando Hurtado... She has devised her own shows with Colectivo Deria + Rectificadora (1999), and has choreographed for Carles Santos and Rosa Novell among others. She is a student of the Feldenkrais method.

COCHOLATE MUFFIN

Companyia Dejabugo

10, 11, 12, 17, 18 i 19 de maig a les 21 h.
13 i 20 de maig a les 20 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 60 minuts

Creat i dirigit per:

Cia. Dejabugo

(amb la col.laboració de Sergi Estevanell)

Actrius:

Judit Martín y Emma Bassas

Llums i so:

Marina Herrera y Sandra Roles

Veu en off:

Eduard Pascual

www.dejabugo.net

<http://www.youtube.com/watch?v=asWSovXltZQ>

<http://www.youtube.com/watch?v=vyHXJK5LpY0&feature=related>

Un porc i un teixó ens presenten aquest show ple d'històries, personatges i cançons que no deixarà indiferent a ningú.

Terrorífiques profecies!

Els millors malentesos entre gallecs!

Ronnie, la cortina que parla!

La punyent història d'amor

de Mary Ann Del Valle!

Amb l'aparició estel·lar

d'un Big Body!

Un espectacle 100% humor DeJabugo on

descobriran perquè cada cop són més

els que se senten Dones DeJabugo.

*Premi al millor espectacle

Scena Simulacro.11

Companyia DeJabugo es funda

el 2004 i "Cocholate Muffin" és el

cinquè espectacle després de

"Gratuit-o" (2004), "Wayamañño"

(2006), "Proyecto-Proyector" (2008) y

"La Rifa" (2009). Tots els seus

espectacles estan pensats, dirigits i

interpretats per Emma Bassas i

Judit Martín i recullen elements molt

variats (còmic, marionetes, ràdio,

cinema, etc.) per posar-ho al servei

de la tècnica del clown i

la improvisació.

Un cerdo y un tejón nos presentan este show lleno de historias, personajes y canciones que no dejarán indiferente a nadie.

¡Terroríficas profecías!

¡Los mejores malentendidos

entre gallegos!

¡Ronnie, la cortina parlante!

¡La desgarradora historia de amor de

Mary Ann Del Valle!

¡Y con la aparición estelar

de un Big Body!

Un espectáculo 100% humor DeJabugo donde

descubrirán porqué cada vez son más los

que se sienten mujeres DeJabugo.

*Premio al mejor espectáculo

Scena Simulacro.11

Cía. DeJabugo se funda en 2004 y

"Cocholate Muffin", es su quinto espec-

táculo después de "Gratuit-o" (2004),

"Wayamañño" (2006),

"Proyecto-Proyector" (2008)

y "La Rifa" (2009). Todos sus espectácu-

los están pensados, dirigidos e inter-

pretados por Emma Bassas y

Judit Martín y recogen elementos muy

variados (còmic, marionetas, radio,

cinema, etc.) para ponerlos al servicio de

la técnica del clown y la improvisación.

A pig and a badger present this show full of stories, characters and songs that will leave no-one indifferent.

Terrifying prophecies!

Misunderstandings between Galicians!

Ronnie, the talking curtain!

The heartbreaking love story

of Mary Ann Del Valle!

And with a very special

guest appearance!

A 100% humorous DeJabugo show, in

which you will discover why more and

more people feel like DeJabugo

Women. Prize for the best show at

Scena Simulacro.11

Cía. DeJabugo was founded in

2004. "Cocholate Muffin" is their

fifth show after "Gratuit-o

"(2004), "Wayamañño" (2006),

"Proyecto-Proyector" (2008) and

"La Rifa" (2009). All their shows

are devised, directed and per-

formed by Emma Bassas and Judit

Martín and include many different

elements (comics, puppets, radio,

film, etc.) put to use in a per-

formance based on clown technique

and improvisation.

SOLOS BACH & GOULD

Albert Quesada

24 i 25 de maig a les 21 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 50 minuts

Coreografia:

Albert Quesada

Adaptació:

Federica Porello, Mireia de Querol, Petra Söör

Interpretació:

independentment per dos dels ballarins mencionats prèviament

Música:

Extractes d'una gravació de Glenn Gould de les Variacions Goldberg de J. S. Bach, 1955. Entrevista a Glenn Gould sobre la seva última gravació, al 1981, de les Variacions Goldberg.

Produït per:

Albert Quesada

En col·laboració amb:

CoNCA (ES), nadine (BE)

Residències:

BUDA Kunstencentrum (BE), Centre Cultural de les Corts,

Estudi d'Àngels Margarit /cia. Mudances (ES)

Apadrinament:

cia Búbulus — Carles Salas

Espai de creació:

La Caldera

<http://veraalbert.wordpress.com>

Solo on Bach & Glenn és un estudi minuciós de la famosa interpretació de les Variacions Goldberg de Bach que féu Glenn Gould, basat en instruccions escrites, íntimament relacionades amb el so de piano i les paraules del pianista. El músic grava les variacions, s'equivoca i ho intenta de nou, ens parla de la seva manera de tocar i gravar. El moviment acompanya i al mateix temps dirigeix la música.

La partitura utilitzada per a l'espectacle Solo on Bach & Glenn (2008), va ser reescrita i passada a dues ballarines. Elles han creat la seva pròpia interpretació i la ballen amb el so organitzat per Albert Quesada.

Després de tres mesos de pràctica del solo (cadascuna per la seva banda), es varen reunir els tres durant un mes per compondre una peça tenint les partitures com a punt de partida.

El duet Solos Bach & Gould ofereix dues noves interpretacions de la partitura, el so de Mr. Glenn Gould parlant i tocant. I també text projectat en forma de sub/supertítols del que sentim i de les partitures que donen origen als moviments.

Albert Quesada va estudiar a P.A.R.T.S. (2004-2008) a Brussel·les, i a la Hogeschool voor de Kunsten (MTD, 2003-2004), Amsterdam. Anteriorment va estudiar Filosofia i Enginyeria Multimèdia a Barcelona.

A 2005, va començar a treballar en Solo on Bach & Glenn (2005-2008), que va donar origen al duet *Solos Bach & Gould* (2010). Des de 2009 balla amb la companyia ZOO - Thomas Hauert. Actualment està girant l'espectacle *Trilogy* amb Vera Tussing, treballa amb Benjamin Vandewalle, i està preparant el seu espectacle *Slow Sports*.

Solo on Bach & Glenn es un estudio minucioso de la famosa interpretación de las Variaciones Goldberg de Bach que hizo Glenn Gould, basado en instrucciones escritas, íntimamente relacionadas con el sonido de piano y las palabras del pianista. El músico graba las variaciones, se equivoca y lo intenta de nuevo, nos habla de su manera de tocar y grabar. El movimiento acompaña y al mismo tiempo dirige la música.

La partitura utilizada para el espectáculo Solo on Bach & Glenn (2008), fue reescrita y pasada a dos bailarinas. Ellas han creado su propia interpretación y la bailan con el sonido organizado por Albert Quesada.

Después de tres meses de práctica del solo (cada una por su parte), se reunieron los tres durante un mes para componer una pieza teniendo las partituras como punto de partida.

El dúo Solos Bach & Gould ofrece dos nuevas interpretaciones de la partitura, el sonido de Mr. Glenn Gould hablando y tocando. Y también texto proyectado en forma de sub /supertítulos de lo que oímos y de las partituras que dan origen a los movimientos.

Albert Quesada estudió en P.A.R.T.S. (2004-2008) en Bruselas, y a la Hogeschool voor de Kunsten (MTD, 2003-2004), Amsterdam. Anteriormente estudió Filosofía e Ingeniería Multimedia en Barcelona.

En 2005, comenzó a trabajar en Solo on Bach & Glenn (2005-2008), y que dio origen al dúo *Solos Bach & Gould* (2010). Desde 2009 baila con la compañía ZOO - Thomas Hauert. Actualmente está girando el espectáculo *Trilogy* con Vera Tussing, trabaja con Benjamin Vandewalle y está preparando su espectáculo *Slow Sports*.

The musical piece nowadays known as Goldberg Variations was published in 1742 with the title 'Keyboard practice'. As the original name declares they are musical scores to be practiced. The dance in Solo on Bach & Glenn is based on a written score, a series of instructions for the dancer created in close relationship with the soundtrack (Glenn Gould's explanations about his way of playing and his recorded Goldberg Variations). In 2009 the score used for Solo on Bach & Glenn (2008) by Albert Quesada was rewritten and passed on to 2 other dancers. They learned the movement score, created their own interpretation and performed it with the soundtrack over a period of 2 weeks in Brussels. After three months of practice (each on their own), they gathered for a month, and composed a piece having both new interpretations of the score as a starting point. The duet Solos Bach & Gould offers two different views on a written score with the sound of Mr. Glenn Gould talking and playing.

Albert Quesada trained at P.A.R.T.S (2004-2008) in Brussels, and the Hogeschool voor de Kunsten (MTD, 2003-2004), Amsterdam. Previously he studied Philosophy and Multimedia Engineering in Barcelona. In 2005 started working on Solo on Bach & Glenn (2005-2008), and which gave birth to the duet *Solos Bach & Gould* (2010). Since 2009 has been dancing with the ZOO - Thomas Hauert company. He is currently touring *Trilogy* with Vera Tussing, he works with Benjamin Vandewalle and is setting up his next project *Slow Sports*.

VOLK <historias de pueblo>

Cía. Puctum

26 de maig a les 21 h.
27 de maig a les 20 h.

Entrada: 8 euros socis
10 euros no-socis

Durada: 1 hora aprox.

Actuació: Javier Mediavilla, Beatriz Sualdea, Ana Sanz,
Almudena Martínez, Samantha Pérez Cordero,
Francisco Javier de Sanz-Eustaquio Tudanca i Gretel Sipán.

Disseny gràfic: Carlos Bueno

Vídeo, so i tècnica: Alberto Mediavilla

Disseny il·luminació: José Pereda

Assistència dramaturgic: Ariel Dávila

Dramaturgia i direcció: Cecilia Pérez-Pradal

Produïda per: Espacio Tangente, Laboratorio Teatral,
Cía Puctum i Festival Escena Abierta.

Produïda en col·laboració amb: l'Obra Social y Cultural de Caja Burgos.

www.puctumteatro.com

<http://www.tea-tron.com/puctumteatro/blog/>

<http://vimeo.com/18350850>

Volk es construeix a partir de les històries del poble de cada actor, prenent fets reals de les seves vides en un poble de Burgos i establint vincles amb la història espanyola des de la República fins a l'actualitat. Samantha reconstrueix la seva arribada a Oña amb 6 mesos des de Bayona. Javier es posa el vestit-"mono" del seu pare, treballador d'una serradora, per revivir els seus anys de joventut. Taquio decideix comprar el poble abandonat on va viure la seva mare. Beatriz escenifica les rutes gastronòmiques del seu poble. Ana reconstrueix l'albirament d'OVNI que es va produir a Fuentecén a l'any '81. Almudena torna a mirar els documents que va trobar del seu avi, intentant entendre com va passar del punt de ser fusilat pel republicà, a ser falangista de les JONS. Gretel torna a escoltar els discos de vinil de Heidi, fent un remake de la seva vida als Alps.

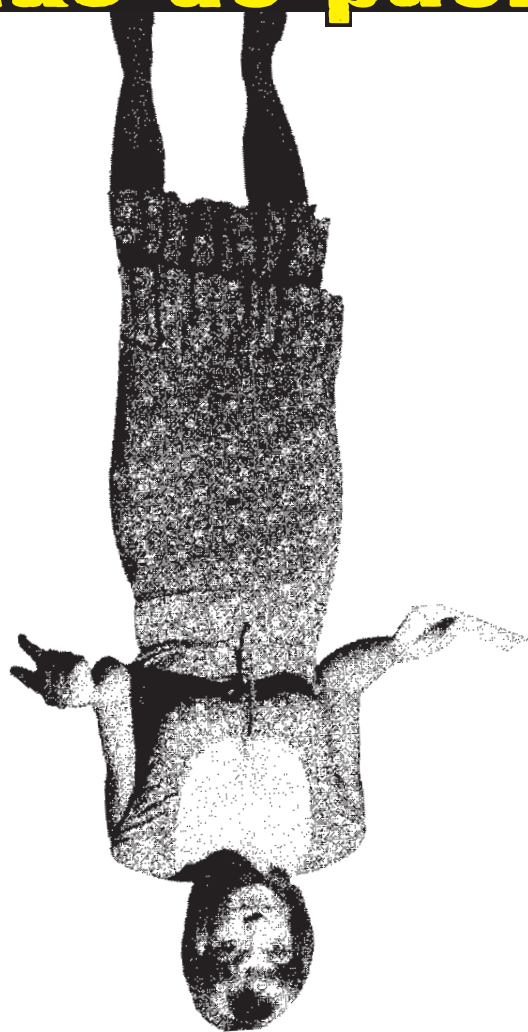
La Cía. Puctum està creada i dirigida per l'actriu i directora Cecilia Pérez-Pradal a Madrid el 2007. Entre els seus projectes trobem: *Historias de vida I, II i III*, a La Casa Encendida; *Corte Arganzuela*, a Intermediae-Matadero; *Recuerdos Interferidos en la clave Pinter* i *Volk*, ambdues estrenades i produïdes per Escena Abierta, *Retratos de Río Piedras* a la Sala Beckett de Puerto Rico i *CONECTADOS* al Ranchito de Matadero de Madrid, entre d'altres projectes. També imparteix tallers a La Casa Encendida de Madrid i dirigeix el Laboratori Teatral d'Investigació i Muntatge al Espacio Tangente, de Burgos.

Volk se construye a partir de las historias de pueblo de cada actor, tomando hechos reales de sus vidas en algún pueblo de Burgos y estableciendo vínculos con la historia Española desde la República hasta la actualidad. Samantha reconstruye su llegada a Oña con 6 meses desde Bayona. Javier se pone el buzo de su padre trabajador de una serrería, para revivir sus años de juventud. Taquio decide comprar el pueblo abandonado donde vivió su madre. Beatriz escenifica las rutas gastronómicas de su pueblo. Ana reconstruye el avistamiento del OVNI que se produjo en Fuentecén en el año '81. Almudena vuelve a mirar los documentos que encontró de su abuelo, tratando de entender como pasó de estar a punto de ser fusilado por republicano a ser falangista de las JONS. Gretel vuelve a escuchar los discos en vinilo de Heidi, haciendo el remake de su vida en los Alpes.

La Cía Puctum es creada y dirigida por la actriz y directora argentina Cecilia Pérez-Pradal en Madrid en 2007. Entre sus proyectos encontramos: *Historias de vida I, II y III*, en La Casa Encendida; *Corte Arganzuela*, en Intermediae-Matadero; *Recuerdos Interferidos en clave Pinter* y *Volk*, estrenadas y producidas por Escena Abierta, *Retratos de Río Piedras* en la Sala Beckett de Puerto Rico, *CONECTADOS* en el Ranchito de Matadero de Madrid, entre otros proyectos. También imparte talleres en La Casa Encendida de Madrid como DOMÉSTICO Teatro íntimo, y dirige el Laboratorio Teatral de Investigación y Montaje en Espacio Tangente, Burgos.

Volk is composed of village tales from each actor, taking real events from their lives in some village of Burgos and establishing links with Spanish history from the Republic to the present day. Samantha reconstructs her arrival in Oña from Bayonne aged 6 months. Javier puts on his father's overalls from his work at a saw mill and relives the years of his youth. Taquio decides to buy the abandoned village where his mother grew up. Beatriz stages the gastronomic routes of her village. Ana recreates the UFO sighting that occurred in Fuentecén in '81. Almudena takes another look at the documents she found of her grandfather's, to try and understand how he went from nearly being executed as a Republican to become a member of the fascist JONS. Gretel listens to Heidi's vinyl records, recreating her life in the Alps.

Created and directed by Argentinian-born Cecilia Pérez-Pradal in Madrid in 2007, **Cía. Puctum** has produced, among others: *Historias de vida I, II y III*, at La Casa Encendida; *Corte Arganzuela*, at Intermediae-Matadero; *Mujeres de Ácidas Secreciones*, which received an award from the Junta de Castilla y León; *luminaciones profanas*, which premiered at the Teatraciones Festival; *Recuerdos Interferidos en clave Pinter* and *Volk*, both premiered and produced by Escena Abierta; *Retratos de Río Piedras* at the Beckett Theatre of Puerto Rico; and *CONECTADOS* at the Ranchito de Matadero in Madrid. Cecilia also teaches workshops at La Casa Encendida in Madrid as DOMESTICO Intimate Theatre and runs the Laboratorio Teatral de Investigación y Montaje at Espacio Tangente, Burgos.

APAGADA ANALOGICA 2.0

Colectivo Contrafacto

31 de maig i 1 i 2 de juny a les 21 h.

3 de juny a les 20 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 70 minuts

ESTRENA

Creació i dramaturgia:

Colectivo Contrafacto

Interpretació:

Samuel Quiles,

Lucila Teste

Assistència a la direcció:

Mònica Serra

Escenografia:

Olga Gutiérrez

Vídeos:

theguti

Assistència tècnica:

Josep Maria Salat

Producció:

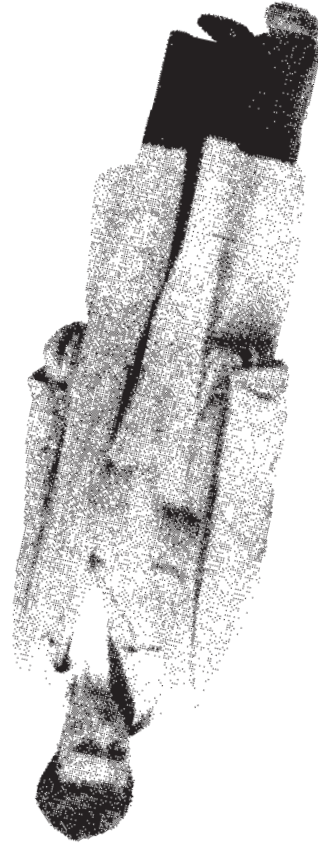
Colectivo Contrafacto

Amb el suport de:

L'Antic Teatre,

Cotxeres Borrell,

La Cháchara

Apagada analògica analitza la societat actual prenent com a punt d'inflexió el canvi d'un passat analògic a un futur digital. Un passat que deixa milers de cossos enterrats en fosses comunes sense identificació, en llocs de pas.

La humanitat sembla voler oblidar. I gairebé sempre ho aconsegueix. L'ésser humà és capaç de desenvolupar mecanismes d'estupidesa molt fàcilment. És més fàcil mirar cap un altre costat, buscar excuses per la inacció. *Apagada analògica* reflexiona sobre el nostre rol en aquesta recerca i cap a on mirem. En definitiva, cap a on anem com a societat.

Lucila Teste crea el **Colectivo Contrafacto** per investigar, a través de les noves formes d'aproximació a l'escena, la relació entre memòria històrica i teatre. Juntament amb ella, participen del col·lectiu Samuel Quiles i Mònica Serra. Entre les seves creacions figuren el monòleg autobiogràfic: *Hija de la dictadura argentina* (hijadeladictaduraargentina.blogspot.com), que porta fins al moment més de 100 representacions a Catalunya, Espanya i Argentina, i que ha estat nominat als premis ACE 2009 com a millor tasca en unipersonal, o la performance *Re-presión* i una adaptació del monòleg testimonial *Una estirpe de petisas*, de Patricia Zangaro.

Apagada analógica analiza la sociedad actual tomando como punto de inflexión el cambio de un pasado analógico a un futuro digital. Un pasado que deja miles de cuerpos enterrados en fosas comunes sin identificación, en lugares de paso.

La humanidad parece querer olvidar. Y casi siempre lo logra. El ser humano es capaz de desarrollar mecanismos de estupidez muy fácilmente. Es más fácil mirar hacia otro lado, buscar excusas para la inacción.

Apagada analógica reflexiona sobre nuestro rol en esta búsqueda y hacia dónde miramos. En definitiva, hacia dónde vamos como sociedad.

Lucila Teste crea el **Colectivo Contrafacto** para investigar, a través de las nuevas formas de aproximación a la escena, la relación entre memoria histórica y teatro. Junto con ella, participan del colectivo Samuel Quiles y Mónica Serra. Entre sus creaciones figuran el monólogo autobiográfico *Hija de la dictadura argentina* (hijadeladictaduraargentina.blogspot.com), que lleva hasta el momento más de 100 representaciones en Cataluña, España y Argentina, y que ha sido nominado a los premios ACE 2009 como mejor labor en unipersonal, la performance *Re-presión* y una adaptación del monólogo testimonial *Una estirpe de petisas*, de Patricia Zangaro.

Apagada Analógica 2.0 (Analogue Blackout 2.0) analyses modern society taking as a starting point the change from analogue past to digital future. A past that leaves thousands of bodies buried in unmarked graves, in places between places.

Humanity seems to want to forget. And it almost always succeeds. Human beings are capable of developing mechanisms of stupidity with great ease. It's easier to look away, to search for excuses not to act.

The piece considers our role in this search and the direction of our gaze. In short, where we are headed as a society.

Lucila Teste created the **Colectivo Contrafacto** to investigate, using new ways of interpreting performance, the relationship between historical memory and theatre. Also forming part of the collective are Samuel Quiles and Monica Serra. Among her creations she boasts the autobiographical monologue *Hija de la dictadura argentina* (*Daughter of the Argentine dictatorship*) (hijadeladictaduraargentina.blogspot.com), which has been performed more than 100 times in Catalonia, Spain and Argentina, and has been nominated for the ACE Awards 2009 as the best solo performance; the performance *Re-presión* and an adaptation of the testimonial monologue *Una estirpe de petisas* by Patricia Zangaro.

VEUS SENSE SOSTRE

Veus Sense Sostre (Fundació Arrels i Carles Vidal)

14, 15 i 16 de juny a les 21 h.
17 de juny a les 20 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 60 minuts

ESTRENA

Els i elles són els artistes...

Web:
<http://www.fundacioarrels.org>

La única diferència entre una persona "sense sostre" i tú, és el sostre. Des del convenciment que el teatre ens ajuda a crear espais de llibertat on podem alliberar els nostres records, les nostres emocions i la nostra imaginació, el mes de setembre vam reprendre el viatge amb alguns dels usuaris i usuàries de la Fundació Arrels. Durant aquest temps ens han regalat les seves experiències, els seus somnis i desitjos, i ara ens permeten portar-les a escena interpretats per ells mateixos. És el moment de compartir-les amb vosaltres, de fer sentir la veu d'aquells que sovint són silenciats.

Carles Vidal és actor, autor i director de teatre, s'ha format amb els millors especialistes en Teatre Social i Teatre de l'Oprimit: Augusto Boal i Julian Boal (Brasil), Allan Owens (Anglaterra), Héctor Aristizábal (Colòmbia), Till Bauman (Alemanya), Adrian Jackson (Anglaterra) i Roberto Mazzini (Itàlia). Ha format grups de joves i adults en teatre com a intervenció social i de l'oprimit a Espanya, Nicaragua i Argentina. És l'autor de l'espectacle "Pan y Circo" i l'autor i director de "No vaig demanar néixer", tots dos estrenats amb èxit de públic i crítica a l'Antic Teatre de Barcelona.

La única diferencia entre una persona "sin techo" y tú, es el techo. Des del convencimiento de que el Teatro nos ayuda a crear espacios de libertad donde podemos liberar nuestros recuerdos, nuestras emociones y nuestra imaginación, el mes de septiembre retomamos el viaje con algunos de los usuarios y usuarias de la Fundación Arrels. Durante este tiempo nos han regalado sus experiencias, sus sueños y deseos y ahora nos permiten llevarlos a escena interpretados por ellos mismos. Es el momento de compartirlos con vosotros, de dar voz a aquellos que a menudo son silenciados.

Carles Vidal es actor, autor y director de teatro, se ha formado con los mejores especialistas en Teatro Social y Teatro del Oprimido: Augusto Boal y Julian Boal (Brasil), Allan Owens (Inglaterra), Héctor Aristizábal (Colombia), Till Bauman (Alemania), Adrian Jackson (Inglaterra) y Roberto Mazzini (Italia). Ha formado grupos de jóvenes y adultos en teatro como intervención social y del oprimido en España, Nicaragua y Argentina. Es el autor del espectáculo "Pan y Circo" y el autor y director de "Yo no pedí nacer", ambos estrenados con éxito de público y crítica en el Antic Teatre de Barcelona.

The only difference between a homeless person and you is the home. Based on the conviction that theatre can help us to create areas of freedom where we can set free our memories, our emotions and our imaginations, in September we set off once more on a journey with some of the men and women who form part of Fundació Arrels (Roots Foundation). During this time they have given us their experiences, their dreams and their desires, and now they will allow us to stage them, with themselves as actors. Now we can share them with you, and give voices to those who are too frequently kept silent.

Carles Vidal, actor, author and theatre director, he has trained with the foremost specialists in Social Theatre and Theatre of the Oppressed around the world: Augusto Boal and Julián Boal (Brazil), Allan Owens (UK), Héctor Aristizábal (Colombia), Till Bauman (Germany), Adrian Jackson (UK) and Roberto Mazzini (Italy). As part of his work with social outsiders, he has provided theatrical training for groups of young people and adults in Spain, Nicaragua and Argentina. He wrote "Pan y Circo" (*Bread and Circuses*), and has written and directed "Yo no pedí nacer" (*I didn't ask to be born*), both premiered to critical and audience acclaim at the Antic Teatre.

LO NATURAL

Amaranta Velarde

21 i 22 de juny a les 21 h.

Entrada: 5 euros

Durada: 45 minuts aprox.

ESTRENA

Coreografia i interpretació: Amaranta Velarde

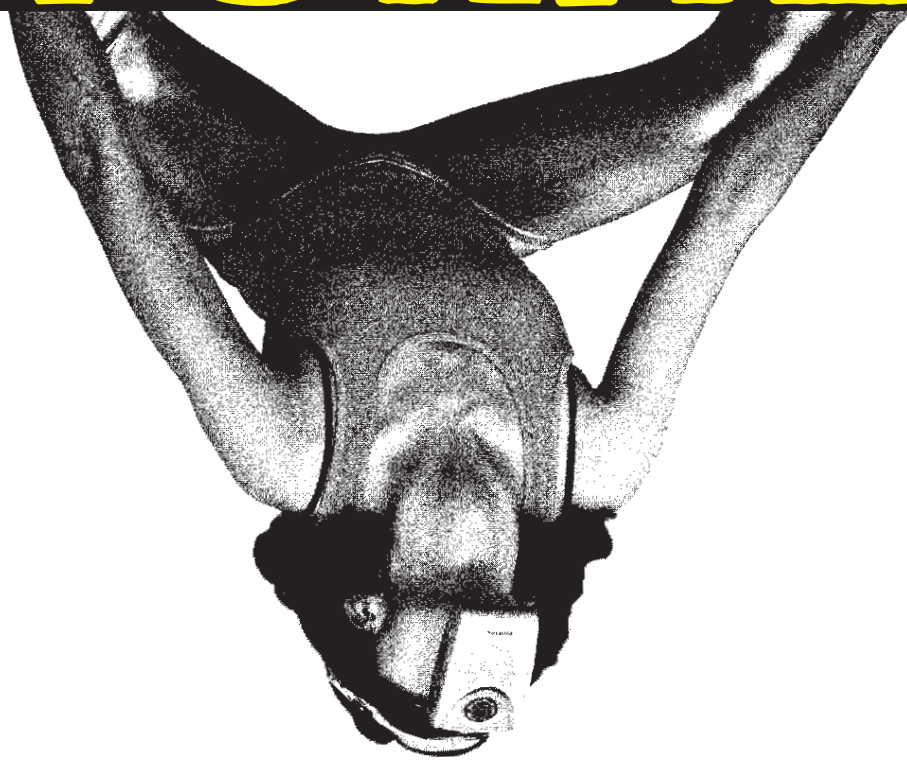
Text: Amaranta Velarde

Música: Enregistraments de Michael Harner de cants xamànics i barreja sonora d'efectes realitzada per Amaranta Velarde

Assistència artística: Diana Gadish

Amb el suport de: La Poderosa

Producció: Antic Teatre

Amb l'ajuda de les seves màquines preferides, ordinador i càmera de fotos, Amaranta realitza un viatge per intentar tornar a connectar-se amb la seva naturalesa. Potser és massa tard, ja que la presència d'allò artificial ha envaït la seva naturalesa. Però potser aconseguirà assolir moments de llibertat, d'impulsos incontrolables, potser aconseguirà connectar-se amb la seva naturalesa més ingènua i primitiva. O potser la màquina és ja part d'ella mateixa, irremeiablement unida a la seva naturalesa humana. *Lo natural* és un solo de dansa que comença a partir d'una sèrie de preguntes: què significa ser natural? On es troba el límit entre el que és natural i el que és artificial? Existeix realment una separació entre ambdós?, Som éssers artificials per naturalesa? El treball és una investigació sobre la naturalesa artificial i sobre els llocs ambigus, entre el que existeix per si mateix, el que és "natural" i el que és fictici o manipulat. Així mateix juga i qüestiona els clics dels dos conceptes, el que entenem per naturalesa salvatge i el que ha estat creat per l'home.

Amaranta Velarde es gradua en el Conservatori de dansa de Rotterdam el 2004. Treballa a Holanda fins al 2010, principalment com a intèrpret, col·laboradora i assistent del coreògraf Bruno Listopad (www.disjointedarts.com) en diferents produccions, laboratoris i instal·lacions. Les obres es presenten en festivals com Spring Dance, Something Raw, Cadance i Nederlands Dansdagen, i en museus com NAI i Boijmans van Beuningen a Rotterdam. En el 2010 realitza el seu primer solo "Eclipsi", presentat a Amsterdam i Groningen. Es trasllada a Barcelona en el 2011, treballa com a assistent coreogràfica amb Rita Vilenha al programa de La Caldera *Mov/i/ment* per al Festival Grec, pren part en les *Estratègies Domèstiques* com a intèrpret en la peça de Cecilia Vellejos i realitza presentacions de les primeres fases del solo *Lo Natural* a La Poderosa.

Con la ayuda de sus máquinas favoritas, ordenador y cámara de fotos, Amaranta realiza un viaje para intentar reconectarse con su naturaleza. Quizás sea demasiado tarde, ya que la presencia de lo artificial ha invadido su naturaleza. Pero quizás consiga alcanzar momentos de libertad, de impulsos incontrolables, quizás consiga conectarse con su naturaleza más ingenua y primitiva. O quizás la máquina sea ya parte de sí misma, irremediamente unida a su naturaleza humana. *Lo natural* es un solo de danza que comienza a partir de una serie de preguntas: ¿qué significa ser natural?, ¿dónde se encuentra el límite entre lo natural y lo artificial?, ¿existe realmente una separación entre ambos?, ¿somos seres artificiales por naturaleza? El trabajo es una investigación sobre la naturaleza artificial y sobre los lugares ambiguos entre lo que existe por sí mismo, lo "natural", y lo que es ficticio o manipulado. Asimismo juega y cuestiona los clichés de los dos conceptos, lo que entendemos por naturaleza salvaje y lo que ha sido creado por el hombre.

Amaranta Velarde se gradúa en el Conservatorio de danza de Rotterdam en el 2004. Desde entonces trabaja principalmente como intérprete, colaboradora y asistente del coreógrafo Bruno Listopad (www.disjointedarts.com) en diferentes producciones, laboratorios e instalaciones en Holanda hasta el 2010. Las obras se presentan en festivales como Spring Dance, Something Raw, Cadance y Nederlands Dansdagen, y en museos como N.A.I y Boijmans van Beuningen en Rotterdam. En el 2010 realiza su primer solo "Eclipse", presentado en Amsterdam y Groningen. Se muda a Barcelona en el 2011, trabaja como asistente coreográfica con Rita Vilenha en el programa de La Caldera *Mov/i/mento* para el Festival Grec, toma parte en las *Estratègies Domèstiques* como intérprete en la pieza de Cecilia Vellejos y realiza presentaciones de las primeras fases del solo *Lo Natural* en La Poderosa.

With the help of her favourite machines – computer and camera – Amaranta embarks on a journey to reconnect with her own nature. It may be too late, as her nature has already been affected by the presence of the artificial. But maybe she will attain moments of freedom, of uncontrollable impulses; perhaps she'll manage to connect with her most naïve and primitive nature. Or perhaps the machine is already part of her, inextricably linked to her humanness. *Lo Natural* is a dance solo that starts from a series of questions: what does it mean to be natural? Where is the boundary between artifice and nature? Is there really a division between the two? Are we artificial beings by nature? The piece investigates the nature of the artificial and the ambiguous areas between what exists as it is, what is "natural", and what is manipulated or fictitious. At the same time it challenges and plays with clichés of both concepts: the wild and the man-made.

Amaranta Velarde graduated from Rotterdam Dansacademie in 2004. Since then, she has worked mainly as performer, collaborator and assistant to choreographer Bruno Listopad (www.disjointedarts.com) in different productions, investigations and installation works in the Netherlands. This work has been presented at festivals such as Something Raw, Cadance and Nederlands Dansdagen, and museums such as N.A.I and Boijmans van Beuningen in Rotterdam. In 2010 she created her first solo, "Eclipse", shown in Amsterdam and Groningen. She moved to Barcelona in 2011 where she has worked as choreography assistant to Rita Vilenha on the La Caldera *Mov/i/mento* programme for the Grec Festival; performed for Cecilia Vallejos at the *Estratègies Domèstiques* festival; and presented her own work in progress, *Lo Natural*, at La Poderosa.

CROSS-BORDER ENGAGEMENT and CULTURAL CO-OPERATION between Antic Teatre (BCN) and Glej Theatre Ljubljana

Glej, across the border

28, 29 i 30 de juny i 1 de juliol

Després de la gira a Ljubljana amb èxit el desembre de 2011, l'Antic Teatre ara serà la seu de Glej Teatre, amb tres produccions de la temporada passada. Veniu a visitar-nos i descobrir el fresc, atrevit i nou teatre de Ljubljana!

Durant el dia:

tallers - pràctiques i mètode de creació actuals, intercanvi entre artistes - trobades, debats -
Entrada gratuïta

A la nit: 28, 29, 30 Juny a les 21 h i 1 Juliol a les 20 h.

programació d'espectacles, presentació i xerrades amb el públic
Entrada 5 euros

Glej és recolzat per:

Ministeri de Cultura, República d'Eslovènia i La ciutat de Ljubljana

Web:

<http://www.glej.si/en/glej/about-glej/142>

Antic Teatre de Barcelona i el Glej Teatre de Ljubljana són dos socis, dos teatres independents experimentals de tradicions i formats semblants. Ambdues organitzacions estan compromeses en la recerca de nous conceptes i nous llenguatges de les arts escèniques, i en donar espai a les idees noves i fresques, i als artistes.

El **Glej Teatre** és el teatre independent més antic d'Eslovènia. Fundat el 1970, aquest espai d'experimentació i de producció, ha rebut durant dècades nombrosos creadors de teatre joves, molts dels quals ara són els professionals de teatre més reconeguts d'Eslovènia, entre d'altres: Dusan Jovanovic, Pipan Janez, Miller Eduard, Koprivšek Nevenka, Pograjc Matjaž, Bojan Jablanovec, Janezic Tomi, Horvat Sebastijan, DeBrea Diego. Glej produeix i alberga projectes d'investigació de nous directors de teatre, que es poden presentar en convocatòria oberta a Glej. És un trampolí per als joves directors, oferint condicions professionals de treball, el que permet un ràpid i eficaç creixement artístic personal, i implica un punt de partida per a una carrera teatral d'èxit. La visió de l'actual director artístic, Marko Bulc, és mantenir Glej com un atrevit teatre urbà, dedicat a la investigació teatral i a la promoció del últim, l'actual. Glej porta al públic una experiència de teatre inusual, oferint al mateix temps als creadors un espai de llibertat sense censura a la creació.

Antic Teatre de Barcelona y el Glej Teatro de Ljubljana son dos socios, dos teatros independientes experimentales de tradiciones y formatos parecidos. Ambas organizaciones están comprometidas en la investigación de nuevos conceptos y nuevos lenguajes de las artes escénicas y en dar espacio a las ideas nuevas y frescas, y a los artistas.

El **Glej Teatro** es el teatro independiente más antiguo de Eslovenia. Fundado en 1970, este espacio de experimentación y de producción, ha recibido durante décadas numerosos creadores de teatro jóvenes, muchos de los cuales ahora son los profesionales de teatro más reconocidos de Eslovenia, entre otros: Dusan Jovanovic, Pipan Janez, Miller Eduard, Koprivšek Nevenka, Pograjc Matjaž, Bojan Jablanovec, Janezic Tomi, Horvat Sebastijan, DeBrea Diego. Glej produce y alberga proyectos de investigación de nuevos directores de teatro, que se pueden presentar en convocatoria abierta a Glej. Es un trampolín para los jóvenes directores, ofreciéndoles condiciones profesionales de trabajo, lo que permite un rápido y eficaz crecimiento artístico personal, e implica un punto de partida para una carrera teatral de éxito. La visión del actual director artístico, Marko Bulc, es mantener Glej como un atrevido teatro urbano, dedicado a la investigación teatral y a la promoción de lo ultimo, lo actual. Glej lleva al público una experiencia teatral inusual, ofreciendo al mismo tiempo a los creadores un espacio de libertad sin censura de la creación.

Antic Teatre from Barcelona and Glej Theatre from Ljubljana are two partners, two independent theatres of similar formats and tradition. Both organizations are committed to research new concepts and new languages of performing arts and giving space to new and fresh ideas and artists.

Glej Theatre is Slovenia's oldest independent theatre. Founded back in 1970, this experimental venue and production house has hosted through the decades numerous young theatre creators, many of who are now Slovenia's most renowned theatre practitioners; among others: Dušan Jovanović, Janez Pipan, Eduard Miller, Nevenka Koprivšek, Matjaž Pograjc, Bojan Jablanovec, Tomi Janežič, Sebastijan Horvat, Diego DeBrea. Glej produces and hosts research theatre projects of up-and-coming directors, who can apply to Glej's open call. Glej offers a stepping-stone to young directors with professional working conditions, enabling quick and effective personal artistic growth and providing an entry point to a successful theatre career. Current artistic director Marko Bulc's vision is to keep Glej a daring urban theatre, dedicated to theatre research and promoting the new and marginal. Glej brings audiences an unusual theatre experience, while offering creators a space of uncensored freedom of creation.

cav_a

catalan & balearic artists visiting artists

Produït per:
Antic Teatre i l'Institut Ramon LLull

Què és el cav_a ?

És un programa d'intercanvi cultural per compartir, entendre i donar a conèixer les pràctiques de creació escènica a Catalunya i les Illes Balears, i al mateix temps, aprendre sobre aquestes pràctiques en cada país d'acollida que es visita.

Permetrà als artistes catalans i balearics donar a conèixer el seu treball i les seves pràctiques de creació a les diferents comunitats que els acullin, compartint coneixements i interessos amb el públic i els professionals locals. Al mateix temps obrirà el camí perquè artistes d'altres països ens visitin de tornada a Barcelona, nodrint l'àmbit de les arts escèniques contemporànies d'una programació internacional, trobades i debats.

L'objectiu principal és facilitar les oportunitats perquè artistes de totes les nacionalitats puguin mostrar el seu treball a un públic més ampli, i ajudar-los a desenvolupar la seva relació amb el públic, creant un intercanvi fluid d'opinions que pugui portar a la generació de nous llenguatges de expressió i l'evolució de noves maneres de veure i comprendre les arts escèniques contemporànies.

Per què?

Volem treballar en noves produccions juntament amb d'altres centres que comparteixin la nostra filosofia, a més d'establir intercanvis directes ja sigui entre artistes, centres culturals o ciutats. Amb actuacions, tallers i ensenyaments compartits, crearem una via d'informació entre creadors i professionals de l'art, traient-los del seu aïllament i integrant-los en la comunitat, ajudant-los així a afrontar els reptes socials, polítics i professionals de l'artista-ciudadà

¿Qué es cav_a ?

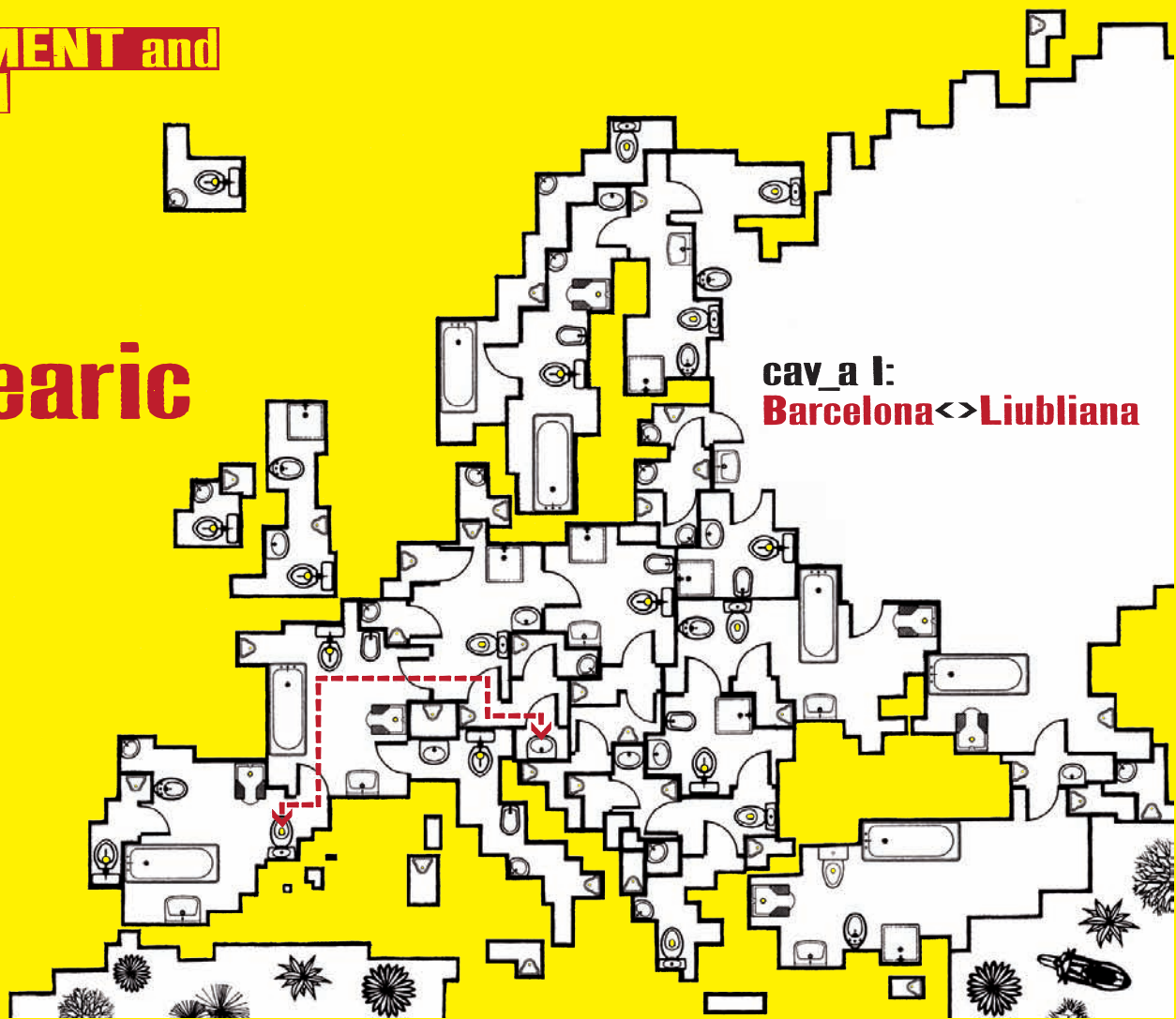
Es un programa de intercambio cultural para compartir, entender y dar a conocer las prácticas de creación escénica en Cataluña y las Islas Baleares, y al mismo tiempo aprender sobre estas prácticas en cada país de acogida que se visita.

Permitirá a los artistas catalanes y balearicos dar a conocer su trabajo y sus prácticas de creación a las distintas comunidades que los acojan, compartiendo conocimientos e intereses con el público y los profesionales locales. Al mismo tiempo abrirá el camino para que artistas de otros países nos visiten de vuelta en Barcelona, nutriendo el ámbito de las artes escénicas contemporáneas de una programación internacional, encuentros y debates.

El objetivo principal es facilitar las oportunidades para que artistas de todas las nacionalidades puedan mostrar su trabajo a un público más amplio, y ayudarles a desarrollar su relación con el público, creando un intercambio fluido de opiniones que pueda llevar a la generación de nuevos lenguajes de expresión y a la evolución de nuevas maneras de ver y comprender las artes escénicas contemporáneas.

¿Por qué?

Queremos trabajar en nuevas producciones juntamente con otros centros que compartan nuestra filosofía, además de establecer intercambios directos ya sea entre artistas, centros culturales o ciudades. Con actuaciones, talleres y enseñanzas compartidas, crearemos una vía de información entre creadores y profesionales del arte, sacándoles de su aislamiento e integrándoles en la comunidad, ayudándoles así a afrontar los retos sociales, políticos y profesionales del artista-ciudadano.

What is cav_a ?

This is a cultural exchange programme devised to share, understand and create awareness of contemporary creative performing arts practices in Catalonia and the Balearic Islands, and in return learn about such practices in each host country we visit.

It will allow Catalan and Balearic artists to show their work and their creative processes to the different communities that welcome them, sharing knowledge and interests with local artists and audiences, while opening the way for artists from our host countries to make the reciprocal journey to Barcelona, nourishing local contemporary performing arts with international programming, meetings and debates.

Ultimately our goal is to facilitate opportunities for artists of all nationalities to show their work to a wider audience, and to help them develop their relationship with the audience, making it a two-way process with a free flow of opinions that can lead to the creation of new languages of expression and the development of new ways of seeing and understanding contemporary performing arts.

Why?

We want to work with other, like-minded centres in direct collaborations on productions, as well as engaging in one-to-one exchanges between artists, cultural organisations, and even cities. Using performances, workshops and training, we will create a channel of information between artists, creators and arts professionals, moving them out of isolation and into the wider community, helping them to meet the changing social, political and professional challenges that face the artist as citizen.

FLUX CLUB

El nou club de vídeo de Barcelona

Els dilluns 6 i 20 de febrer, 5 i 12 març, 2, 16 i 30 d'abril, 14 i 28 de maig i 11 i 25 de juny

Organitza: **HABITUAL VIDEO TEAM** Entrada gratuïta
www.fluxfestival.org

Tercera temporada de **FLUX CLUB**, un club de vídeo que, amb una periodicitat quinzenal i amb la màxima flexibilitat, pretenem que reflecteixi la vitalitat del vídeo de creació de la nostra ciutat. Es tracta d'una extensió del Festival de vídeo d'autor **FLUX**, amb sessions obertes a tot el que està passant en el camp del vídeo a Barcelona, que complementen el festival des del punt de vista dels seus continguts i que estenen el seu període d'acció més enllà dels dies estrictament dedicats al festival.

La intenció és acollir tot tipus de sessions: projeccions, videoperformances i col·loquis que ofereixin al públic la possibilitat del contacte directe amb els videocreadors. Tant poden ser sessions monogràfiques d'autors reconeguts com temàtiques, col·lectives dedicades a autors emergents, a la presentació de treballs d'estudiants, o centrades en la videopoesia o la videodansa.

Durant el segon semestre del 2011 hem organitzat projeccions i col·loquis amb els autors Daniel Barbé-Farré, Aleix Pitarch, Klaas de Vries & Joaquim Pintó, Josep Cábala, Irene Coll i Berta Alarcón.

FLUX CLUB és un espai de difusió del vídeo de creació a la ciutat de Barcelona.

Tercera temporada de **FLUX CLUB**, un club de vídeo que, con una periodicitat quinzenal y con la máxima flexibilidad, pretendemos que refleje la vitalidad del vídeo de creación de nuestra ciudad. Se trata de una extensión del Festival de vídeo d'autor **FLUX**, con sesiones abiertas a todo que está pasando en el campo del vídeo en Barcelona, que complementan el festival desde el punto de vista de sus contenidos y que extienden su período de acción más allá de los días estrictamente dedicados al festival.

La intención es acoger todo tipo de sesiones: proyecciones, videoperformances y coloquios que ofrezcan al público la posibilidad del contacto directo con los videocreadores. Tanto pueden ser sesiones monográficas de autores reconocidos como temáticas, colectivas dedicadas a autores emergentes, a la presentación de trabajos de estudiantes, o centradas en la videopoesía o la videodanza.

Durante el segundo semestre del 2011 hemos organizado proyecciones y coloquios con los autores Daniel Barbé-Farré, Aleix Pitarch, Klaas de Vries & Joaquim Pintó, Josep Cábala, Irene Coll y Berta Alarcón.

FLUX CLUB es un espacio de difusión del vídeo de creación en la ciudad de Barcelona.

The third season of **FLUX CLUB** is here: a fortnightly and fully flexible video club that aims to reflect the vitality of video creation in our city. It's an extension of the **FLUX** Video Auteur Festival, with sessions open to everything currently going on in the field of video in Barcelona, complementing the festival from the point of view of its content and extending its sphere of influence beyond the few days programmed for the festival itself.

Our intention is to include all kinds of sessions: screenings, video performances and debates offering direct contact between the audience and the filmmakers. These sessions focus on a range of subjects, from monographics of well known directors to specific themes, from groups of up and coming authors to students; they may cover video poetry or video dance.

During the second half of 2011 we organised screenings and debates around the work of Daniel Barbé-Farré, Aleix Pitarch, Klaas de Vries & Joaquim Pintó, Josep Cábala, Irene Coll and Berta Alarcón.

FLUX CLUB is a space for the dissemination of video art in the city of Barcelona.

CINE4UBJK

Cinema mut amb música en viu

Daniele "Ubjk" De Stasio

Els dies 13 de febrer, 13 de març, 9 d'abril, 7 de maig i 4 de juny

www.ubjk.org Entrada 3 euros

Projeccions de clàssics antics i moderns de el cinema mundial amb música electro-acústica totalment en viu, tocada en temps real per un o més músics usant instruments acústics (vents, percussions, veu, etc.) i electrònics (saxo midi, màquina de loop). Música composta en temps real amb la projecció de la pel·lícula, on totes les variables, com per exemple els espectadors, influiran amb la composició de la mateixa, (improvisació "guiada").

Aquest projecte vol actualitzar i revalorar l'art del Cinema mut amb clàssics d'autors com: Chaplin i Lang entre d'altres creant una connexió entre aquesta antiga "art" amb el món de l'art contemporani, sense límits de gènere o prejudicis, amb una sala de cinema com a lloc físic de trobada, "l'ara" com alloc temporal i el públic com "jutge" inapel·lable. Una ocasió per veure pel·lícules amb més d'un segle d'edat, obres d'art sense temps en el seu hàbitat original: "la gran pantalla".

Projecte dirigit a tota la família per barrejar antics records de pares i avis amb noves "experiències audiovisuals" junts amb fills i nets.

Proyecciones de clásicos antiguos y modernos de el cine mundial con música electro-acústica totalmente en vivo, tocada en tiempo real por uno o mas músicos usando instrumentos acústicos (vientos, percusiones, voz, etc.) y electrónicos (saxo midi, maquina de loop). Música compuesta en tiempo real con la proyección de la película, donde todas las variables, como por ejemplo los espectadores, van a influir con la composición de la misma, (improvisación "guiada").

Este proyecto quiere actualizar y revalorar el arte del Cine mudo con clásicos de autores como: Chaplin y Lang entre otros creando una conexión entre esta antigua "arte" con el mundo de el arte contemporáneo; sin limites de genero o prejuicios, con una sala de cine como lugar físico de encuentro, "el ahora" como lugar temporal y el publico como "juez" inapelable. Una ocasión paraver películas con mas de un siglo de edad, obras de arte sin tiempo en su hábitat original: "la gran pantalla".

Proyecto dirigido a toda la familia para mezclar antiguos recuerdos de padres y abuelos con nuevas "experiencias audiovisuales" juntos con hijos y nietos.

Projections of ancient and modern classics of world cinema with electro-acoustic music completely live, played in real time by one or more musicians using acoustic instruments (winds, percussion, voice, etc..) and electronic (midi sax, loop machine).. Music composed in real time with the projection of the film, where all the variables, such as the spectators, will influence the composition of it, (improvisation "guided").

This project wants to update and reevaluate the art of silent cinema classic authors such as Chaplin and Lang among others creating a connection between this ancient "art" with the contemporary art world, without limits or prejudices genre, with room film as a physical place of meeting, "the now" as a temporary place and the public as a "judge" final. A chance to watch movies over a century old, with no time art works in its original habitat, "the big screen." Project directed to the whole family to mix old memories of parents and grandparents with new "audiovisual experience" together with children and grandchildren.

ES RECOMANADO EL CONSUMO RESPONSABLE

AIXÒ NO FUNCIONA

Rubén Ramos Nogueira

<http://www.tea-tron.com/rubenramos>

Foto original de Cris Blanco

El que funcionava fa uns anys a Espanya era la construcció i la venda d'habitatges. Invertir tot l'esforç i els recursos en el què funcionava ho ha portat tot a la merda.

El que funciona a Barcelona és el turisme. Apostar-ho tot al turisme ha portat Barcelona a convertir-se en un parc temàtic del què els seus antic habitants fugen espordits i del què s'avergonyen quan comenten l'estat actual de la seva ciutat amb el seus amics de la resta del planeta.

Ja no podem dedicar-nos a fabricar cargols perquè els xinesos ho fan més barat. Tampoc sembla que ningú pogui treure-li més partit a la bombolla immobiliària. De fet estem pagant les conseqüències d'haver-nos dedicat al què funciona i segurament les pagarem durant molts anys més. Invertir sols en el què funciona és no invertir mai en investigació. S'hauria de tornar a reconsiderar per un moment la possibilitat de que el nostre futur estigui en la investigació, en la innovació, en la creativitat. Però encara que els nostres governants i les grans corporacions porten anys dient-nos que aquest és el futur, mentrestant actuen com si no hi hagués demà. Dels que tan han pregonat per allà dalt aquest discurs sobre que allò necessari era la innovació i la societat del coneixement, algun d'ells s'ho ha cregut de veritat alguna vegada? Perquè mentres els investigadors de tots els camps de coneixement i de la creació no han deixat de patir l'asfíxia infligida per qui deia tenir intenció d'ajudar-los, els esforços dels qui tallen el bacallà han anat sempre en una altra direcció: a la direcció d'allò que funciona. En algun moment haurem de prendre de veritat el camí contrari, el que NO funciona perquè en el cas contrari, quina altra alternativa ens queda?

El problema és que el que funciona és absolutament conservador i si no s'amaneix abundantment amb el que no funciona, em sembla que ara ja sabem a on ens condueix. Ens porta directament a l'adotzenament a l'enviliment, a la paràlisi i a l'autodestrucció.

El que funciona és la democràcia parlamentària. El que no funciona és un moviment assembleari que acampa en les places de les nostres ciutats. Però això hauria de fer-nos recordar que el que abans funcionava per aquestes terres era una dictadura feixista. El que no funcionava eren uns partits polítics clandestins perseguits pel règim.

Oblidem-nos per un moment del que funciona, sols per un moment. Pensem que el que funciona segurament abans no funcionava. Pensem, com a l'exemple que acabo de posar, que el que no funciona algun dia pot arribar a funcionar i que quan funcioni correrà el perill de corrompre's fins al punt de que ja no reconeixi ni la mare que el va parir. Pensem en l'art o en alguna cosa semblant. Deixem el que funciona per quan vulguem descansar una estona, tornar a casa i tenir aquella sensació tant agradable de fumar en pipa amb les sabatilles posades mentre mirem al foc. Està molt bé, de veritat, pot arribar a ser molt agradable perquè no requereix ningun esforç, gaudim d'alguna cosa que reconeixem, no ens inquieta, és confortable, pot ser molt acollidor i tranquil·litzant, bell, lleuger o molt profund, però, què passa si ens quedem tot el dia tirats al sofà amb les sabatilles posades? Què passa si no ens aixequem del sofà durant dies, setmanes, mesos? Encara que no fem mal a ningú, encara que estiguem a gust i encara que no ocasionem cap molèstia als nostres veïns, correm el risc de que un dia comenci a fer pudor de podrit i a més ens quedem ximples. Un dia algú entrarà a casa i no diferenciarà entre nosaltres i uns malalts convalescents d'una operació de lobotomia. Perquè no hi haurà cap diferència. Les hamburgueses amb patates són estupendes (sempre que no siguis vegetarià), sobre tot si estan fetes amb carn de bona qualitat i si les patates són congelades i es fregeixen amb el millor oli. A mi em funcionen, però, com et deixa el cos una dieta a base d'hamburgueses amb patates tots els dies, per molt excel·lentment preparades que estiguin?

Comencem a imaginar el que funcionarà

demà. O millor, deixem de pensar en termes del què funciona. Sols per sanitat mental. Equivoquem-nos però equivoquem-nos millor, com recomanava el bo del Samuel Beckett. Sols així podrem adrentar-nos en nous territoris, en camins que no sabem si són els que funcionen o no, els que funcionen ja els coneixem. Sols així pot ser apareixi l'inesperat, allò nou. Perdent la por a crear alguna cosa que no funcioni, pot ser aconseguirem crear allò que funciona realment, allò que aporta un nou significat a aquella paraula que la despulli durant al menys uns instants d'aquelles capes de brutícia florida acumulada en totes les connotacions que actualment impregnen el verb funcionar. Preguntem-nos a quin objectiu, a quin patró serveix aquell mariner. A qui funciona? Al qui vol aconseguir l'èxit ràpidament encara que sigui a costa de passar per sobre del cadàver de la seva mare, si és necessari? O al que vol que les seves creacions estiguin al servei d'alguna cosa mínimament més honesta que no passi únicament pel pur enriquiment o la vanaglòria? Per obrir els nostres caps o per tancar-los definitivament? Perdneu-me que sigui tant groller i esquemàtic. Pot ser sigui la costum: això és el que funciona.

Hi ha qui diu que allò bo que tindrà la crisi per la gent que es dedica a la creació és que els que únicament volien forrar-se, fent alguna cosa que funciona, afegiria jo, se n'aniran a una altra banda. A veure si és veritat i deixen ja de fotre'ns amb aquesta merda que els funciona a ells. Perquè a mi ja no.

ESO NO FUNCIONA

Lo que funcionaba hace unos años en España era la construcción y la venta de viviendas. Invertir todo el esfuerzo y los recursos en lo que funcionaba se lo ha llevado todo a la mierda.

Lo que funciona en Barcelona es el turismo. Apostarlo todo al turismo ha llevado a Barcelona a convertirse en un parque temático del que sus antiguos habitantes huyen despavoridos y del que se avergüenzan cuando comentan el estado

actual de su ciudad con sus amigos del resto del planeta.

Ya no podemos dedicarnos a fabricar tornillos porque los chinos lo hacen más barato. Tampoco parece que nadie pueda sacarle más partido a la burbuja inmobiliaria. De hecho estamos pagando las consecuencias de habernos dedicado a lo que funciona y seguramente las pagaremos durante muchos años más. Invertir sólo en lo que funciona es no invertir jamás en investigación. Habría que volver a reconsiderar por un momento la posibilidad de que nuestro futuro esté en la investigación, en la innovación, en la creatividad. Pero aunque nuestros gobernantes y las grandes corporaciones llevan años diciéndonos que ese es el futuro mientras tanto actúan como si no hubiese un mañana. ¿De los que tanto han pregonado por ahí arriba ese discurso de que lo necesario era la innovación y la sociedad del conocimiento, alguno de ellos se lo ha creído de verdad alguna vez? Porque mientras los investigadores de todos los campos del conocimiento y de la creación no han dejado de sufrir la asfixia infligida por quien decía tener intención de ayudarlos, los esfuerzos de los que parten el bacalao han ido siempre en otra dirección: en la dirección de lo que funciona. En algún momento deberemos tomar de verdad el camino contrario, el de lo que NO funciona porque, en caso contrario, ¿qué otra alternativa nos queda?

El problema es que lo que funciona es absolutamente conservador y si no se alinea abundantemente con lo que no funciona me parece que ahora ya sabemos a dónde nos conduce. Nos lleva directos al adocenamiento, al envilecimiento, a la parálisis y a la autodestrucción.

Lo que funciona es la democracia parlamentaria. Lo que no funciona es un movimiento asambleario que acampa en las plazas de nuestras ciudades. Pero eso debería hacernos recordar que lo que antes funcionaba por estas tierras era una dictadura fascista. Lo que no funcionaba eran unos partidos políticos clandestinos perseguidos por el régimen.

Olvidémonos por un momento de lo que funciona, sólo por un momento. Pensemos que lo que funciona seguramente antes no funcionaba. Pensemos, como en el ejemplo que acabo de poner, que lo que no funciona algún día puede llegar a funcionar y que cuando funcione corre el peligro de corromperse hasta tal punto que ya no lo reconozca ni la madre que lo parió.

Pensemos en el arte o en algo parecido. Dejemos lo que funciona para cuando queramos descansar un rato, volver a casa y tener esa sensación tan agradable de fumar en pipa con las pantuflas puestas mientras miramos el fuego. Está muy bien, de verdad, puede llegar a ser muy agradable porque no requiere ningún esfuerzo, disfrutamos de algo que reconocemos, no nos inquieta, es confortable, puede ser muy acogedor y tranquilizante, bello, ligero o muy profundo, pero ¿qué pasa si nos quedamos todo el día tirados en el sofá con las pantuflas puestas? ¿Qué pasa si no nos levantamos del sofá durante días, semanas, meses? Aunque no hacemos daño a nadie, aunque estamos a gusto y aunque no ocasionamos ninguna molestia a nuestros vecinos, corremos el riesgo de que un día comience a oler a podrido y además nos quedemos tontos. Un día alguien va a entrar en casa y no diferenciará entre nosotros y unos enfermos convalecientes de una operación de lobotomía. Porque no habrá ninguna diferencia. Las hamburguesas con patatas son

estupendas (siempre que no seas vegetariano), sobre todo si están hechas de carne de buena calidad y si las patatas no son congeladas y se fríen con el mejor aceite. A mí me funcionan pero ¿cómo te deja el cuerpo una dieta a base de hamburguesas con patatas todos los días, por muy excelentemente preparadas que estén?

Comencemos a imaginar lo que funcionará mañana. O mejor, dejemos de pensar en términos de lo que funciona. Sólo por sanidad mental. Equivoquémonos pero equivoquémonos mejor, como recomendaba el bueno de Samuel Beckett. Sólo así podremos adentrarnos en nuevos territorios, en caminos que no sabemos si son los que funcionan o no, los que funcionan ya los conocemos. Sólo así quizás aparezca lo inesperado, lo nuevo. Perdiendo el miedo a crear algo que no funcione, quizá consigamos crear algo que funcione realmente, que aporte un nuevo significado a esa palabra que la despoje durante por lo menos unos instantes de esas capas de suciedad mohosa acumulada en todas las connotaciones que actualmente impregnan el verbo funcionar. Preguntémosnos a qué objetivo, a qué patrón sirve ese marinerito. ¿A quién le funciona? ¿Al que quiere conseguir el éxito rápidamente aunque sea a costa de pasar por encima del cadáver de su madre si es necesario? ¿O al que quiere que sus creaciones estén al servicio de algo mínimamente más honesto que no pase únicamente por el puro enriquecimiento o la vana gloria? ¿Para abrir nuestras cabezas o para cerrarlas definitivamente? Perdonadme que sea tan burdo y esquemático. Quizá sea la costumbre: esto es lo que funciona.

Hay quien dice que lo bueno que tendrá la crisis para la gente que se dedica a la creación es que los que únicamente querían forrarse, haciendo algo que funciona, añadiría yo, se van a ir a otra parte. A ver si es verdad y dejan ya de jodernos con esa mierda que les funciona a ellos. Porque a mí ya no.

THAT'S NOT WORKING

What worked a few years ago in Spain was the construction and sale of housing. Investing all resources and efforts into what worked has shot everything to pieces.

What works in Barcelona is tourism. Placing all bets on tourism has turned Barcelona into a theme park from which its original inhabitants flee in terror, and which they are embarrassed by when talking about the city's current state with their friends from elsewhere on the planet.

We can no longer make screws because the Chinese make them cheaper. It doesn't look as though anyone can get any more benefit out of the housing bubble either. In fact, we are now paying the consequences of having devoted ourselves to what works, and we will no doubt go on paying them for many more years. Investing only in what works means never investing in research. We would have to reconsider for a moment the idea that our future lies in research, in innovation, in creativity. But even though our governments and the big corporations have spent years telling us that that is indeed where the future lies, at the same time they act as if there's no tomorrow. Do any of those who preach about the benefits of innovation and the knowledge society actually believe what they are saying? Because, while researchers in all fields of knowledge and creativity have been choked by those who supposedly were helping them, the efforts of the ones sharing out the spoils have always been in the opposite direction: in the direction of what works. At some point we will have to take the

other path, the path of what does NOT work, because otherwise, what option do we have?

The problem is that what works is totally conservative. If it isn't seasoned generously with what doesn't work, I think we all know exactly where it will take us. It will take us straight to mediocrity, degradation, paralysis and self-destruction.

What works is parliamentary democracy. What doesn't work is an assembly-based movement camped out in our city squares. But that should remind us that what worked before around here was a fascist dictatorship. What didn't work were the clandestine political parties persecuted by the regime.

Let us forget, just for a moment, what works. Let's think that what works probably didn't work before. Let's think, as in the aforementioned example, that what doesn't work may one day work, and that when it does it runs the risk of becoming corrupted to the point where not even its own mother would recognise it.

Let's think about art or something similar. Let's leave what works for when we want a little rest, when we want to go home and enjoy the feeling of smoking a pipe in front of the fire with our slippers on. It's fine, really, it can be very enjoyable because it requires no effort; we enjoy something familiar, it doesn't worry us, it's comfortable, it can be cosy and relaxing, beautiful, light or profound; but what happens if we spend the whole day on the sofa with our slippers on? What happens if we don't get up for days, weeks, months? Even though we harm no-one, though we're nice and comfortable and we're not annoying the neighbours, there is the risk that one day we'll start to stink of rot and our brains will turn to mush. One day, someone will come in and won't be able to tell the difference between us and a lobotomy patient. Because there won't be a difference. Hamburgers and chips are great (assuming you're not a vegetarian) particularly if the meat is good quality and the chips aren't frozen and you use the best oil. They work for me – but how is your body going to react if you eat hamburgers and chips every day, however well-cooked they are?

Let's start to imagine what will work tomorrow. Or, better still, let's stop thinking in terms of what works. Purely for the sake of our sanity. Let's fail, only next time, let's fail better, as our good friend Samuel Beckett recommended. Only in this way can we enter new territories, walk paths that may or may not work; we already know the ones that do. Only in this way is there a chance for the unexpected, the new to appear. By losing the fear of creating something that doesn't work, perhaps we will find something that truly works, that gives a new meaning to the word, wiping it clean for a moment of the layers of mouldy dirt accumulated in all the connotations that it carries at present. Let's ask what the aim is, what the function is. Who does it work for? For the one who wants instant success at all costs, even if it means trampling over his mother's dead body? Or for the one who wants his creations to serve a slightly higher purpose, not limited to economic enrichment or fame and glory? Will it open our minds or close them for ever? Excuse me for being so coarse and schematic. Perhaps it is habit: this is what works.

Some people say that the recession will be good for artists and creators because those who are in it solely for the money (by doing something that works, I would add) will find something else to do. Let's hope so; let's hope they stop bugging us with the shit that works for them. Because it doesn't work for me anymore.

SOBRE LES RESIDÈNCIES ARTÍSTIQUES

per Quim Bigas

SOBRE LES RESIDÈNCIES ARTÍSTIQUES. PROPOSTA

A l'Antic Teatre ens preocupa la visió de l'artista, i estem interessats en oferir espais d'expressió a artistes compromesos amb el seu treball i el seu entorn. El que llegireu a continuació és la resposta de 4 artistes a la trucada de Quim Bigas (que va rebre l'encàrrec de l'Antic) a escriure sobre les residències artístiques. Aquestes escrits no estan connectats per una pregunta base, sinó que cadascun d'ells ha utilitzat la plataforma de la revista per a compartir la seva opinió sobre el que hauria de ser o és una residència artística. Tenim moltes preguntes després de llegir aquests textos i us encoratgem a fer-vos-les també.

SOBRE LAS RESIDENCIAS ARTISTICAS. PROPUESTA

En Antic Teatre nos preocupa la visión del artista, y estamos interesados en ofrecer espacios de expresión a artistas comprometidos con su espacio y su entorno. Lo que sigue a continuación es la respuesta de 4 artistas a la llamada de Quim Bigas (que recibió el encargo del Antic) a escribir sobre las residencias artísticas. Estos escritos no están conectados por una pregunta base, sino que cada uno de ellos ha utilizado la plataforma de la revista para compartir su opinión sobre lo que debería ser o es una residencia artística. Tenemos muchas preguntas después de leer estos textos i os alentamos a hacérselas también.

ON ARTISTIC RESIDENCIES. PROPOSITION:

At Antic Teatre we value the views of artists, and we are keen to provide a space in which artists committed to their work and their sector can express themselves freely. The texts that follow were submitted by four different artists in response to a call from Quim Bigas (who was asked to do so by the Antic) asking for their views on artistic residencies. These texts do not correspond to a specific question; rather, each artist has used the opportunity to share his or her opinion of what an artistic residency is or should be. For us, reading these texts has raised a lot of questions; we hope it does the same for you and encourage you to ask them.

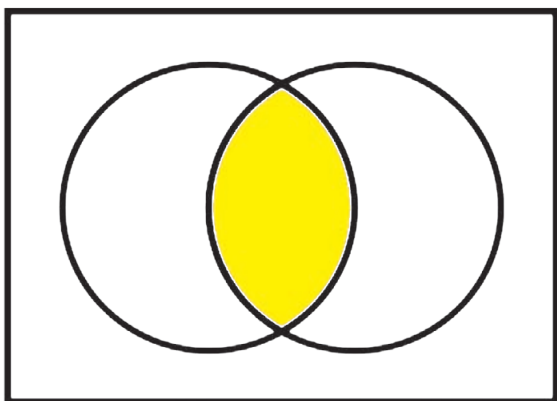

Diagrama de Venn, mostrant la interacció de dos conjunts.

Diagrama de Venn, mostrando la interacción de dos conjuntos.

Graph: Venn Diagram showing the interaction between two sets.

LES RESIDÈNCIES ARTÍSTIQUES O A LA CERCA DEL DIAGRAMA DE VENN

Massa sovint, les residències artístiques han esdevingut una unió de dos conjunts artístics on la diferència inicial ontològica dels seus objectius no ha permès una conjunció completa en la intersecció, dificultant la interacció, aquesta acció recíproca entre dos objectes, substàncies, persones o agents¹. Una interacció estrictament necessària en una 'residència artística' de les dues parts contractuals, en benefici de l'art i de la societat, al nostre entendre.

Per tal d'aconseguir aquesta interacció només veiem un camí: apostar tal com diuen i/o fan alguns gestors culturals, pel Procomú² i concretament per les anomenades CO'S³.

Apostar per cohabitar, compartir, cohesionar, confrontar, conjuntar, confluïr, coexistir, connectar, coincidir, concórrer, conflictar, cooperar, coproduir, col·laborar, comunicar, contribuir, conviure, correspondre...

en convivència i comunitat,

i des del compromís personal del sol·licitant i del oferent amb ells mateixos (convidat i amfitrió), amb el seu projecte, amb l'art i sobretot amb la societat, amb el públic.

Cal desterrar definitivament el jo i

treballar pel tu, pel ell, pel vosaltres, pel nosaltres i pel ells.

Seguint a Carlo M. Cipolla i la seva classificació de l'home a 'Las leyes fundamentales de la estupidez humana⁴', crec que és hora d'abandonar l'home incaut, malvat i sobretot estúpid que hem esdevingut massa sovint quan ens ha tocat jugar la partida de la residència artística.

És el moment de ser intel·ligents. I crec que esdevenir intel·ligents, passa per treballar per la conjunció completa en la intersecció d'aquests dos conjunts, oferent i sol·licitant, afavorint la interacció artística i social plena, a partir del treball amb les CO'S, sota el paraigua del Procomú.

Potser cal tornar a estudiar matemàtiques, potser cal tornar a visitar a John Venn⁵, i reivindicar el seu diagrama. O potser només cal ser intel·ligents.

xavier pla - desembre 2011

- 1 <http://es.wikipedia.org/wiki/Interacci%C3%B3n>
- 2 http://www.elpais.com/articulo/cultura/revolucion/cultural/procomun/elpepucul/20111227elpepucul_5/Tes
- 3 <http://www.gestorcultural.org/actualitat/acte.php?id=104>
- 4 <http://piensoparatodos.com/cosas/estupidez%20humana.pdf>
- 5 http://ca.wikipedia.org/wiki/John_Venn

LAS RESIDENCIAS ARTÍSTICAS O LA BUSCA DEL DIAGRAMA DE VENN

Demasiado a menudo, las residencias artísticas se han convertido en una unión de dos conjuntos artísticos, donde la diferencia inicial ontológica de sus objetivos no ha permitido una conjunción completa en la intersección, dificultando la interacción, esta acción recíproca entre dos objetos, substancias, personas o agentes¹. Una interacción estrictamente necesaria en una 'residencia artística' de las dos partes contractuales, en beneficio del arte y de la sociedad, a nuestro entender.

Para conseguir esta interacción sólo vemos un camino: apostar tal como dicen y/o hacen algunos gestores culturales, para el Procomún² y concretamente las llamadas CO'S³.

Apostar para cohabitar, compartir, cohesionar, confrontar, conjuntar, confluïr, coexistir, connectar, coincidir, conflic-

tuar, cooperar, coproduir, col·laborar, comunicar, contribuir, conviure, correspondre...

en convivencia i comunitat,

y desde el compromiso personal del solicitante y del oferente con ellos mismos (invitado y anfitrión), con su proyecto, con el arte y sobretodo con la sociedad, con el público.

Se debe desterrar definitivamente el yo y trabajar para el tu, para el él, para el vosotros, para el nosotros, y para ellos.

Siguiendo a Carlo M. Cipolla y su clasificación del hombre a 'Las leyes fundamentales de la estupidez humana⁴', creo que es hora de abandonar el hombre incauto, malvado y sobretodo estúpido que hemos acontecido demasiado a menudo cuando nos ha tocado jugar la partida de la residencia artística.

Es el momento de ser inteligentes. Y creo que hacernos inteligentes, pasa por trabajar por la conjunción completa en la intersección de estos dos conjuntos, oferente y solicitante, favoreciendo la interacción artística y social plena, a partir del trabajo con las CO'S, debajo de paraguas del Procomún.

Quizás es necesario volver a estudiar matemáticas quizás es necesario volver a visitar a John Venn⁵, y reivindicar su diagrama. O quizás solo es necesario ser inteligentes.

xavier pla - diciembre 2011

- 1 <http://es.wikipedia.org/wiki/Interacci%C3%B3n>
- 2 http://www.elpais.com/articulo/cultura/revolucion/cultural/procomun/elpepucul/20111227elpepucul_5/Tes
- 3 <http://www.gestorcultural.org/actualitat/acte.php?id=104>
- 4 <http://piensoparatodos.com/cosas/estupidez%20humana.pdf>
- 5 http://ca.wikipedia.org/wiki/John_Venn

ARTISTIC RESIDENCIES OR THE SEARCH FOR THE VENN DIAGRAM

Far too often, artistic residencies have become a union of two artistic sets, where the initial ontological difference in their objectives has not allowed for a complete conjunction in intersection, thus hindering interplay, that mutual action between two objects, substances, persons or agents¹. As we understand it, such inter-

play between two contractual parties is vital to an 'artistic residency', if art and society are to benefit.

We can see only one way of achieving this interaction: to support, as advocated and/or practiced by certain cultural bodies, the common good – the Procomún² – and, in particular, the so-called COs³.

To support cohabitation, cooperation, cohesion, confrontation, combinations, coming together, coexistence, connecting, coincidence, conflict, cooperation, coproduction, collaboration, communication, contribution, correspondence...

in coexistence and community,

and based on the personal commitment of both the askers and the givers (guest and host) to themselves and each other, to their project, to art, and above all, to society: to the audience.

The me must be banished completely, and work channelled towards the you, the him, the her, the us, and the them.

Along the lines of Carlo M. Cipolla, who has classified man according to 'The Fundamental Laws of Human Stupidity⁴', I believe it is time to abandon the concept of man as gullible, evil and, above all, stupid that we have come across all too often when playing the artistic residency game.

It is time to be intelligent. I believe that to become intelligent, we need to strive for complete conjunction when these two sets, the giver and the asker, intersect, encouraging full artistic and social interaction, based on working with COs, and under the umbrella of Procomún.

Perhaps we need to go back to our maths books; perhaps we need to revisit John Venn⁵, and vindicate his diagram. Or perhaps all we need is to be intelligent.

xavier Pla- December 2011
Cia. suministrosdomenec

1<http://es.wikipedia.org/wiki/Interacci%C3%B3n>
2http://www.elpais.com/articulo/cultura/revolucion/cultural/procomun/elpepucul/20111227elpepucul_5/Tes
3<http://www.gestorcultural.org/actualitat/acte.php?id=104>
4<http://piensoparatodos.com/cosas/estupidez%20humana.pdf>
5http://ca.wikipedia.org/wiki/John_Venn

LAIA FABRE / notfoundyet (Vienna-Barcelona)
Última residència: BUDA Arts Center, Kortrijk/ Belgium. Des del 20 d'octubre del 2011 fins el 9 de novembre del 2011.

Per mi la residència artística és un model molt important per a la creació de treball. Significa estructurar el procés creatiu en blocs, que personalment trobo beneficiós per la concentració. Agafes les teves idees i les teves pertinences y les fiques en un espai diferent, on saps que només tu treballaràs el teu material i la teva estructura nous, i on desenvoluparàs una nova peça. No crec que es necessiti molt per a la residència; unes idees o un concepte, bons o no, i moltes ganes de treballar! Perquè et trobaràs en un espai buit, sense amics, i poc més.

Jo sempre he utilitzat les residències per a la producció de nous treballs, pels quals majoritàriament tenia una data límit o una data d'estrena. Això vol dir que no tots els llocs de residència poden ser útils per les teves necessitats – depèn de fins a on has arribat amb el teu procés i si tens una

data d'estrena molt propera. Als inicis d'un projecte, no necessites saber on van els focus o què et posaràs. Les necessitats van canviant a mesura que passa el temps, de manera que és important tenir un espai ben equipat per la part final del teu procés. Les meves residències han tingut el suport de l'estat d'Àustria, que va pagar els vols, dietes i catxets.

Una residència et dona la oportunitat de mostrar el teu treball no acabat en assaig obert al públic – això pot ajudar molt si t'estàs estressant abans de l'estrena. Pots crear en altres països i això inspira, també és una manera de rebre noves idees. Existeix la possibilitat de crear nous contactes, establint una xarxa de suport per al futur en molts aspectes.

Resumint, el treball en residències ofereix moltes oportunitats si un està preparat a donar-ho tot. Ho recomano.

Laia Fabre és performer/ballerina i artista visual. Després dels seus estudis en dansa i teatre a Barcelona, la seva ciutat natal, es va traslladar a Àustria per a continuar els estudis en arts visuals a la prestigiosa Fine Arts Academie de Vienna, on ara resideix i treballa des de fa sis anys. Al 2007 co-funda la companyia notfoundyet amb Thomas Kasebacher i entre els seus treballs figuren instal·lacions, performances, projectes per espais específics i vídeos.

www.notfoundyettheatre.com

LAIA FABRE / notfoundyet (Vienna-Barcelona)
Última residència: BUDA Arts Center, Kortrijk/ Belgium. Desde el 20 de octubre 2011 hasta el 9 de noviembre 2011.

Para mi la residencia artística es un modelo muy importante para la creación de trabajo. Significa estructurar el proceso creativo en bloques, que personalmente encuentro beneficioso para la concentración.

Coges tus ideas y tus pertenencias y te metes en un espacio diferente, donde sabes que sólo trabajarás tu material y tu estructura nuevos, y donde desarrollarás una nueva pieza.

No creo que se necesite mucho para la residencia; unes ideas o un concepto, buenos o no, y muchas ganas de trabajar! Porque te encontrarás en un espacio vacío, sin amigos, y poco más.

Yo siempre he utilizado las residencias para la producción de nuevos trabajos, para los cuales mayormente tenía una fecha límite o una fecha de estreno. Esto quiere decir que no todos los lugares de residencia pueden ser útiles para tus necesidades – depende hasta donde has llegado con tu proceso y si tienes una fecha de estreno muy cercana.

Al comienzo de un proyecto no necesitas saber donde van los focos o qué te vas a poner. Las necesidades van cambiando a medida que pasa el tiempo, así que es importante tener un espacio bien equipado para la parte final de tu proceso. Mis residencias han sido apoyadas por el estado de Austria, que pagó vuelos, perdiems y cachets.

Una residencia te da la oportunidad de enseñar tu trabajo no acabado en ensayo abierto con público – esto puede ayudar mucho si estás estresándote antes del estreno. Puedes crear en otros países y eso inspira, también es una manera de recibir nuevas ideas. Existe la posibilidad de crear nuevos contactos, estableciendo una red de apoyo para el futuro en muchos

aspectos. Resumiendo, el trabajo en residencias ofrece muchas oportunidades si uno está preparado a darlo todo. Lo recomiendo.

Laia Fabre es performer/ballerina y artista visual. Tras sus estudios en danza y teatro en Barcelona, su ciudad natal, se trasladó a Austria para continuar estudios en artes visuales en la prestigiosa Fine Arts Academie de Vienna, donde ahora reside y trabaja desde hace seis años. En 2007 cofunda la compañía notfoundyet con Thomas Kasebacher y entre sus trabajos figuran instalaciones, performances, proyectos para espacios específicos y vídeos.

www.notfoundyettheatre.com

LAIA FABRE / notfoundyet (Vienna-Barcelona)
Last Residency: BUDA Arts Center, Kortrijk/ Belgium. From 20th October 2011 until the 9th November 2011.

The artistic residency for me is a very important model for creating work. It means to structure the creative process in blocks, which I personally find very helpful in terms of concentration.

You take your ideas and some belongings somewhere else, where you know you will only be working on new material, on your new structure and you will be developing a new piece of work. I believe you don't need much for a residency, just some ideas or a concept good or not, and a lot of wanting to work! Because you will find yourself in an empty studio with or without friends and that's pretty much it.

In my experience I used all the residencies for producing new work which most of the time had a deadline or a date for a premiere. This means that not all residency places can be useful for what you need – it depends on how far your creative process is and if you are closer to a premiere date.

In the very beginning of a project you don't need to know where the lights will be or if you will wear this or that. As time goes by the needs will change, so it is important to have a residency space full equipped for the last part of your process. My residencies where supported by the state of Austria, which paid flights, perdiems and artistic fee.

A residency period gives the opportunity to show your work in progress in front of an audience – this can be very helpful if you feel there is a lot of pressure specially just before premiering work. You can create in other countries than the one you are artistically based in and that's inspiring, also a way of getting new inputs. There is a possibility of making new contacts that can be supportive for the future in many different aspects.

All in all working in residencies offers many chances if one is prepared to fully indulge in it. I can only recommend it.

Laia Fabre is a performer/dancer and visual artist. After her theatre and dance studies in Barcelona where she is from originally, she moved to Austria to continue visual arts studies in the prestigious Fine Arts Academie in Vienna, where she lives and works for the last six years. She co-founded the company notfoundyet in 2007 together with Thomas Kasebacher and their works include installations, performances, site-specific projects and vídeos.

Please visit: www.notfoundyettheatre.com

Phoebe Osborne
phoebeosborne.com
phoebedance@gmail.com

La última residència que vaig tenir va ser als Nodos de Gràcia. Estava com artista resident a TragantDansa, des del setembre fins a finals de novembre / 2011. El pagament era de 1500€, 1000€ per producció. A més: l'espai d'assaig a La Caldera, mentorship, feedback, i suport per a una presentació pública amb suport tècnic.

Nodos de Gràcia era un procés col·laboratiu amb quatre artistes residents dins del barri de Gràcia, Barcelona.

Una residència artística pot variar moltíssim; tanmateix, l'objectiu final és el del suport. Una residència artística sempre hauria d'aportar un suport per a la realització de projectes artístics, i per al desenvolupament del mateix artista. Per mi, com a ballarina, es tracta amb freqüència d'alguns tipus d'intercanvi amb la organització que ofereix la residència. Sempre espero que els objectius específics de la organització no distreguin ni desvalorin els meus esforços en el procés de creació. Quan hi ha harmonia, hi ha un intercanvi que beneficia a tots els partits. Aquest pot ser que sigui l'aspecte més difícil de portar, tenint en compte l'espai i el projecte recolzat.

Partint d'aquest punt, les necessitats poden variar molt. Jo, per exemple, necessito temps i espai ininterromputs (de 4 a 8 hores per assaig) en un estudi que permeti el moviment, la salut física, i que tingui una bona il·luminació i equip de so. També aprecio la documentació i la tutela. Si la organització compta amb altres artistes, espero que estiguin disponibles com a iguals, observadors, mentors, i companys en l'art oferint crítica i suport. També valoro quan es creen comunicacions directes entre els artistes residents. Amb la crisi econòmica actual, no podem desestimar el valor del suport entre iguals i la creació de xarxes. No és el moment de la competició, sinó de la col·laboració i la interdependència.

Aquestes idees de col·laboració, no obstant, no s'han de confondre amb les tasques forçades i innecessàries que intenten fer-se veure com a suport. O sigui, la clau d'una bona residència és la comunicació entre l'espai i els artistes. Cada un ha de tenir clar i saber expressar què poden oferir mútuament i què necessiten. Des d'aquí és possible un intercanvi ric i harmoniós. L'error més comú de les residències, en la meua experiència, és la falta de comunicació amb l'espai.

Com a americana, quasi no li dono importància al suport econòmic estatal. Vinc d'una cultura on l'art existeix gràcies a la comunitat, la col·laboració, el risc i el finançament privat. Per això dono molta importància a les meves relacions amb individuals i grups, vet aquí el punt clau de com entenc jo el suport que rebo i la manera en que jo puc contribuir. Tanmateix, durant la meua estància a Europa m'he familiaritzat amb la infraestructura de suport oferida per diversos països. Segueixo trobant al·lucinant que l'art depengui del suport econòmic governamental. Em pregunto quan de temps més pot durar, donada la crisi. A més, em pregunto com reaccionarà la comunitat d'artistes/ballarins a Europa quan aquest suport desaparegui.

Les residències són una qüestió de treball. Els diners i el confort són aspectes del treball que s'han de tenir en compte, però l'objectiu més important és el desenvolupament professional i la contribució artística.

Phoebe Osborne
phoebeosborne.com
phoebedance@gmail.com

La última residencia que tuve fue Nodos de Gracia. Estaba como artista residente en TragantDansa, de septiembre a finales de noviembre / 2011. El pago era de 1500 €, 1000 € por producción. Además: espacio de ensayo en La Caldera, mentorship, feedback, y soporte para una presentación pública con soporte técnico.

Nodos de Gracia era un proceso colaborativo con cuatro artistas residentes dentro del barrio de Gracia, Barcelona.

Una residencia artística puede variar muchísimo; sin embargo, el objetivo final es el apoyo. Una residencia artística siempre debería aportar un apoyo para la realización de proyectos artísticos, y para el desarrollo del mismo artista. Para mí, como bailarina, se trata con frecuencia de algún tipo de intercambio con la organización que ofrece la residencia. Siempre espero que los objetivos específicos de la organización no distraigan ni desvaloren mis esfuerzos en el proceso de creación. Cuando hay armonía, hay un intercambio que beneficia a todos los partidos. Este puede que sea el aspecto más difícil de llevar, teniendo en cuenta el espacio y el proyecto apoyado.

Partiendo de ese punto, las necesidades pueden variar mucho. Yo, por ejemplo, necesito tiempo y espacio ininterrompidos (de 4 a 8 horas por ensayo) en un estudio que permita el movimiento, la salud física, y que tenga buen iluminación y equipo de sonido. También aprecio la documentación y la tutela. Si la organización cuenta con otros artistas, espero que estén disponibles como iguales, observadores, mentores, y compañeros en arte ofreciendo crítica y apoyo. También valoro cuando se crean comunicaciones directas entre los artistas residentes. Con la crisis económica actual, no podemos desestimar el valor del apoyo entre iguales y la creación de redes. No es momento de competición, si no de colaboración e interdependencia.

Estas ideas de colaboración, sin embargo, no se deben confundir con tareas forzadas e innecesarias que intentan hacerse ver como apoyo. O sea, la clave de una buena residencia es la comunicación entre el espacio y los artistas. Cada uno debe tener claro y saber expresar qué pueden ofrecerse mutuamente y qué necesitan. Desde aquí es posible un intercambio rico y armonioso. El fallo más común de las residencias, en mi experiencia, es la falta de comunicación con el espacio.

Como americana, casi no le doy importancia al apoyo económico estatal. Vengo de una cultura donde el arte existe gracias a la comunidad, la colaboración, el riesgo y la financiación privada. Por eso doy mucha importancia a mis relaciones con individuales y con grupos; he aquí el punto clave de cómo entiendo yo el apoyo que recibo y la manera en que yo puedo contribuir. Sin embargo, durante mi estancia en Europa me he familiarizado con la infraestructura de apoyo ofrecida por diversos países. Sigo encontrando alucinante que el arte dependa del apoyo económico gubernamental. Me pregunto cuánto más tiempo puede durar, dada la crisis. Además, me pregunto cómo reaccionará la comunidad de artistas/baillarines en Europa cuando ese apoyo desaparezca.

Las residencias son una cuestión de trabajo. El dinero y el confort son aspectos del trabajo que se deben tener en cuenta, pero el objetivo más importante es el desarrollo profesional y la contribución artística.

Phoebe Osborne
phoebeosborne.com
phoebedance@gmail.com

The last residency I did was at Nodos de Gracia. I was resident artist with TragantDANSA from September to the end of November 2011. The payment was 1500€ to 1000€ per show. In addition, they gave us rehearsal space at La Caldera, mentorship, feedback, and backing for a public performance with technical support.

Nodos de Gracia was a collaborative process between four artists living in the Gracia district, Barcelona.

Artistic residencies can vary tremendously; however, the underlying objective is support. An artistic residency should always be support for artistic work to be channeled into existence and for the development of the professional at hand. For me, as a dancer, I often anticipate some sort of exchange with the organization offering a residency. It is always my hope that the specific needs of the organization do not distract nor outweigh the efforts of my process of creation. If harmonious, there is an exchange that allows benefits for all involved. This may be the trickiest aspect to manage considering the space and the project supported.

On that note, the requirements can be quite diverse. Personally speaking, I need uninterrupted time and space (4-8 hours per rehearsal) within a studio that supports movement, body health, good lighting, and sufficient sound equipment. I also appreciate documentation and mentorship. If the organization offering the residency includes other artists, it is my hope that they are available as peers, viewers, mentors, fellow artists offering feedback and support. I also appreciate when we create direct communication between the current artists in residence. With a financial crisis in our hands, we need not to underestimate the value of peer-support and networking. It is not a time of competition, but a time of collaboration and interdependence.

These ideas of collaboration, however, shouldn't be confused with forced and irrelevant tasks that appear as support. So, the key to a successful residency is communication between the space and the artists. Each must be clear and verbal about what they can each offer and what they each need. From that point of clear objectives, a harmonious and rich exchange can take place. The most common disappointment I have experienced in residencies has been a lack of sufficient communication between myself and the space.

As an American, I hardly give any consideration to economic governmental support. I come from a culture that relies on community, collaboration, risk-taking, and private funding to make art happen. I therefore hold a lot of value in my relationships with individuals and groups; this is the crux from where I understand the support I am receiving and in which way I am contributing. However, during my time in Europe, I have become familiar with the infrastructure of support offered in different countries. I still find myself in awe of the expectation that the government will offer financial means to art happening. I wonder how long this will hold up within the context of the crisis. Furthermore, I wonder how the community of dance-artists in Europe will respond when that governmental support vanishes.

The residency is a question of work. Money and comfort are aspects of work that need to be kept in line, but the most important objective is to professionally develop and contribute art.

Aniol Busquets Julià,
Mataró (CAT)
Artista coreogràfic,
intèrpret ballari, pedagog i coreògraf

Per donar la meua opinió sobre les residències artístiques us parlaré de la meua última aventura coreogràfica, una col·laboració molt recent amb l'artista portuguesa Mária Lança. El nostre projecte O Desejo Ignorante és una peça de dansa estrenada el passat mes de novembre al Festival Temps d'Images Portugal. Hem treballat fort per trobar suports econòmics per finançar el projecte, i trobar diverses estructures que proposen residències per a la creació. Abans d'entrar a l'estudi per suar la cansalada i passar a l'acció, hem passat un temps important per escriure un dossier del projecte. Avui dia qualsevol estructura, pública o privada, que ofereix ajuda a la creació artística, necessita saber amb què s'està gastant els diners. No és gens fàcil descriure un projecte que encara no existeix, i us ben asseguro que és un exercici de ciència ficció. Només després, podem passar al següent nivell: la recerca de producció i de residències artístiques. En el nostre cas, el projecte ja comptava amb dues dates d'estrena, i això ha estat un element positiu a l'hora de fer les sol·licituds.

Una residència artística ha d'invertir tota la seva força en oferir un màxim de serveis als artistes residents. S'ha de crear un diàleg sincer i directe entre aquests equips i els artistes. Abans de seguir vull parlar de tres elements que tota creació necessita: producció, creació i difusió. Les residències artístiques també han de ser instruments per a la difusió. És important insistir en la creació de xarxes de col·laboració entre centres, de dins i fora del sector artístic. Insistir en la creació de circuits nacionals i internacionals, dona la màxima difusió als mitjans de comunicació, i mobilitzar als professionals, sobretot aquells que poden comprar i/o programar els treballs dels artistes. També és interessant crear activitats públiques per a la visibilitat dels artistes, per a compartir amb el públic el procés de creació. I proposar activitats per crear un espai col·lectiu, un espai de tots.

Viure de l'Art i de la creació no és cap utopia, sinó una manera de fer i d'organitzar-se. Es molt trist veure les penúries per les que passen els artistes del nostre país, és molt trist veure la gran quantitat d'espais potencials que estan tancats i deixats de la mà de déu, es molt trist veure un govern desbordat i enecat en un únic objectiu, l'econòmic. El que per a mi hauria de ser una residència artística encara està molt lluny de ser una realitat a Catalunya i Espanya. Per això hem de continuar treballant i pensant en un gran projecte artístic ambiciós i econòmicament sostenible. Perquè un altre manera de fer és possible... molta merda pel 2012!!!

Aniol Busquets Julià,
Mataró (CAT)
Artista coreogràfic, intèrprete
bailarín, pedagogo y coreógrafo

Para dar mi opinión sobre las residencias artísticas os hablaré de mi última aventura coreográfica, una colaboración muy reciente con el artista portuguesa Mária Lança. Nuestro proyecto O Desejo Ignorante es una pieza de danza estrenada el pasado mes de noviembre en el Festival Temps d'Images Portugal. Hemos trabajado fuerte para encontrar apoyos económicos para financiar el proyecto, y diversas estructuras que propongan residencias para la creación. Antes de entrar al estudio para sudar la gota gorda y pasar a la acción, hay un tiempo importante para escribir un dossier del proyecto. Hoy en día cualquier estructura, pública o privada, que ofrece ayuda a la creación artística, necesita saber con qué se está gastando el dinero. No es nada fácil describir un proyecto que aún no existe, y os aseguro que es un ejercicio de ciencia ficción. Sólo después, podemos pasar al siguiente nivel: la búsqueda de producción y de residencias artísticas. En nuestro caso, el proyecto ya contaba con dos fechas de estreno, y esto ha sido un elemento positivo a la hora de hacer las solicitudes.

Una residencia artística debe invertir toda su fuerza en ofrecer un máximo de servicios a los artistas residentes. Se creará un diálogo sincero y directo entre estos equipos y los artistas. Antes de seguir quiero hablar de tres elementos que toda creación necesita: producción, creación y difusión. Las residencias artísticas también deben ser instrumentos para la difusión. Es importante insistir en la creación de redes de colaboración entre centros, dentro y fuera del sector. Insistir en la creación de circuitos nacionales e internacionales, da la máxima difusión a los medios de comunicación, y movilizar a los profesionales, sobre todo aquellos que pueden comprar y / o programar los trabajos de los artistas. También es interesante crear actividades públicas para la visibilidad de los artistas, para compartir con el público el proceso de creación. Y proponer actividades para crear un espacio colectivo, un espacio de todos.

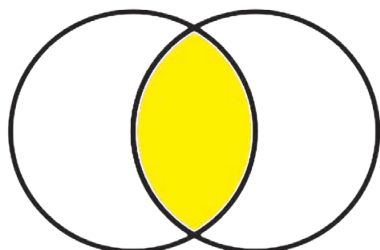
Vivir del Arte y de la creación no es ninguna utopía, sino una manera de hacer y de organizarse. Es muy triste ver las penurias por las que pasan los artistas de nuestro país, es muy triste ver la gran cantidad de espacios potenciales que están cerrados y dejados de la mano de dios, es muy triste ver un gobierno desbordado y cegado en un único objetivo, el económico. Lo que para mí debería ser una residencia artística aún está muy lejos de ser una realidad en Cataluña y España. Por eso tenemos que seguir trabajando y pensando en un gran proyecto artístico ambicioso y económicamente sostenible. Porque otro modo de hacer es posible... mucha mierda para el 2012!!!

Aniol Busquets Julià,
Mataró (CAT)
Choreographic artist, dancer, teacher
and choreograph

To give you my opinion on artistic residencies I will tell you about my latest choreographic adventure, a very recent collaboration with Portuguese artist Marcia Lança. Our project, O Desejo Ignorante, is a dance piece premiered last November at the Festival Temps d'Images Portugal. We worked hard to find financial support for our project and different spaces to provide creative residencies. Before entering the studio and getting down to hard work and action, the Project Report must be written. Nowadays any organisation, public or private, that offers support to artistic creativity, needs to know where its money is going. It isn't easy to describe a project that does not yet exist, and I can assure you that it is an exercise in pure science fiction. Only after this phase can we move on to the next level: the search for production and artistic residencies. In our case, the project already had two premiere dates, which was a positive factor when making applications.

An artistic residency must put all its efforts into offering a maximum amount of services to the resident artists. That way a genuine and direct dialogue between the space and the artist can be created. There are three elements vital to all creation: production, creation and distribution. Artistic residencies must therefore also be distribution agents. It is crucial to insist on the creation of collaboration networks between centres, inside and outside the sector; to insist on the creation of national and international touring circuits, the maximum exposure in the media, and the mobilisation of professionals, particularly those in a position to buy or programme artists' work. It is also necessary to create public activities that will promote the visibility of the artists, to share the creative process with the audience, and to put forward activities that will help create a collective space, a space for everyone.

Making a living from art and creativity is no utopia; it is just another way of being and doing. It is very sad to see the straits to which some artists from our country are reduced; it is very sad to see the many potential venues that are closed down and forgotten about; it is very sad to see a government over-extended and obsessed with only one objective: profit. What I understand by an artistic residency is still quite far from reality in Catalonia and Spain. That is why we need to keep working and thinking about a great artistic project that is both ambitious and economically sustainable. Because there is another way of doing things... Break a leg in 2012!

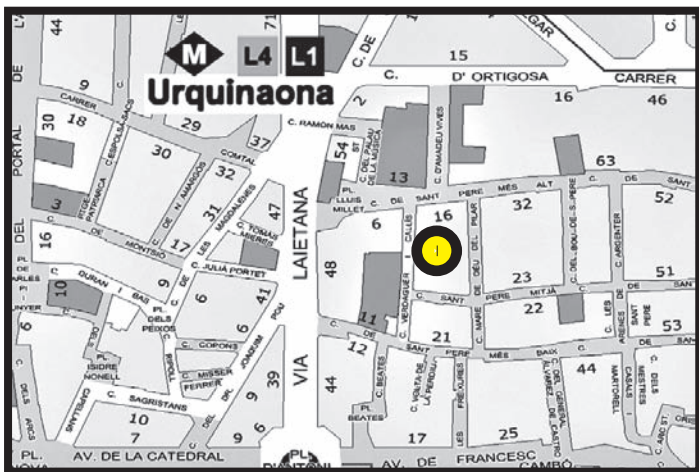

ANTIC TEATRE

VERDAGUER i CALLÍS 12 08003 BCN

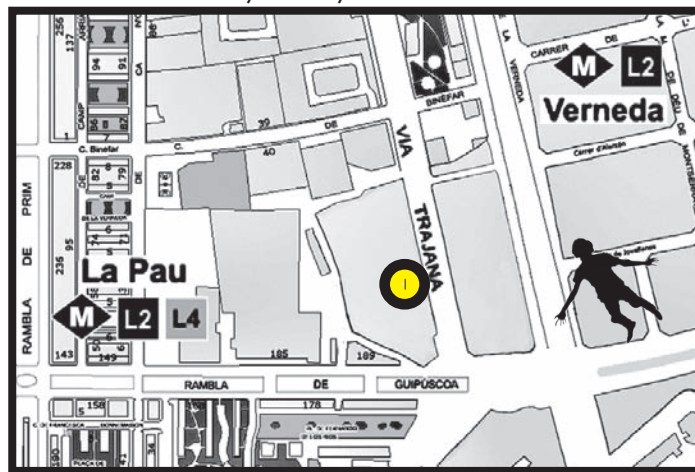
Tel. +34 93 315 23 54 www.anticteatre.com

ADRIANTIC

ESPAI DE CREACIÓ

VIA TRAJANA N.II, 1r PIS, SANT ADRIÀ DEL BESÓS

L'ANTIC TEATRE compta amb el suport de:

Consorci del Pla de rehabilitació i equipament de teatres de Barcelona

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

MINISTERIO DE CULTURA

INSTITUTO NACIONAL DE LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Generalitat de Catalunya

Co NC A

Consell Nacional de la Cultura i de les Arts

Col.labora:

Associació Ojo cónico, CBB - Consorci de Biblioteques de Barcelona, Centre Cívic Guinardó, Stripart, CRIM (Plataforma de Creadors Independents en Moviment), Festival Escena Poblenou, Fundació Arrals + Gus Bas, 636, Habitual video team / Flux Club, Independent Agrupació Ciclista, La Fabrica de Creació - La Central del Circ, Liminal GR, Loop Festival, Mintus Studio, Caravelle produccions, Universitat Internacional de Catalunya, Associació Mecal, Laboratori de Creacions Intermedial (UPV), Cau d'Orella, Festival Didàctic Audiovisual.

L'ANTIC TEATRE és un centre associat amb Piatto Forte (Berlín) i Glej Theatre (Ljubljana).

L'ANTIC TEATRE és part d'ADETCA (Associació d'Empreses de Teatre de Catalunya).

L'ANTIC TEATRE està en Xarxa:

-Pla Comunitari del Casc Antic de Barcelona (Sant Pere, Santa Caterina, La Ribera) -Red Transibérica de Espacios Culturales independientes (RTECI) -Informal European Theatre Meeting (IETM) -European Off Network